

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · quart període · sèrie P · número 79

Ple del Parlament

Sessió 46, segona reunió, dimecres 18 de desembre de 2019

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre el garantiment de l'ordre públic i la seguretat ciutadana 310-00270/12	3
Pregunta al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals 310-00275/12	4
Pregunta al Govern sobre l'ordre públic 310-00276/12	7
Pregunta al Govern sobre el foment del consum responsable 310-00271/12	9
Pregunta al Govern sobre l'incident de la planta de reciclatge de residus de Montornès del Vallès 310-00272/12	10
Pregunta al Govern sobre el polígon d'Olvan (Berguedà) 310-00273/12	12
Pregunta al Govern sobre l'afectació al riu Besòs dels vessaments produïts per l'incendi a l'empresa Ditecsa Derpin, a Montornès del Vallès (Vallès Oriental), l'11 de desembre de 2019 310-00274/12	14
Pregunta al Govern sobre la incineració de residus 310-00279/12	15
Pregunta al Govern sobre la campanya institucional «Ara, el que toca, productes catalans» 310-00277/12	17
Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat 310-00278/12	19
Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords per a la investidura del president del Govern de l'Estat i l'afebliment en la demanda de l'exercici del dret d'autodeterminació 317-00161/12	20
Pregunta al president de la Generalitat sobre la política industrial del Govern davant l'increment dels expedients de regulació d'ocupació presentats per empreses multinacionals a Catalunya 317-00164/12	22

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment dels expedients de regulació d'ocupació i sobre les iniciatives per a enfortir la indústria catalana	24
317-00160/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord de fiscalitat per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2020 i sobre la independència i el republicanisme com a mitjans per a garantir els drets socials	26
317-00163/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre la conversa telefònica amb el president del Govern de l'Estat en funcions i sobre l'informe de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria, Serveis i Navegació de Barcelona	27
317-00162/12	
Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu coneixement dels informes dels Mossos d'Esquadra i del Servei Català de Trànsit que desaconsellaven atorgar el permís per a fer la Marxa per la Llibertat	29
317-00159/12	
Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor	31
261-00001/12	
Decret llei 15/2019, del 26 de novembre, pel qual es modifica l'article 13 del Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat	47
203-00023/12	
Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista	56
202-00033/12	
Interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern	66
300-00217/12	
Interpel·lació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció	74
300-00219/12	
Interpel·lació sobre la formació professional	81
300-00218/12	
Interpel·lació al Govern sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya»	88
300-00220/12	
Interpel·lació al Govern sobre el model tarifari de l'Autoritat del Transport Metropolità	93
300-00221/12	
Interpel·lació al Govern sobre el salari mínim català de referència	98
300-0223/12	
Interpel·lació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos	102
300-00224/12	
Interpel·lació al Govern sobre la política industrial	110
300-00222/12	

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 46.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Antoni Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Bon dia, diputats, diputades. Reprenem la sessió.

Pregunta al Govern sobre el garantiment de l'ordre públic i la seguretat ciutadana

310-00270/12

El segon punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral al Govern. La primera pregunta és sobre el garantiment de l'ordre públic i la seguretat ciutadana. I la formula, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Alejandro Fernández. Quan vulgui.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. El pasado 17 de diciembre, en el programa *El larguero*, de la SER, el señor Buch decía textualmente: «Todos tenemos sospechas de quién está detrás de Tsunami Democràtic.» ¿Nos podría decir hacia dónde se dirigen sus sospechas?

Gracias.

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior (Miquel Buch i Moya)

Sí; bon dia, president. Diputades, diputats, bon dia a tots i a totes. Evidentment, quan parlava de sospites, són sospites que podem tenir tots plegats, no?, igual com vostès segurament també tenen sospites de qui va gestionar malament els comptes públics de l'Estat espanyol o el Partit Popular.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Alejandro Fernández Álvarez

Bien, usted es *conseller* de la materia y tiene cierta responsabilidad sobre las cosas que dice. Y efectivamente el día 17, en el programa *El larguero*, de la SER, dijo: «Todos tenemos sospechas de quién está detrás de Tsunami.» Por tanto, debería usted actuar, porque estamos ante un grupo anónimo de prácticas directamente chantajistas y un secretismo de tintes –siento decirlo así– cuasi mafiosos, y en ese sentido el artículo 22 de la Constitución española es concluyente, regula el derecho de reunión y dice: «Se prohíben las asociaciones secretas y las de carácter paramilitar.» En este caso, Tsunami encajaría perfectamente en la primera de las categorías, porque no solo no está registrada, sino que actúa directamente en la clandestinidad. Pero es que, además, sus objetivos son extraordinariamente perversos: destrozarnos nuestro prestigio internacional a través de un acontecimiento de impacto mundial, como es un Barça-Madrid, o destrozarnos directamente la marca Barcelona, que es uno de los mayores activos que tenemos en Cataluña en esa proyección internacional.

Usted no puede quedarse esperando en el palco a ver qué pasa. Tiene la oportunidad de demostrar que al menos hay uno, un miembro del Gobierno, que cree que

garantizar el orden y la seguridad es una prioridad de cualquier gobierno democrático.

Mire, debo señalarle que usted ya ha sido excomulgado por parte del separatismo más radicalizado. Usted ya, para ellos, es el *botifler* mayor del reino. Y debo también señalarle que, por mucho que haga, va a ser imposible para usted reconciliarse con ellos. Y a estas alturas no le voy a pedir que cambie usted de ideología, tiene usted todo el derecho del mundo a tener la ideología que quiera, pero sí le puedo pedir que haga bien su trabajo. Mire, si lo hace, si hace bien su trabajo, el tiempo le tratará con justicia, independientemente de su ideología; pero si no lo hace seguirá siendo un *botifler* para los hiperventilados, pero a cambio será un incompetente para el resto, que es lo que le está pasando ahora. Por lo tanto, usted tiene que elegir: o hacer bien su trabajo o continuar siendo un rehén de Tsunami, incapaz de garantizar el orden y la seguridad, que son las competencias que tiene asignadas y que son su responsabilidad, por mucho que ahora usted, en fin, se dedique a rehuirlas, como ha hecho al inicio de la pregunta que le he planteado.

Gracias.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. De fet, me podia esperar moltes coses, eh?, però que el portaveu del Partit Popular al Parlament de Catalunya em digués «botifler» a mi, no m'ho hauria esperat mai; de veritat que no... (*el conseller riu*), no se m'havia ocorregut que em passaria mai això.

De totes maneres, jo crec que vostè –i ho ha demostrat– ha estat dotat de dots molt bons, no? El de cant –jo crec que aquí ha explicat...– fins i tot el de recitar –jo crec que aquí també ho ha fet molt bé–, però del de la memòria no l'han acabat de dotar, a vostè, eh? Fixi's una cosa: vostès, que s'han tirat mesos exigint que s'apliqués la Llei de seguretat nacional, que es prenguéssin la competència de seguretat pública a la Generalitat de Catalunya..., ara m'està reclamant que soc massa tou a l'hora d'aplicar la seguretat pública d'aquest país com a conseller d'Interior. Per tant, ja l'hi dic: vostè té el do de la memòria selectiva, es recorda del que creu i del que vol i del que deixa de voler.

És més, vostè va dir textualment que un conseller que no defensava un cos policial havia de dimitir. Doncs vostès s'han estat tirant mesos i mesos criticant un cos policial com els Mossos d'Esquadra, que, ho repeteixo, és la segona institució més ben valorada d'aquest país. Per tant, si jo hauria de dimitir, planteji's vostè què ha de fer.

I li garanteixo una cosa –una cosa–, perquè, com comprendrà, de les investigacions policials no soc jo qui n'ha de donar els resultats, ni menys en el Parlament, però li garanteixo una cosa: que de totes les sospites que un servidor pot tenir, de totes, estic convençut –convençut– que darrere el Tsunami vostè no hi és.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta és sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Pregunta al Govern sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals

310-00275/12

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Ignacio Martín.

Ignacio Martín Blanco

Sí; buenos días, señora Budó. Hace unas semanas, el señor Torra inauguraba en L'Hospitalet una estación de metro, una parada de metro, como usted sabrá. Yo le pregunto: ¿usted cree que sería normal que en Telemadrid o en Canal Sur se hiciesen eco de la noticia y lo hiciesen con un titular como por ejemplo «Torra inaugura una parada de metro», como hacía Franco?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència (Meritxell Budó Pla)

Bé; molt bon dia president. President... Diputat, li diré que no sé com informarien els mitjans de comunicació d'altres llocs. El que li puc dir és que els mitjans de comunicació catalans informen amb radicalitat de la veritat, informen amb una professionalitat fora de dubte (*aplaudiments i veus de fons*)... –sí, sí, després entrarem en la resposta, si vol–, informen amb veracitat de la veritat, informen amb professionalitat i amb total rigor.

Per tant, no sé com informarien els altres mitjans, sé com informa TV3.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Ignacio Martín Blanco

Vaya, yo le preguntaba por su opinión, pero está claro que no ha acabado de encontrar la tecla para dar una respuesta. Porque lo que le acabo de decir es exactamente lo que hizo TV3 hace cuatro días, con una iniciativa del Gobierno andaluz que consiste precisamente en premiar a las familias andaluzas, pero a las familias en general. El ejecutivo andaluz lo que pretende precisamente es –y creo que es importante el matiz– premiar a las familias, a todas las familias. De hecho, los premios constan de diversas categorías, entre las que destacan algunas como: familia y diversidad, y familia e inclusión. Pero, claro, entre las categorías también estaba la de familia numerosa, y TV3 no pudo dejar pasar la oportunidad de borrar de un plumazo las otras seis categorías y volver a exhibir su formidable capacidad de manipulación y su hispanofobia, relacionando un gobierno autonómico perfectamente democrático con el régimen franquista, cosa que hacen de continuo.

En las últimas semanas, de todas maneras, hemos visto en TV3 a un expresidente de Esquerra Republicana, Joan Puigcercós, diciendo que «España aguanta cien muertos en Cataluña, porque esta gente no tiene complejos», y al escritor Jordi Cabré, ex miembro, ex alto cargo de sus gobiernos, de Mas y Puigdemont, y amigo también de la señora Laura Borràs, diciendo que «no es lo mismo decir “democracia” en castellano que “*democràcia*” en catalán. Es un ejemplo, una manifestación clara de supremacismo y de hispanofobia en estado puro. Y todo ello bajo la arroba da mirada de los presentadores de TV3, del director de TV3, que actúa en la práctica como consejero de propaganda de los medios públicos, y, por supuesto, de su Gobierno, presidido por un individuo, por un sujeto capaz de decir cosas, disparates, desafueros tan graves, tan absolutamente (*remor de veus*) inaceptables como los que han dicho el señor Cabré o el señor Puigcercós.

En todo caso, señora Budó (*persisteix la remor de veus*), los catalanes merecemos...

El president

Silenci! (*Persisteix la remor de veus.*) Silenci, esperin-se... Senyor Batet, calma... (*Fora remor de veus.*) Senyor Batet, li demano tranquil·litat. Acabarà el diputat i després intervindrà la Presidència; però tranquil·litat. Acabi, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Però el temps, senyor president, el temps... (*Veus de fons.*) No, no, ha parat deu segons més tard.

El president

Si us plau, continuï, diputat.

Ignacio Martín Blanco

D'acord. Hi insisteixo, el que es diu a TV3 no és més que el transsumpte del que diu el Govern o el que diu el president del Govern sobre la resta dels espanyols, sobre els andalusos i, en definitiva, sobre la convivència a Catalunya i sobre els catalans constitucionalistes.

Senyora Budó, els catalans mereixem uns mitjans públics que no menteixin, que no manipulin i distorsionin la realitat i, sobretot, que deixin d'insultar els catalans constitucionalistes i de fer pedagogia de l'odi a Espanya.

Gràcies.

(*Veus de «Molt bé!» i aplaudiments.*)

El president

Diputat, efectivament, crec que en la seva intervenció ha fet algunes desconsidérations respecte al president de la Generalitat. Ha parlat d'«individu», de «subjecte»... Vostè convindrà amb mi que no és el to, aquí, amb què s'ha de dirigir institucionalment al president de la Generalitat. En tot cas, li demano que rectifiqui, l'invito a rectificar i, si no, l'hauré de cridar a l'ordre per a properes intervencions, diputat.

Ignacio Martín Blanco

Señor presidente, lo haré citando al filósofo José Bergamín: «Si me hubieran hecho objeto, sería objetivo, pero me hicieron sujeto.» El señor Torra es tan sujeto como yo; es individuo, tan individuo como yo. Por tanto, no hay nada descalificativo en llamar al señor Torra «individuo», nada descalificativo (*aplaudiments*) en llamar al señor Torra «sujeto»...

Y sobre todo, disculpe, otra vez se lo vuelvo a decir, por su tendencia a la arbitrariedad en este tipo de actuaciones, no es nada...

El president

Diputat...

Ignacio Martín Blanco

No, es que, de verdad...

El president

...ja està, jo li he donat una oportunitat, ara ja..., ja està –ja està–, escolti'm...

Ignacio Martín Blanco

Òbviament, estic explicant els motius per què li dic al senyor Torra «individu», com l'hi diria a qualsevol altre dels diputats d'aquesta cambra. És un individu i un subjecte; res més.

(*Aplaudiments.*)

El president

Diputat, malgrat la intervenció, diguéssim, que òbviament estava ben estudiada, diguéssim (*rialles i aplaudiments*), sap perfectament que no és el to per dirigir-se a cap diputat ni diputada, a cap càrrec institucional. En qualsevol cas, l'he advertit i demano que en les properes intervencions (*veus de fons*)... –si m'escolta, si us plau...–, demano que en les properes intervencions es guardi aquest respecte mutu que ens hem de tenir tots plegats i, en qualsevol cas, l'hauré de cridar a l'ordre una segona vegada.

Consellera, quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Gràcies, president. Em sembla del tot intolerable aquesta manera de dirigir-se al president i tenia ganes de dir-ho. Miri, lo que li puc dir és que els mitjans públics catalans treballen amb tot el rigor; i no es pot dir el mateix d'altres mitjans. Ahir mateix, vèiem en un mitjà d'àmbit estatal –públic, també– com barrejava imatges amb finalitats polítiques, criminalitzadores i intoxicadores, contra l'independentisme, fent miques qualsevol codi deontològic: «Quaranta-nou periodistes han mort assassinats» –titulava la notícia– «el 2019», i ho illustrava amb imatges de manifestacions independentistes a Catalunya.

Miri, els nostres mitjans –l'hi diré cada setmana, perquè cada setmana m'estan preguntant per ells– són líders en qualitat, en imparcialitat i en credibilitat. I, com vostè sap, des del Govern no exercim cap tipus de control en els mitjans públics catalans, ni sobre els professionals ni sobre els seus continguts. Tenen els mecanismes per fer-ho, i vostè mateix, com a diputat d'aquest Parlament, sap que té els mecanismes per fer-ho.

Però li diré una altra cosa: aquesta notícia a la que vostè feia referència, sobre el premi a la natalitat d'Andalusia i en què deien «igual que Franco» i que ho deia TV3, doncs, li diré que això no només ha estat notícia a TV3. Que la mateixa *Vanguardia* deia: «*La Junta rescata el premio a las familias numerosas de Franco.*» O deia *El Plural*: «*La Junta rescata los premios de Franco a las familias con más hijos.*» O inclús l'*ABC*, lluny de qualsevol sospita: «*Los premios de natalidad se entregaban el día de San José, y recuerda al decreto del 22 de febrero de 1941.*» Per tant, escolti'm, senyor diputat, miri, encara que a vostè li sembli que no, el Govern no permet i no permetrà la censura política en els nostres mitjans de comunicació públics.

Senyors de Ciutadans, les conseqüències dels seus pactes amb Vox les han d'assumir vostès. No ens les facin assumir a aquest Parlament.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre l'ordre públic.

Pregunta al Govern sobre l'ordre públic

310-00276/12

I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Matías Alonso. Endavant.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Usted sabe que hoy se juega el «clásico» y que el autodenominado Tsunami Democrático ha convocado un cerco al Camp Nou para dificultar el normal desarrollo del Barça-Madrid. ¿Este Tsunami ha solicitado en tiempo y forma autorización para cercar el Camp Nou o por lo menos ha comunicado al Departamento de Interior la convocatoria de concentraciones alrededor del Camp Nou con ánimo de cercarlo esta misma tarde e impedir el normal desarrollo del «clásico»?

Conseller, ¿sabe usted quién o quiénes son los responsables de este grupo nada democrático, cuyos objetivos –como los de otros sediciosos del ámbito separatista– pasan por vulnerar de forma sistemática los derechos fundamentales de la mayoría de los ciudadanos de Cataluña?

El president

Per respondre té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Miquel Buch. Quan vulgui.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Diputat, a mi no em consta cap comunicació de concentració a l'entorn del Camp del Barça, com passa, malauradament, en moltes i moltes concentracions de qualsevol tipus, d'índole i ideologia que passen en aquest país.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Matías Alonso Ruiz

¿Cómo es posible, *conseller*? ¿Cómo es posible que el Departamento de Interior, bajo su responsabilidad directa, permita un cerco al Camp Nou que pone en grave riesgo el normal desarrollo de un evento deportivo de primer orden mundial? ¿Cómo es posible que se le permita cercar el Camp Nou a un grupo que ni siquiera figura inscrito en ningún registro de entidades? ¿Existe impunidad para el separatismo, que corta calles, carreteras, autovías y autopistas? ¿Se han dado órdenes en el seno de su departamento para no cruzar denuncias y evitar sanciones a quienes cortan vías de comunicación, bloquean el acceso a estaciones y aeropuertos o campan a sus anchas en el centro de nuestras ciudades cortando calles e impidiendo el libre movimiento de las personas?

Porque, mire, *conseller*, sabemos a ciencia cierta que los agentes que intervienen en el mantenimiento del orden público hacen su trabajo conforme a los protocolos lo mejor que pueden, pero sus denuncias caen en saco roto en el seno de su departamento, que debe imponer las sanciones correspondientes conforme a la legalidad. Los Mossos hacen su trabajo, pero ustedes no.

¿Existe impunidad para Tsunami Democràtic? ¿Quién está detrás de ese grupo subversivo? ¿Es el señor Puigdemont? Porque las webs que controla el entorno del fugado de Waterloo utilizan las mismas tecnologías y los mismos proveedores que las de esa oscura entidad separatista. ¿Quién es el señor equis? ¿Cómo es posible que no lo sepa? ¿Es algún miembro de su Gobierno? Espero que no.

En todo caso, es su responsabilidad investigarlo y dejar de actuar como si no fuera con usted.

(*Aplaudiments.*)

El president

Per respondre té la paraula el conseller.

El conseller d'Interior

Gràcies, president. Em recordaven que, en la concentració no comunicada a Waterloo per part de Ciutadans, que van trepitjar la gespa, crec que els van sancionar també; crec que els van sancionar (*aplaudiments*), igual com se sanciona aquí i s'adequa tot a la llei.

I compti que per part d'aquest conseller i per part de la direcció del departament no hi ha cap instrucció per incomplir la llei amb ningú.

I vostès tenen experiència en denunciar-me a mi personalment, tenen experiència, per tant, escoltin, continuïn, denunciïn-me si creuen que fem alguna cosa que no és, però no facin això de venir aquí a explicar-ho, però després no actuar. Perquè, llavors, vostès serien còmplices de tot això.

Clar, és molt fàcil aquí explicar un relat perquè tothom el cregui i vostès tinguin la imatge del tuit de: «Mirin, mirin el que he dit jo», però després no actuar. Actuin, els convido a actuar i, a partir d'aquí, doncs, si creuen en aquesta justícia, poden estar tranquils.

Respecte a les concentracions, perquè vostès fa temps que estan criticant les manifestacions i les concentracions dels independentistes, i que els danys que provoquen de mobilitat i els problemes que provoquen a uns i provoquen a uns altres; suposo, suposo que deuen ser els mateixos problemes que van provocar les manifestacions que celebren els unionistes quan les fan a Via Laietana, que les han fet,

quan les han fet a la plaça Sant Jaume, quan les han fet a la plaça Urquinaona, quan les han fet, per exemple, a la plaça Colón. Suposo que devien causar els mateixos problemes de mobilitat a ciutadans i ciutadanes que també es volien moure per allà o inclús al transport públic. Per tant, vostès no poden jutjar o justificar un tipus de concentracions i manifestacions en funció de l'índole que estan representant allà o que estan defensant allà. Perquè, què representa?, que les manifestacions unionistes no causen problemes de mobilitat? Causen els mateixos problemes que les altres. *(Remor de veus.)*

I respecte a les sancions –respecte a les sancions–, miri, fem una cosa: fa un temps va haver-hi una manifestació molt important a Catalunya, va recórrer quatre-cents quilòmetres, va aplegar a milers i milers i milers i milers de persones, milers i milers de persones, es van donar la mà milers i milers de catalans i catalanes per creuar el país d'una punta a l'altra. Com que hi havia una persona que duia un element molt nostrat com és la barretina, que és la seva portaveu, li pot preguntar si li va caure alguna sanció. *(Rialles.)*

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta és sobre el foment del consum responsable.

Pregunta al Govern sobre el foment del consum responsable

310-00271/12

I la fa, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Josep Maria Forné. Quan vulgui.

Josep Maria Forné i Febrer

Gràcies, president. Consellera Chacón, vivim en un món global i en constant evolució que impacte en els models productius i en la manera de consumir. La irrupció amb força de les noves tecnologies ha generat noves formes de compra i contractació que impliquen nous desafiaments.

Necessitem donar a conèixer els drets dels consumidors i, òbviament, els seus deures, amb la intenció de promoure un consum més crític i reflexiu i amb l'objecte que aquest esdevingui responsable.

Totes aquestes accions cal promoure-les amb especial atenció a perfils específics de consumidors, com les persones grans, infants i joves, i amb intenció de seguir informant i formant, assessorant i ajudant de la manera més eficaç.

Estem i vivim jornades de molt de consum, en alguns casos fins i tot excessiu. Cal promoure accions per fomentar que aquest sigui sostenible, proper i compromès, reduir els volums de residus i fer un ús més eficient dels recursos naturals; evitar embolcalls innecessaris i optar per productes reciclables, reutilitzables i que siguin respectuosos amb l'entorn. Aquest considerem que ara hauria de ser el camí a seguir.

D'altra banda, si ens centrem en aspectes com la solidaritat i el compromís, hem de tenir en compte el comerç just, un model alternatiu basat en la producció, la distribució i la comercialització de productes tenint en compte criteris ètics. Si apostem pel comerç just, col·laborem en el desenvolupament sostenible de les economies més desfavorides del planeta.

Així mateix, no podem oblidar que cal combatre els estereotips de gènere que observem en molta publicitat per a la promoció i venda de productes i serveis que fomenten models que rebutgem enèrgicament. És important que els consumidors apartin allò que es ven a través d'una publicitat sexista o poc respectuosa, principalment, amb els drets de les dones.

La protecció i la defensa de les persones consumidores és un objectiu complex en un món com l'actual; no per això s'ha de deixar de promoure.

Consellera, interessa saber quina és la seva visió sobre els nous models de pautes de consum i què està fent el seu departament per a garantir els drets de la ciutadania. Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón. Quan vulgui.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Gràcies, president. Moltes gràcies, diputat. Des del Govern, des del departament, des de l'Agència Catalana de Consum volem fomentar les conductes ètiques envers el consum, de tal manera que sigui reflexiu, sostenible, solidari i compromès.

I parlant de sostenibilitat, aquí m'afegeixo també a la campanya, consellera Jordà, que no ens toquin el que no ens han de tocar. Cal saber, doncs, la procedència dels productes. Aquí també reduïm els costos energètics i també estem garantint, eh?, la viabilitat de moltes petites i mitjanes empreses arreu del territori.

Però en un altre ordre de temes, també –i vostè ho apuntava–, lluitar contra la desigualtat de gènere. Malauradament –malauradament–, la publicitat, i ahir precisament en el Ple que teníem en clau dona, doncs, la publicitat encara utilitza estereotips de gènere per a la promoció i la venda de productes o serveis.

Entenem que ens cal, doncs, un model de consum molt més respectuós amb les persones i amb l'entorn, i nosaltres com a administració hem de garantir aquests drets i vetllar perquè no atempti contra la salut, dels joves especialment.

Tot plegat, anunciem avui també aquesta primera sanció, la sanció de l'Agència Catalana de Consum, que ha imposat la primera, de vuitanta-cinc mil euros, a una empresa per fer apologia de l'anorèxia i la bulímia a Internet. És la sanció a l'empresa Automatic, amb seu a Irlanda, que allotjava un bloc que incitava a les conductes..., foment de l'anorèxia, s'animava a la pèrdua de pes, contenia també missatges pejoratius pel que fa a la bona alimentació.

I és que des que vam aprovar aquell Decret 2/2019, doncs, en matèria de reforma del Codi de consum, no hem parat d'actuar.

En aquest sentit, jo crec que és ben i ben clar que Govern, departament i Agència Catalana de Consum han establert un marc normatiu, actuen –hem tingut més de quaranta-tres denúncies en aquest sentit, més de vint-i-tres han estat ja suprimits els continguts. I jo crec que aquesta sanció és una mostra que no deixarem ni el més mínim marge a tots aquells continguts, blocs, publicitat que promoguin actituds sexistes o contra la salut pública. Ni el més mínim marge.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre l'incident de la planta de reciclatge de residus de Montornès del Vallès

310-00272/12

La següent pregunta és sobre l'incident de la planta de reciclatge de residus de Montornès del Vallès. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Conseller Calvet, bon dia. El dimecres passat ens vam llevar amb un incendi de grans dimensions a la fàbrica de tractament de residus Ditecsa, de Montornès del

Vallès. La imponent columna de fum aventurava que es tractava d'un incendi excepcional. Com es va saber, els materials que es cremaven eren especials: dissolvents i materials altament inflamables, que van generar un fum tòxic.

Les persones van..., tres persones van ser ateses al servei d'emergències, les fàbriques de l'entorn van haver d'aturar la seva activitat i desallotjar 250 treballadors. Els veïns van ser confinats als seus domicilis. Les mesures de prevenció van ser aparatoses i van suposar un important desplegament dels serveis de seguretat i d'emergència. Els bombers també van sufocar el foc activant un important desplegament de recursos, atesa la perillositat de l'incendi i la vulnerabilitat de l'entorn.

Hem conegut que l'esmentada fàbrica havia tingut diverses inspeccions ordinàries per part del Departament de Territori i Sostenibilitat, que també ha estat sancionada diverses vegades per la seva deficient gestió en l'emmagatzemament de residus.

Tot i que no és propi del seu departament, caldrà investigar a fons quines han estat les causes d'aquest incendi, perquè les conseqüències han estat molt importants a nivell ambiental. Caldrà també avaluar-les de forma acurada, perquè la conca del riu Besòs s'ha vist fortament afectada a causa dels vessaments d'aigua per sufocar l'incendi que s'ha vist barrejada amb els residus líquids dels dissolvents de la planta de tractament i que ha provocat la mort de fauna i malmetent la pluralitat ecològica del riu.

Durant anys, el Consorci de la Conca del Riu Besòs, els ajuntaments, el mateix departament, entitats i societat civil i voluntaris han invertit molts esforços i recursos per convertir el que fa anys era un riu fortament contaminat en una conca fluvial amb una qualitat ecològica acceptable. Durant força temps hem vist com a poc a poc han anat recuperant la seva vida ecològica amb inversions en depuradores, la introducció de vegetació de ribera, de fauna autòctona i fent un seguiment periòdic i acurat de la qualitat de l'aigua i del conjunt de la vida del riu.

Tot això s'ha vist en perill només en un dia. Conseller, cal anar a fons en la investigació i en el diagnòstic ambiental. Hem de saber què ha passat realment i on som.

Quin és el capteniment del seu Govern i del seu departament sobre l'incendi de la planta de Montornès del Vallès? Quines actuacions està realitzant i té previst realitzar el seu departament?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la pregunta, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Damià Calvet i Valera)

Gràcies, president. Diputades, diputats..., senyor diputat, moltes gràcies per la pregunta, és molt oportuna. De fet, en tenim una altra respecte a aquest mateix tema.

Jo voldria començar aquesta resposta dient que tinc la percepció que ens n'hem ocupat i molt i col·lectivament del que significa aquest incident. Jo fa temps vaig llegir –no recordo el lloc ni l'autor– que la política és saber que algú es preocupa per tu. És una frase imperfecta, segur, perquè no tan sols és que algú es preocupi, sinó que també puguis participar del que significa, doncs, la gestió del que és col·lectiu, però que dona profunditat, no?, a aquesta gestió col·lectiva de tot el que fa referència a les preocupacions i als neguits de la gent, de les persones, de les famílies, de l'economia.

I, efectivament, jo diria que en aquest tema, com en tants d'altres, aquesta transcendència col·lectiva l'hem sabuda tractar bé. L'hem sabuda tractar bé tant en la gestió prèvia, com en l'emergència, com en la gestió posterior a l'accident.

En la prèvia, a què em refereixo? Vostè ho deia: hem construït un sistema complex de, per exemple, doncs, depuradores, que ens han permès recuperar la funció ecològica del riu. I les hem gestionat correctament al llarg d'aquests anys, no només des de l'ACA –abans la Junta de Residus, ara l'ACA–, també consorciadament amb el Consorci del Besòs, precisament –de fet, el Besòs-Tordera–, o també hem sabut

construir un sistema complex de gestió de lo que són els residus, precisament, dels perillosos, dels no perillosos, en aquest cas, a través de l'Agència de Residus de Catalunya.

I fruit d'aquesta gestió prèvia, també, de la gestió de l'emergència, que va ser molt eficaç... –vull donar les gràcies als serveis de Bombers i també a la gent del SEM; també, evidentment, a l'Ajuntament de Montornès; al delegat del Govern, que va ser present durant l'incendi tota l'estona–, que, més enllà d'aquella atenció a l'emergència, que també van declarar des de l'ACA i que vam intervenir directament en el riu al dia següent, ara ens toca fer la gestió «post», que és molt important, que l'hem de fer entre tots, amb aquesta unitat d'acció, i que ens comportarà un cert temps, perquè aquí hem de procurar efectivament recuperar la funció ecològica del riu, que ho farem, sens dubte, a través de la natura no persistent, eh?, de l'afectació, i, sobretot, la gestió continuada farà que recuperem aquesta funció ecològica del riu molt ràpidament. I, en tot cas, anirem fins al fons per delimitar responsabilitats i ser exigents amb els causants d'aquesta afectació.

El president

Conseller, ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre el polígon d'Olvan (Berguedà)

310-00273/12

La següent pregunta és sobre el polígon d'Olvan, al Berguedà, i la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Marta Moreta. Quan vulgui.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Com bé sap, la comarca del Berguedà la conformen trenta-un municipis que no disposen de terrenys industrials degudament urbanitzats, equipats i amb parcel·les prou grans i ben situades.

L'any 2005, i d'això ja en fa catorze anys, es va acordar impulsar un gran polígon industrial en el municipi d'Olvan que exercís de polígon comarcal. El polígon comarcal de Roca Rodona va arribar de la mà d'Incasòl amb un conveni amb l'Ajuntament d'Olvan. El cost total d'aquest polígon estava previst de 8,6 milions d'euros, dels quals a dia d'avui Incasòl hi ha invertit només 2,6 milions.

Es va crear un consorci entre Incasòl i l'Ajuntament d'Olvan, però, amb l'entrada de la crisi econòmica, es va paraitzar el polígon fins a dia d'avui. En aquests moments, el consell comarcal ha acordat entrar en el consorci per ajudar l'Ajuntament d'Olvan i així poder fer front a les despeses pendents amb l'objectiu que pugui entrar en funcionament la primera fase d'aquest polígon.

Cada dos o tres anys s'ha demanat a la Generalitat la continuïtat del projecte perquè hi ha hagut alguna petició per poder-se instal·lar a la comarca. Cada conseller promet desencallar el tema, tal com va fer també vostè mateix. Sembla que l'excusa actual és que s'ha d'oficialitzar la modificació del consorci per donar entrada al consell comarcal.

Conseller, m'agradaria que ens poguéss explicar quin és el calendari de finalització de la primera fase perquè pugui entrar en servei el polígon comarcal un cop s'hagi realitzat la modificació del consorci.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Senyora diputada, vostè coneix perfectament... –no la veig; aquí–, vostè coneix perfectament, doncs, la gènesi del polígon d'Olvan, del sector d'activitat econòmica d'Olvan. És una gènesi ambiciosa, la de disposar de sectors d'activitat econòmica grans, estratègics, que donin servei no només a un municipi concret, sinó a tot un territori, i és un plantejament correcte, que jo he recolzat com a director de l'Incasòl i ara com a conseller. En tenim altres similars, com el d'Olvan, repartits per la geografia catalana.

El que passa, que, efectivament, i vostè ho ha dit, vam tindre una profunda crisi econòmica que va paralitzar molts d'aquests projectes. I en aquell moment vam decidir actuar d'una altra manera. No estem en una època en la que puguem fer com altres vegades la planificació, la compra de terrenys i el desenvolupament, que vol dir la despesa d'urbanització, i després estar asseguts darrere la taula esperant que ens arribin les empreses. Això no va així; això, ara, ja no va així. Nosaltres hem de saber actuar a la demanda, que vol dir que hem de tindre la planificació a punt, que hem de tindre els comptes també a punt per poder actuar, i que a peticions concretes d'empreses..., si a les empreses els dius el temps i el cost del sòl tenen suficient marge com per planificar les seves inversions, que, al final, és el que volem, i aleshores, sí, actuar.

I aquest consorci –no és tan sols l'Incasòl, sinó que és un consorci– ha passat per moltes, moltíssimes vicissituds; entre d'altres, ha posat en perill la viabilitat econòmica de l'ajuntament –de l'ajuntament–, perquè tant era el marge o el deute que generava el consorci que va posar en perill la viabilitat econòmica de l'ajuntament. I això ho estem solucionant, amb rigor i amb eficàcia. Primer, canviant el percentatge de participació del Govern i de l'ajuntament; després, fent entrar el consell comarcal. Ara haurem de canviar els estatuts, efectivament, per donar cobertura legal a tot això, però després actuarem, actuarem per finalitzar una primera fase, que començarà l'any vinent, que ens gastarem pràcticament 1,8 milions d'euros per tenir terrenys industrials a punt, la urbanització estarà acabada a mitjans del 2021 i tindrem capacitat per acollir inversions, dinamitzar l'economia i generar ocupació al Berguedà, que és el que tots volem.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Marta Moreta Rovira

Soc aquí. Soc menuda, però ara sí que em veu. Així dreta, potser sí.

Ens agradaria, conseller, que les seves paraules no se les endugui el vent i que el Berguedà no hagi d'esperar altre cop una dècada en disposar de sòl industrial, perquè ara és una urgència.

El Berguedà es mereix poder atreure activitat industrial a una comarca que perd població any rere any. Aquest polígon hauria de ser el pulmó industrial per poder precisament reindustrialitzar la comarca del Berguedà, que ha de fer de nexa d'unió amb el Bages i Osona.

Conseller, les seves paraules ho han dit clar. Pot comprometre's que, durant el 2020 o durant els pressupostos del 2020, la Generalitat disposarà d'una partida necessària per tirar endavant el polígon tan reivindicat pel Berguedà?

Moltes gràcies. I bon Nadal –ho aprofito– per a tothom.

El president

Per respondre de nou, té la paraula el conseller. Quan vulgui.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies, president. Senyora diputada, sí, efectivament, no és tant una partida en el pressupost, sinó al que és la planificació d'inversions de l'Incasòl a través del consorci, eh?, que, ho reitero, hem canviat els percentatges de participació i també hi

entrarà el consell comarcal. Començarem obres al quart trimestre del 2020. M'he equivocat en una cosa: la finalització de la urbanització...

El president

Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...de la primera fase serà el 2022.

El president

...se li ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre l'afectació al riu Besòs dels vessaments produïts per l'incendi a l'empresa Ditecsa Derpin, a Montornès del Vallès (Vallès Oriental), l'11 de desembre de 2019

310-00274/12

La següent pregunta és sobre l'afectació al riu Besòs dels vessaments produïts per l'incendi a l'empresa Ditecsa Derpin, a Montornès del Vallès, l'11 de desembre de 2019. La formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Terrades. Quan vulgui.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyor conseller, he vist el riu Congost i el riu Besòs de tots colors, resultat d'una contaminació brutal. He vist un riu que era una claveguera a cel obert. De fet, es va considerar un dels rius més contaminats d'Europa. He vist un riu mort. Però també he vist que, amb l'esforç dels ajuntaments, del Consorci del Besòs, també dels governs de Catalunya, el riu tornava a la vida. La darrera setmana, ja n'hem parlat, vam veure, però, la fragilitat del medi natural, la fragilitat i vulnerabilitat del riu.

Senyor conseller, l'empresa Ditecsa està inclosa en el pla i programa d'inspecció integrada de Catalunya. Segons les informacions de les que disposem, l'any 2018 es van sovintejar les inspeccions. La conclusió és que no complia les condicions de l'autorització ambiental i el Govern la va sancionar. Però el 2019 seguien sense complir.

Ens agradaria conèixer el seu parer de si només amb sancions econòmiques n'hi ha prou, perquè el que va passar dimecres va ser molt greu –molt greu–, però encara ho podia haver estat molt més. Els correctius de les inspeccions eren els adequats? Ens fem aquesta pregunta i li fem aquesta pregunta, conseller.

I, a la vista del que ha passat i tenint en compte que a tot Catalunya empreses de reciclatge d'aquests productes, de dissolvents, n'hi ha quatre, i totes en l'àmbit Besòs-Tordera, adoptaran mesures per reforçar els controls? I quins?

Som conscients, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, que tota activitat té uns riscos associats. I precisament per això, i a la vista del que ha passat, opinem que és hora de reforçar els sistemes de depuradores en àmbits industrials.

Magnífica, l'actuació dels Bombers. Ara, creiem que cal revisar els protocols d'actuació i els plans de contingència.

I, més enllà dels errors que s'hagin pogut produir per part de l'Administració de la Generalitat i de les responsabilitats per incompliment de la normativa per part de l'empresa, que la investigació, que ja està oberta, ja determinarà, des del nostre punt de vista és hora de tornar a treballar plegats, amb una acció immediata, per tornar a recuperar el riu, amb un seguiment de la qualitat de l'aigua i sobretot amb mesures per recuperació de la fauna i la biodiversitat en el tram baix del Besòs.

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Diputades, diputats, senyor diputat, aprofito per desitjar bon Nadal, també, que abans no ho he pogut fer. En tot cas, li agraeixo el to de la seva pregunta, perquè demostra el que he explicat abans també, a pregunta del diputat senyor Morral, que és que hi ha hagut unitat d'acció, unitat d'acció de moltes institucions en el tractament «pre», en el tractament de l'emergència, i també ara ens pertoca fer el mateix en el tractament postaccident, i, per tant, doncs, el to ha estat absolutament adequat.

Miri, deixi'm dir-li que aquesta empresa és de l'annex 1, no Seveso, això vol dir que té uns determinats condicionants d'inspecció del que representa l'autorització ambiental, i, així com les empreses d'altres annexos tenen, doncs, repàs de l'autorització ambiental cada ics anys, aquesta és anual, eh? Això, pel que fa a l'autorització ambiental, que, efectivament, doncs, va detectar una sèrie de deficiències no greus, que no suposaven el tancament, que no tenien afectació al medi ambient. I així es van comunicar a tots els vectors; entre d'altres, a l'Agència de Residus. L'Agència de Residus té inspecció per si mateixa, perquè aquesta empresa té el que s'anomena «codi gestor»; de fet, en té dos: un per tractar dissolvents i pintura, i l'altre per tractar residus no perillosos, que el que fa és valoritzar-los i portar-los a abocament o a tractament. I ha estat en el marc d'aquestes inspeccions de l'Agència de Residus, respecte al codi gestor, no respecte a l'autorització ambiental, que es van dictaminar dues sancions, una de 48.000 euros, una de deu mil euros; la primera està, doncs, ja satisfeta, l'altra està acceptada per l'empresa i s'ha d'abonar.

Però, en tot cas, la freqüència d'inspeccions de l'Agència de Residus –Agència de Residus, eh?– en tant que codi gestor –no estem parlant de l'autorització ambiental– és de les que s'anomena «molt alta» –molt alta. És el que li deia de la gestió «pre»; la fem i la fem col·lectivament. Ens hem dotat d'una legislació que fa que l'Agència de Residus busqui, doncs, la categorització de les empreses i, en funció de la seva categorització, acabi dictaminant la freqüència de les inspeccions. Molt alta, de tres a quatre a l'any. I ha estat en el marc d'aquestes inspeccions que s'han posat aquestes sancions. I ara haurem de continuar; haurem de continuar, primer, esbrinant què ha passat i, després, exigint i arribant fins al final.

Jo n'estic segur, que entre tots recuperarem la funció ecològica del riu més ràpidament que en altres ocasions, perquè el sistema de depuradores, i el sistema de gestió de les depuradores, i el fet que l'afectació no va ser una afectació, diguéssim, d'aquestes permanents, faran que la puguem recuperar.

Moltes gràcies.

El president

Conseller, ha acabat el temps. Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la incineració de residus

310-00279/12

La següent pregunta és sobre la incineració de residus. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Marc Parés. Quan vulgui.

Marc Parés Franzi

Sí. Bon dia, conseller. En els darrers temps s'han presentat a Catalunya diversos projectes d'incineració de combustibles derivats dels residus, és el cas del projecte de reconversió de la central tèrmica de Cercs o del projecte de l'empresa Tracjusa, a Juneda.

La plataforma Residu Zero conjuntament amb les plataformes contra la incineració de Cercs i de Juneda i moltes altres entitats han impulsat una proposta de mo-

ratòria a la tramitació de noves infraestructures d'incineració o a l'ampliació de les existents.

Pensa el Govern tirar endavant aquesta moratòria?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Senyor diputat, la jerarquia de tractament de residus està molt clara; està molt clara i la marca Europa, i lògicament Catalunya, doncs, recull aquesta jerarquització del tractament de residus. I li recordo que, en primer lloc, tenim la prevenció de la generació de residus; la preparació per a la reutilització; la valorització material; altres formes de valorització, que inclouen la valorització energètica, i finalment i en última instància la deposició en abocador, que nosaltres tenim un determinat percentatge, però que la mateixa directiva europea marca que l'any 2035 només arribin a abocador, a deposició en abocador, un 10 per cent dels residus. I, per tant, això ho hem de saber gestionar. I ho hem de saber gestionar de la manera en la que, doncs, gestiona l'Agència de Residus tot el mapa d'instal·lacions gestores de residus tant industrials –peril·losos o no peril·losos– com els domèstics.

En aquest sentit, hi han diversos projectes entrats; un dels quals molt recentment, aquest projecte que vostè anomena de Cercs, que ens va entrar divendres passat. Encara no hem avaluat ni la suficiència del projecte, és a dir, si és un projecte complet. I serà en el marc d'aquesta avaluació de suficiència i en el marc del tràmit normal, que passa per tots els vectors, que acabarem determinant si és un projecte, doncs, que es pot desenvolupar o no.

En tot cas, nosaltres el que volem fer i el que hem de fer, perquè així ens ho marca la legislació, és actuar no per intuïcions, si m'ho permet, no pel Twitter, sinó amb Excel·ls. I, per tant, el primer que farem és l'avaluació de la suficiència dels projectes que ens han entrat.

El president

Per preguntar de nou, té la paraula el diputat.

Marc Parés Franzi

Sí; gràcies, conseller. Coneixem la jerarquia, però creiem que no és una qüestió de jerarquies, sinó de passat o de futur, i la incineració és passat i no futur. Perquè sap perfectament que la incineració de residus, a més de tenir efectes nocius per a la salut i per al medi ambient de les zones on es produeix, és també una activitat altament productora de gasos d'efecte hivernacle. I nosaltres creiem que no és coherent declarar l'emergència climàtica i obrir la porta, com ha fet, a nous projectes d'incineració, perquè ha quedat clar que no tanca la porta.

El projecte de Cercs només el recolza l'alcalde i els seus promotors, que ja han comprat les instal·lacions i que diuen que ho tenen parlat amb vostès. Les adhesions al manifest de la plataforma així com la moció presentada en diversos ajuntaments d'aquest país demostren que el projecte no té el suport del territori. I vull destacar, per exemple, la posició dels consells comarcals del Berguedà, del Bages, del Solsonès, del Moianès i d'Osona, o el de l'Associació Valls del Pedraforca i l'Associació d'Agroturisme del Berguedà, entre moltes altres entitats de veïns, empresaris o ramaders del territori.

Miri, conseller, la Catalunya central no pot continuar sent el pati de darrere de l'àrea metropolitana de Barcelona. No té cap sentit cremar al Berguedà residus produïts a l'àrea metropolitana i inundar la C-55 i la C-16 amb centenars de camions que transportin residus metropolitans. Com tampoc és acceptable que Osona tingui els nivells que té d'ozó troposfèric per culpa de la contaminació metropolitana, per

no parlar dels impactes ambientals de la mineria al Bages o de la manca d'inversió pública i els dèficits d'infraestructures d'aquestes comarques.

El futur de la Catalunya central, conseller, no passa per agreujar els perjudicis ambientals d'aquestes comarques. I què pensa fer amb el projecte de Tracjusa, que té l'aprovació provisional? Les Garrigues, que és la comarca que produeix menys residus de Catalunya... Té sentit, un projecte la viabilitat del qual depèn de la combustió de residus que haurien de venir, de nou, de l'àrea metropolitana de Barcelona?

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per fer la segona resposta té la paraula el conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Diputat, vostè m'ha barrejat moltes coses al final de la seva intervenció, perquè m'ha parlat d'inversions... Estàvem parlant del projecte de Cercs. I jo li vull corregir un dels elements que vostè ha fet servir en el seu parlament: que la incineració o la valorització energètica és la que aporta més gasos d'efecte hivernacle. No és cert. L'activitat de gestió de residus que aporta més gasos d'efecte hivernacle és, precisament, els abocadors. I per això la Unió Europea en la seva jerarquització el que acaba dient és que el 2035 només un 10 per cent. I, per tant, nosaltres generem residus i els hem de saber gestionar. No és cert el que ha dit. L'activitat que aporta més gasos d'efecte hivernacle és la dels abocadors. Pel camí, gestionarem. I tenim un projecte en aquests moments a partir del qual hem d'avaluar-ne la suficiència i tindrem en compte l'opinió del territori...

El president

Se li acaba el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

...com no pot ser d'altra manera.

El president

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la campanya institucional «Ara, el que toca, productes catalans»

310-00277/12

La següent pregunta és sobre la campanya institucional «Ara, el que toca, productes catalans», formulada, en nom del Grup Parlamentari Republicà, per la diputada senyora Irene Fornós. Quan vulgui.

Irene Fornós Curto

Gràcies, president. Comprar i consumir productes de proximitat cada vegada torna a ser més habitual. Durant molts anys havia estat així. Se menjava del que es podia disposar a l'entorn d'on un vivia i, segurament, esta proximitat encara, inclús, era més propera de la que ara parlem quan fem referència als productes de proximitat.

Cal destacar els beneficis que els productes de proximitat aporten també a la nostra salut; una millor qualitat del producte, ja que es reduïx significativament el temps que passa entre que són produïts, pescats, recollits o elaborats, i el seu consum. El canal és més directe i, per tant, passen menys processos que puguin alterar les seves propietats. Ara toca consumir productes catalans. Fent-ho, també contribuïm en moltes més coses, com afavorir el comerç i l'economia local del nostre país. Fer-ho, també repercuteix en l'equilibri territorial i en la supervivència d'explotacions agrícoles, ramaderes o en la supervivència del món pesquer, consumint el que anomenem «peix de llotja», com els calamars que pesca el Josep Antoni Cruz, de Palamós.

I, a més a més, perquè creiem que esta es la política que cal seguir per aconseguir el repte de la sobirania alimentària, o salvaguardar aquells espais agraris del nostre país on es produeixen productes singulars i exclusius.

Aquests dies que ens venen per davant, molts podrem gaudir d'àpats, celebracions i reunions familiars on el menjar hi tindrà un paper important. I som afortunats: estes taules les podrem omplir d'una gran varietat de productes excel·lents i de primera qualitat, produïts ben a prop de casa nostra, com els llagostins de la Ràpita, els torrons d'Agramunt, el pollastre del Prat o un vi amb DO del nostre país. I tots produïts per les nostres veïnes, com la Cristina Pedret, ramadera de Móra d'Ebre, o la Glòria Joanals, pagesa de Sant Antoni de Calonge, a qui aquests dies hem pogut conèixer a la televisió gràcies a la campanya impulsada pel DARP.

Aquest tipus de consum, a més a més també afavoreix el nostre medi ambient reduint les emissions de CO₂, en no haver de fer llargs recorreguts per arribar a la nostra nevera o al nostre rebost. Hem d'apostar, també, per consumir els productes de temporada, com les mandamines i les taronges de les Terres de l'Ebre, que ara són boníssimes.

Cal insistir més en la ciutadania, sobretot en la que viu en les grans ciutats i més allunyada del món rural, on principalment es produeixen estos productes. Cal seguir donant a conèixer esta gran varietat d'aliments que els catalans produïm al nostre país, perquè els grans destinataris, els principals consumidors d'aquest gran rebost que tenim al costat de casa, som i hem de ser nosaltres.

Consellera, com valora el Govern la campanya institucional «Ara toca productes catalans»?

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre té la paraula la consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, la senyora Teresa Jordà. Quan vulgui.

La consellera d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Teresa Jordà i Roura)

Moltes gràcies, president. Gràcies, diputada. Molt bon dia a totes i a tots. Doncs la resposta és satisfets; estem contents i satisfets. De fet, és la primera campanya institucional d'aquestes característiques que fa en la història aquest departament, i això ens fa sentir, òbviament, satisfets.

Un anunci que no passa desapercebut. De fet, és un crit, o vol ser un crit alegre, sensat i també senzill, rigorós, a favor del nostre sector, de la nostra pagesia, de la nostra ramaderia, de la nostra pesca. Però també per posar en valor, bàsicament, les dones i els homes que ho fan possible, que fan possible aquesta producció d'aliments de proximitat, aquests aliments sans, segurs i de qualitat. I l'esforç que hi ha a darre-re, perquè això no és gratuït; hi ha esforç, hi ha determinació de tots aquests homes i dones que llancen els braços a la terra i les xarxes a la mar.

De fet, deixi'm dir-li també que, al final, el que busca aquest anunci no és altra cosa que aconseguir, i fent-ne molta pedagogia, que arribi el dia que quan un ciutadà o ciutadana d'aquest país estigui a punt de degustar un filet de vedella de Girona, o estigui a punt de degustar un préssec de la plana de Lleida, o estigui a punt de degustar un calamar de Blanes, o a punt de degustar uns musclos de l'Ebre, sigui conscient que entre ell i ella i aquell producte hi ha, òbviament, un pagès i, òbviament, un ramader i òbviament un pescador o un aqüicultor. I això és el que busca.

I darrere de tot plegat hi ha una estratègia, no és res gratuït: una estratègia d'aquest departament de la mà, també, del sector. Per exemple, el Consell Català de l'Alimentació, que n'hem parlat en més d'una ocasió també en seu parlamentària, i que vol derivar, al cap de poc temps, en el primer pacte de la història, el primer pacte nacional de política alimentària del país. O, per exemple, hi ha també el desplegament del reglament de la Llei d'espais agraris, llei aprovada també en aquest

Parlament. O, per exemple, imagini's tota la modernització de les infraestructures de regadiu d'aquest país, entre moltes altres coses.

Aquest país té molts reptes, molts, i moltes revolucions, la majoria a guanyar. I és evident que la de l'emergència climàtica, la de les noves tecnologies i també l'alimentària no la guanyarem o no les guanyarem si no anem ben alimentats, i la manera de guanyar-les i d'anar ben alimentats és, justament, consumir productes de casa, que ajuden el país i ajuden també l'economia. És a dir que... a guanyar-les totes i a consumir productes d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, consellera.

Pregunta al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat

310-00278/12

La següent pregunta és sobre els pressupostos de la Generalitat. I la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Vicepresident, dilluns vam saber que el Govern i el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem van arribar a un acord per impulsar una reforma fiscal que té per objecte elevar els ingressos tributaris de la Generalitat, assolir una fiscalitat més justa, dinamitzar l'economia i lluitar contra l'emergència climàtica.

Abans d'entrar a valorar el contingut de l'acord en matèria d'ingressos, des d'Esquerra volem posar en valor l'acord en si mateix. És un acord, amb tot el que això comporta, i cal que ens felicitem perquè és quan assumim responsabilitats que som útils a la ciutadania. De fet, les societats avancen quan som capaços d'entendre'ns i d'arribar a acords.

Entrant en les mesures específiques, m'agradaria destacar-ne sobretot dues que creiem que ajuden a entendre que els impostos no són només una mesura recaptatòria, sinó que també permeten assolir uns objectius polítics. I un objectiu polític, per nosaltres, és, per exemple, disposar d'una fiscalitat més justa i progressiva. És a dir, que paguin més aquells que més tenen. I encara que hi hagi que no ho vegi així, disposar d'una renda anual de més de 90.000 euros és estar molt per sobre del sou mitjà d'aquest país. De fet, és multiplicar per tres el sou mitjà dels catalans i catalanes, que se situa en 28.000 euros bruts anuals. (L'oradora estossega.) Disculpin.

Una altra mesura concreta que exemplifica el tarannà d'aquest acord és que les famílies monoparentals, en l'impost de successions, paguin la meitat de l'impost que grava la compra de l'habitatge habitual, o que les persones que rebin una herència de més de 3 milions d'euros –de més de 3 milions d'euros– paguin més en aquest impost de successions.

Ens agraden les mesures acordades no només perquè pensem en la capacitat econòmica de la ciutadania, sinó també perquè ens proposen un seguit de mesures que volen lluitar contra les externalitats negatives en àmbits tan diversos com la salut, el medi ambient, el turisme o la tinença d'habitatges buits.

En definitiva, creiem que ens hem de felicitar perquè disposem no només d'un acord, sinó també d'un bon acord. Això sí, som conscients que només és un acord en matèria de fiscalitat, però que tot pot quedar en paper mullat si no s'aconsegueix un acord global també en matèria de polítiques de despesa, que esperem que tinguin un marcat caràcter social.

Vicepresident, s'arribarà a un acord per poder aprovar efectivament els pressupostos per a l'any vinent?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda, el senyor Pere Aragonès.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyora diputada. Jo li diré que sí, però em sembla que en aquesta cambra hi ha més persones que haurien de poder contestar aquesta pregunta. En tot cas, dilluns vam presentar aquest acord en matèria d'ingressos que, com molt bé deia la diputada, és un molt bon acord que avança en la línia d'avançar cap a una fiscalitat més justa, més progressiva i una fiscalitat verda.

Quan parlem d'ingressos de la Generalitat de Catalunya, però, sempre hem de tenir present que el marge que té aquest Parlament i aquest Govern per arbitrar la seva pròpia política d'ingressos està delimitat. Està delimitat perquè no decidim ni recaptem la majoria d'impostos que paguem els consumidors i treballadors i les empreses catalanes. Per tant, qualsevol política en matèria d'ingressos..., i en aquest cas hem avançat per poder, també, esprémer part del marge que tenim actual en matèria impositiva i fiscal per part de la Generalitat, no ha de fer oblidar la necessària reclamació que hem de fer, de l'Estat, per acabar amb el dèficit fiscal, que afecta la nostra economia; per, també, exigir lleialtat institucional per totes aquelles decisions que pren l'Estat i que acabem pagant la Generalitat de Catalunya, i també per l'infrafinançament de polítiques específiques.

Per tant, tenint en compte això, en el marge petit que tenim en matèria de fiscalitat, s'ha avançat. I s'ha avançat, com deia abans, amb una clara visió de progressivitat fiscal. La mesura de l'impost sobre la renda de les persones físiques és un bon exemple. A partir de noranta mil euros s'incrementa la pressió fiscal: un 1,58 per cent dels contribuents. Un 1,58 per cent dels contribuents que permetrà, al seu torn, rebaixar la fiscalitat de les rendes més baixes. En aquest cas, elevem el mínim personal i familiar per a aquelles rendes de menys de dotze mil euros. D'allò que aporten els cinquanta mil amb més ingressos se'n beneficien els dos-cents mil contribuents amb menys ingressos del país. Per tant, avancem clarament en aquesta capacitat redistributiva.

I ara, si hem tancat el primer capítol, ve el segon capítol, que és el capítol de la despesa. I jo estic convençut –estic convençut– que arribarem a un bon acord. Evidentment, no es pot donar per tancat fins que no haguem arribat al detall. Queda feina per fer, queda feina per fer, però aquest país necessita pressupostos. No els necessita políticament el Govern, només, sinó que sobretot els necessiten les escoles, la salut, la seguretat...

El president

Se li ha acabat el temps. Gràcies.

Passem ara a les preguntes al president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els acords per a la investidura del president del Govern de l'Estat i l'afebliment en la demanda de l'exercici del dret d'autodeterminació

317-00161/12

La primera pregunta la formula, en nom del Subgrup de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, el diputat senyor Carles Riera. Quan vulgui.

Carles Riera Albert

Bon dia, president. Vostè ahir va rebre una trucada del senyor Pedro Sánchez en la que sempre, segons els mitjans de comunicació, ell es va comprometre a normalitzar les relacions entre el Govern de l'Estat i de la Generalitat en els marcs, que nosaltres sapiguem, estrictament constitucional i autonòmic.

Les negociacions per a la investidura de Pedro Sánchez entre el PSOE i Esquerra Republicana no inclouen, que sapiguem, l'exercici efectiu de l'autodeterminació ni l'amnistia ni la fi de la repressió. Val a dir que la corresponent negociació amb Unidas Podemos per formar govern, tampoc. Com tampoc la derogació de la reforma laboral o de la llei mordassa, o la impugnació de la repressió i de la monarquia. «Normalitat» és ara la paraula màgica. Junts per Catalunya va retirar en el proppassat Ple una moció que feia referència a l'autodeterminació, a canvi de beneficis institucionals a Madrid.

President, som davant d'un tancament partidista i institucional per dalt de la ruptura democràtica que el poble va obrir des de baix amb el referèndum de l'1 d'octubre? Si vostè creu que no, quins són els fets materials concrets i verificables que indiquen que el seu Govern es troba en el camí d'exercir l'autodeterminació, i no del retorn a l'autonomisme?

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat (Joaquim Torra i Pla)

Sí, bon dia. Gràcies, senyor diputat. La resposta a la primera pregunta és que no, en absolut. No, en absolut, perquè sap perfectament que just el dia que surt la sentència els membres del Govern van prendre uns acords i un compromís públic que es basava en tres eixos: exercici del dret a l'autodeterminació, fi de la repressió i amnistia, i drets. I aquest és el posicionament del Govern, i jo, com a president del Govern, no em mouré mai ni un mil·límetre d'aquest punt.

I després li contestaré a la segona part.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Carles Riera Albert

Doncs miri, president, potser en el seu Govern vostès no es coordinen molt bé, perquè el vicepresident Aragonès acaba de deixar molt clar que una prioritat és la millora del finançament autonòmic. Que jo sàpiga –que jo sàpiga–, això és un marc lògic estrictament autonòmic, estrictament autonomista.

Però, miri, president, l'any 2017 la CUP va aprovar un pressupost per a la Generalitat per tal d'afermar la governabilitat necessària per convocar i realitzar el referèndum d'autodeterminació de l'1 d'octubre. Ara el seu Govern s'apressa a pactar un pressupost amb els comuns, en un intercanvi de favors que inclou l'Ajuntament de Barcelona i el Govern de l'Estat, per tal d'afermar l'estabilitat institucional, constitucional i autonòmica i augmentar les seves quotes de poder. I a la vegada, fins ara, hem observat com la distància entre la resposta popular a les sentències i la resposta institucional ha estat moralment immoral i abismal. I mentrestant el que patim és repressió, repressió i més repressió.

President, continuaran sent, el seu Govern i els partits que li donen suport, un fre per seguir avançant cap a l'autodeterminació, l'amnistia i els drets? O farà vostè un cop de timó que contribueixi a posar les institucions a l'alçada de la mobilització i la desobediència civil? Nosaltres avui serem amb la força de la gent...

El president

Diputat, ha acabat el temps...

Carles Riera Albert

...amb el Tsunami Democràtic... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

Gràcies. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat

El president de la Generalitat

És evident que el conflicte a Catalunya no se soluciona ni amb un nou estatut ni amb competències; és evident. El conflicte polític que hi ha a Catalunya és un conflicte de sobirania, i per tant el que estem discutint aquí és la sobirania, el dret a decidir dels catalans el seu futur polític. Aquest és l'eix, l'arrel del nostre conflicte, i per tant aquest és el compromís que no només el Govern té, que hem subscrit tots els diputats d'aquesta cambra independentistes, a través de diferents declaracions: de la Llotja de Mar, de l'Assemblea de Cànecs Electes, etcètera. I, per tant, penso que aquests conceptes els tenim clars.

Però deixin-me que vagi una mica més endarrere: també tenim un acord nacional que justament van proposar vostès, la CUP, és a dir, una proposta de resolució en què s'inclouia un acord nacional per avançar justament en aquestes tres grans idees., aconseguir aquest gran acord nacional que es basi justament en això: en l'exercici del dret d'autodeterminació en el termini més breu possible –i el cito textualment–, en la llibertat dels presos polítics i l'amnistia, i en els drets. En aquest acord nacional és en el que treballarem.

I jo ja li anuncio que passades les festes em reuniré amb tots els grups parlamentaris justament, i amb les entitats, per saber si és possible que aquest acord nacional ens permeti finalment traçar un rumb, un horitzó clar, per poder exercir aquest dret a l'autodeterminació. És l'encàrrec que tenim, aquest encàrrec el va fer el Parlament al Govern, i per tant aquesta és la meva..., una de les primeres, diguem-ne, mesures concretes que jo li volia establir. Tenim el debat constituent. A l'abril tindrem ja els primers fonaments del que pot ser un projecte de constitució catalana; això penso també que és una altra dada molt important en els propers mesos per jugar. Però sobretot aquest acord nacional, sobre el qual, hi insisteixo, a partir, doncs, de l'endemà de Reis convocaré els partits per poder ja avançar en traçar aquest horitzó comú per exercir el dret a l'autodeterminació en el nostre país.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, la diputada senyora Jéssica Albiach.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la política industrial del Govern davant l'increment dels expedients de regulació d'ocupació presentats per empreses multinacionals a Catalunya

317-00164/12

Quan vulgui.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; bon dia, president. El nombre de persones afectades pels EROs a Catalunya ha augmentat un 76 per cent en un any. Ja li dic que nosaltres, des del Govern de l'Estat, farem tot el possible per derogar la reforma laboral. Eixa és la nostra garantia i el nostre compromís.

Què està fent el Govern de la Generalitat davant d'actituds unilaterals com la de Continental a Rubí, que amenaça amb tancar la planta i deixar al carrer centenars de persones?

Gràcies.

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs penso que també amb el conseller de Treball en algunes ocasions ja hem parlat sobre aquest tema. Mediació, interlocució, ser-hi, intentar resoldre els problemes..., aquesta sempre és l'actitud del Govern de la Generalitat. Però certament ara se'ns obren unes expectatives noves, i és el fet de que, si vostès finalment acaben tancant aquest acord de govern amb el PSOE, és evident que des de la seva acció legislativa a Madrid amb això podrem tenir unes noves perspectives que fins ara no teníem.

I, per tant seguirem amb molt interès, doncs, quina és la tasca de govern que vostès des de Madrid podran fer per ajudar, justament, en tots aquests casos.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Jéssica Albiach Satorres

President, a més de seguir amb atenció el que passa a l'Estat, també estaria bé que vostès actuessin en Catalunya, perquè sí que veiem molt bones paraules, però en realitat, d'accions, en veiem poques.

Estem patint una veritable crisi industrial, amb casos com el de Prysmian, Huayi, Luxiona, Bayer, Sada, TE Connectivity..., molts més, i el que ara li comentava de la multinacional alemanya Continental, que està amenaçant amb tancar la planta o vendre-la i deixar al carrer 760 persones, la majoria de les quals són dones i, moltes d'elles, majors de quaranta-cinc anys.

Per tant, hem de veure com resollem aquesta situació, perquè no només són els treballs directes: estem parlant de les famílies, estem parlant de treballs indirectes, estem parlant de desequilibri territorial i, en definitiva, estem parlant de sobirania. Perquè, si no reaccionem aviat, ens convertirem en una zona d'esbarjo per al nord d'Europa. I de fet el que està passant aquí no està passant amb la mateixa intensitat en altres països d'Europa, com França o com Alemanya. I això és perquè no es tracta d'un fenomen meteorològic, sinó que té responsables polítics: en primer lloc, com deia, una reforma laboral que va tirar endavant el Partit Popular, també amb els vots, amb el suport de l'antiga Convergència, i en segon lloc tenim el Govern de la Generalitat, que, malgrat que té competències en planificació industrial, tampoc li està destinant recursos, i veiem com el Pacte nacional per la indústria només està executat en un 20 per cent.

Per tant, president, nosaltres, com ja li he dit, nosaltres farem la feina que ens toca al Govern de l'Estat en matèria de la reforma laboral, perquè necessitem un govern que siga fort i que estiga del costat dels treballadors i de les treballadores, i per la seva banda instem el Govern a prendre's seriosament el repte d'una nova política industrial que lidere una transició justa, que, com deia un cartell l'altre dia a la manifestació de Rubí, diga «*sit and talk*» a les multinacionals, perquè no pot ser que només vinguen a buscar els seus beneficis i després deixen tirats la nostra gent.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre de nou, té la paraula el president de la Generalitat. Quan vulgui.

El president de la Generalitat

D'acord, d'acord amb aquesta última frase que vostè expressava. Però posem algunes dades també en context.

Miri, el Col·legi d'Economistes presentava unes comparacions que em sembla que són força interessants, perquè posava xifres sobre xifres i contrastava, des del tercer trimestre del 2017 al tercer trimestre del 2019, quina era la situació entre Catalunya i Espanya. Doncs bé, resulta que a Catalunya el PIB ha crescut el 4,5 per cent, i a Espanya, el 4,2 per cent. Respecte al comerç, a Catalunya ha incrementat un 7,4 per cent, i a Espanya, el 6,9 per cent. De la població activa, a Catalunya ha pujat un 2,7 per cent, i a Espanya, l'1,7. I les exportacions catalanes en aquest mateix període –tercer trimestre del 2017, tercer trimestre del 2019–, doncs, les exportacions a Catalunya han crescut un 4,3 per cent i un 3,9 per cent.

És evident que la comparació de la indústria catalana cal fer-la amb la zona euro, d'acord? Per tant, la indústria representa el 20,7 per cent del VAB català, per sobre de l'objectiu del 20 per cent establert per la Comissió Europea per al 2020; a Espanya, la indústria només és del 15,9 per cent. També tinguem-ho en compte a l'hora de veure la influència i la incidència que tenen els EROs en el nostre país.

Els darrers mesos, l'activitat econòmica a Catalunya ha continuat amb una tònica de creixement més moderat, certament, i d'això també les conseqüències amb els EROs, però en la línia de la desacceleració que registra l'economia de l'eurozona i d'altres economies de l'entorn, i en qualsevol cas, com acabo de demostrar-li amb aquestes xifres, sempre molt millor –o almenys de manera més positiva– respecte a la situació a Espanya.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'increment dels expedients de regulació d'ocupació i sobre les iniciatives per a enfortir la indústria catalana

317-00160/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Miquel Iceta. Quan vulgui.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, si em permet, aprofito la pregunta per desitjar a tota la cambra i al conjunt del país unes bones festes i un magnífic 2020. I potser no em creurà, però li faré una pregunta molt semblant, per no dir la mateixa, que ha fet Jéssica Albiach, la portaveu d'En Comú Podem.

Miri, segons les dades oficials, els expedients de regulació d'ocupació han augmentat un 38 per cent i afecten 6.470 persones, dades que estan per sobre de la mitjana espanyola, que ha estat d'un 25 per cent en el mateix període.

La pregunta és, president: voldríem saber quina és la seva opinió al respecte i què pensa fer el Govern per assegurar el futur de la nostra indústria.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Doncs també aprofito per desitjar un bon Nadal a tothom –només faltaria– i un molt bon any; esperem que sigui un any de llibertat.

I, respecte a la pregunta que vostè em fa, insisteixo en el que he contestat a la senyora Albiach, i també en una peça clau, que seran els nous pressupostos de l'any vinent. Els nous pressupostos de l'any vinent ens han de donar també aquells recur-

sos addicionals que ens permetin, doncs, per exemple, amb el Pacte nacional per la indústria, tirar-lo endavant; el Pacte nacional de la societat del coneixement, també dotar-lo de més pressupost..., tota una sèrie d'iniciatives que ens han de permetre pressupostàriament poder avalar aquesta política industrial que el nostre país tant necessita.

El president

Per repreguntar té la paraula el diputat.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, president. Potser a diferència d'altres sessions de control, m'agrada el to i el contingut del que diu i, per tant, ho vull subratllar. Però nosaltres tenim alguns dubtes sobre la capacitat del Govern d'entomar les dificultats de sectors industrials rellevants del país.

I és veritat, i vostè parlava de la necessitat d'augmentar recursos, però és que hem de recordar que els recursos que s'adrecen a les polítiques industrials no paren de baixar des de l'any 2012. I tampoc sabem veure una reacció adequada del Govern davant de les notícies preocupants que afecten el sector industrial. I, efectivament, són problemes que afecten empreses tan rellevants com Nissan o els que citava Jéssica Albiach de l'empresa Continental, de Rubí, que és una multinacional també de l'automoció que està precisament en crisi intentant adaptar-se als vehicles elèctrics i als nous reptes de la sostenibilitat. També altres empreses rellevants han estat mencionades –General Cable, Sada o Bayer–, i no ens sembla, no hem sabut trobar per part del Govern una reacció proporcional a la preocupació que generen i a l'afectació sobre la gent concreta.

Vostè ja s'ha avançat a dir-ho, i ho celebro: cal reactivar el Pacte per la indústria, que corre el risc de quedar-se només en paper, i, efectivament, això implica dotar-lo econòmicament de forma ambiciosa. Ja que semblen decidits a augmentar la pressió fiscal, sembla lògic que part dels recursos suplementaris que es puguin obtenir es dediquin a evitar que la nostra base industrial s'empetiteixi.

President, governi, avanci's als problemes, entomi les responsabilitats i, si necessita la nostra col·laboració, demani-la, perquè, des del nostre punt de vista, està en joc el futur.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula, de nou, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Doncs li prenc la paraula: li demano que ens ajudi. Li demano que ens ajudi a través de la relació que el seu partit té amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, que si acaba formant govern, doncs, tindrà una enorme responsabilitat perquè part d'aquests problemes es puguin resoldre.

L'altre dia presentava la Cambra de Comerç un informe sobre el dèficit d'infraestructures a Catalunya, i hi havia una dada molt interessant: establia que la manca d'inversions en infraestructures a Catalunya havia suposat en els últims creixements que cinc anys –perdoni si m'erro en lo dels cinc anys–..., però una pèrdua de 111.000 llocs de treball a Catalunya, 111.000 llocs de treball perduts per la manca d'inversió de l'Estat a Catalunya; que, durant tots aquests últims anys de recuperació econòmica, l'Estat ha invertit menys que mai a Catalunya.

Per tant, recuperar la inversió a Catalunya –que són 45.000 milions que cal recuperar d'inversió– estarà ara a les seves mans, si governen de nou. I per tant estic segur, doncs, que ho tindran en compte i que aquesta autèntica sagnia que representa per a Catalunya aquest dèficit d'infraestructures i que ja és tota la classe empresarial... –ho està dient Foment, ho ha dit la cambra, ho va dir el Cercle d'Economia també–, doncs suposo que això ara ja podrem solucionar-ho.

En qualsevol cas, també voldria donar algunes notícies positives: la filiació a la seguretat social en la indústria ha augmentat un 0,2 per cent en el període de gener a octubre a Catalunya, i Catalunya lidera la captació d'inversió estrangera en la indústria manufacturera a l'Estat espanyol, amb un 30 per cent. Vull dir que també a vegades és bo contraposar aquestes notícies que vostès sempre acostumen a posar-les negatives amb les notícies positives que també tenim en el sector industrial.

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'acord de fiscalitat per a l'aprovació dels pressupostos de la Generalitat per al 2020 i sobre la independència i el republicanisme com a mitjans per a garantir els drets socials

317-00163/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, el diputat senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, president. Bon dia, president, conselleres, consellers, diputades, diputats. La nostra és una aposta ferma per construir un país més just i més social, i aquesta setmana n'hem pogut veure mostres. I ho hem fet malgrat el ja històric dèficit fiscal que patim i el dèficit d'inversions en infraestructures, que l'Estat pressuposta i mai, mai, mai executa.

El salari mínim de referència n'és un exemple excel·lent, un exemple d'aconseguir un país amb més oportunitats, un país que blindar els drets socials, que vol protegir a tots els efectes l'estat del benestar per a tota la ciutadania d'aquest país. Però no acaben aquí les bones notícies, l'acord de fiscalitat que el vicepresident Aragonès i, per extensió, el Govern i els comuns han segellat aquesta setmana és un pas més per preservar més que mai la salut, l'educació o els drets socials.

Perquè nosaltres, president, volem una societat millor, més justa, més social, i estem convençuts –convençudíssims– que la millor manera d'aconseguir-ho és la independència i, alhora, creiem que, per treballar pel dia a dia, apostant en clau social, ajudant la gent d'aquest país, és també la millor manera d'avançar en el republicanisme, per créixer, per caminar endavant cap a l'objectiu. Perquè, de fet, les dues lluites, per Esquerra Republicana, són indissociables, no existeix una sense l'altra, no hi ha república sense drets socials i no podem blindar tots els drets socials sense una república. Nosaltres no deixarem de treballar-hi mai, ni en una ni en l'altra.

I precisament per això emmarquem, just aquí, també l'acord de fiscalitat d'aquesta setmana. Nosaltres aplaudim sense cap mena de dubte que la fiscalitat sigui més justa i sigui més progressiva. Reduïm pressió fiscal a les rendes més baixes, qui més guanya que porti més. Perquè noranta mil euros no són classe mitjana, perquè anar «apurat» és clarament –clarament– una altra cosa. Perquè podem recaptar més i, per tant, podem oferir més a aquells que més ho necessiten. Una república i justícia social, el país que volem per a tothom.

Estem convençuts –convençudíssims– que aquest és el camí, i per això ens felicitem. Perquè és només un passet, però un passet important. I per això li preguntem, president, si comparteix que aquest és el camí; el camí per fer una república més social, una república més neta i una república més lliure.

Gràcies, president.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, diputat. Certament, ho expressava també abans el vicepresident en una pregunta, fins que no resolguem el dèficit fiscal, la manca d'inversions estatals i tot el llast de deutes que porta l'Estat incomplint, doncs, abordar cada any l'elaboració d'uns pressupostos és d'una complexitat enorme –enorme. Però s'ha fet un gran esforç per tenir pressupostos aquest any; un gran esforç que comparteixo i que vull agrair a tots els que s'hi han pogut involucrar.

Perquè ara ja tenim aquesta part, diguem-ne, sobre la part dels ingressos, que es basa en aquests tres eixos troncats de progressivitat, de fiscalitat verda i de justícia social –em sembla important que això ho remarcuem, certament– i que ens permetrà, doncs, aquests 543 milions de recaptació anual addicional, eh?, que necessitem justament per a l'ambiciosa segona part dels pressupostos, que és la despesa, que és on ens acabarem gastant tots aquests diners que necessitem, entre altres coses per als compromisos que nosaltres hem anat adoptant durant aquest any, efectivament, per fer front a totes les demandes socials justes, legítimes, eh? Recordem totes les vagues, recordem també les peticions endarrerides de pagues extres dels nostres funcionaris, etcètera.

Per tant, nosaltres, en aquest cas i en aquest pressupost, no hem considerat que hi anés un pressupost de part, o que sigui un pressupost d'Esquerra Republicana i de Junts per Catalunya. Considerem que aquest ha de ser un pressupost de país –de país–, perquè el país necessita aquest pressupost.

Sí, és cert, modifiquem cinc impostos, l'IRPF guanya en progressivitat i la càrrega fiscal es redueix per als contribuents amb menor nivell de renda, fins a 12.450 euros, i augmenta en els trams més alts de noranta mil euros.

Però... –i important també, aquest punt, eh?, que penso que inclús en el futur encara haurem de seguir donant-li voltes i probablement millorar–, l'impost sobre la incidència del medi ambient en les instal·lacions d'emmagatzematge, transformació i transport d'energia elèctrica.

Hi insisteixo, ens queda la segona part. Una segona part en la que, efectivament, les polítiques socials són absolutament prioritàries, és on anirà dedicada la gran part dels nous 2.500 milions que aquest pressupost incorporarà i que penso que, amb aquests pressupostos, tot –tot– el país hi guanya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la conversa telefònica amb el president del Govern de l'Estat en funcions i sobre l'informe de la Cambra Oficial de Comerç, Indústria, Serveis i Navegació de Barcelona

317-00162/12

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Albert Batet. Quan vulgui.

Albert Batet i Canadell

Moltes gràcies, president Torrent. Molt honorable president Torra, el senyor Pedro Sánchez ha tardat dos mesos a tornar-li una trucada de telèfon. I per trucar-lo a vostè, senyor president, ha hagut de trucar a totes les comunitats autònomes, que potser s'ho hagués pogut estalviar i ser més operatiu pel que fa a la seva feina. Un president de l'Estat espanyol que porta nou mesos en funcions, que demostra la paràlisi governamental de l'Estat, que en quatre anys hi han hagut quatre eleccions i hem tingut, en quatre anys, més dies d'un govern en funcions que no pas d'un executiu en marxa.

La força de la societat catalana, del Govern de Catalunya, del conjunt del teixit industrial i econòmic del nostre país té una gran capacitat de resistència i de resiliència. Ho hem demostrat al llarg de la nostra història. Com, des de l'Estat espanyol, hi ha hagut moments en què s'ha volgut acabar amb el català i la nostra cultura o les nostres institucions, com hem vist que hi ha un dèficit fiscal que creix cada dia, com els catalans i les catalanes som els campions pagant impostos, de les regions d'Europa que paguen més impostos, i van creixent. I el dèficit fiscal de l'Estat encara continua creixent, i els deutes de l'Estat encara continuen pendents, i les infraestructures de l'Estat encara continuen pendents.

No sé si el senyor Pedro Sánchez li va preguntar sobre aquests temes, senyor president. Em temo que no. Tinc dubtes que això no devia anar per aquí. Però, en tot cas, la política es resol amb respecte i política, amb diàleg i voluntat de fer política. I, sens dubte, també amb voluntat de resoldre els problemes de les persones.

Aquests últims dies hem vist un informe de la Cambra de Comerç de Barcelona, que vostè ara hi feia referència, que emmarcava com aquest dèficit fiscal, aquesta voluntat de ser els campions pagant impostos, aquesta voluntat de ser aquests alumnes avantatjats, no té resposta pel que fa al compliment pel que fa a les inversions que hauria de fer d'Estat a Catalunya, i les conseqüències econòmiques que això té per al nostre dia a dia, de tots els catalans i les catalanes.

Senyor president, què en pensa, d'aquest informe?, i si creu que hi ha possibilitat a l'altra banda del telèfon de que tinguin aquesta sensibilitat envers el poble de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, diputat. Sí, efectivament, va ser una trucada, una trucada que portàvem esperant, doncs, durant alguns mesos, certament, i, tal com li vaig comentar al president Sánchez, em sembla que per un mínim de cortesia institucional, quan et truca un president, doncs, agafes el telèfon i contestes. I això li vaig poder comentar, com altres coses. Li vaig comentar quina era la posició del Govern de Catalunya, la que abans he explicat també al diputat Carles Riera, que és la que vam acordar en el Govern, l'exercici del dret a l'autodeterminació, d'amnistia i fi de la repressió i de drets.

En canvi, segueixo sense saber quina és la posició de l'Estat espanyol. No conec quina és la proposta del Govern d'Espanya per a Catalunya, segueixo sense conèixer-la. Jo ja vaig camí dels dinou mesos al Govern i no he aconseguit encara que el president del Govern espanyol, dels quals, certament, la meitat d'aquests mesos els ha passat en funcions, em pugui dir quin és l'horitzó que ell té o quina proposta posarà sobre la taula en el cas de que, efectivament, hi hagi aquesta taula de negociació i puguem començar les propostes de negociació.

Nosaltres, evidentment, començarem demanant l'exercici del dret a l'autodeterminació mitjançant un referèndum. Jo no conec quina és la posició del Govern d'Espanya. No la conec encara. I, per tant, això també em va sorprendre.

I, certament, aquesta setmana, penso que aquest informe de la Cambra de Comerç, que segueix l'estela, si m'ho permet, d'altres informes, que vull també posar en valor, de Foment del Treball o del Cercle d'Economia, posen l'empresariat català, penso en el seu conjunt, davant d'un repte. Jo mai he demanat a l'empresariat que es defineixi com a independentista o com a no independentista, el que vull és que, com a agents econòmics importantíssims que són del país, defensin els interessos de Catalunya. I, per tant, veiem claríssimament que hi han uns dèficits en infraestructures insuportables per al país i que ens acaben afectant la indústria, o que ens acaben afectant l'estat de benestar. El dèficit social..., ho hem dit cinquanta mil vegades, és

un dèficit social, és un dèficit d'infraestructures, és un dèficit, en definitiva, per al benestar dels nostres conciutadans.

I no es tracta de si ets independentista o no, es tracta de que els trens surtin puntuals, de que tu puguis volar des de Barcelona a qualsevol lloc del planeta i de que tinguem el Corredor Mediterrani d'una vegada. Es tracta senzillament d'aquestes coses, de que el país funcioni.

I espero, doncs, que..., i en qualsevol cas nosaltres no deixarem d'exigir al Govern de l'Estat el compliment de tots els...

El president

President, ha acabat el temps...

El president de la Generalitat

...deures que tenen pendents amb Catalunya.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el seu coneixement dels informes dels Mossos d'Esquadra i del Servei Català de Trànsit que desaconsellaven atorgar el permís per a fer la Marxa per la Llibertat

317-00159/12

La darrera pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Gracias. Señor Torra, hace unos días conocíamos unos informes, gracias al trabajo parlamentario de mi grupo, donde los Mossos d'Esquadra y el Servei Català de Trànsit informaban sobre la denegación del permiso de los cortes de carretera promovidos por la ANC en respuesta a la sentencia del *procés*. ¿Conocía usted estos informes y su contenido?

El president

Per respondre a la pregunta té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

No, no els coneixia. En qualsevol cas, sí que conec el deure que tinc com a president de la Generalitat, que és respectar el dret a la protesta dels ciutadans. Un dret a la protesta que es va exercir, si es refereix vostè a la marxa de les llibertats (*aplaudiments*), de manera pacífica, de manera democràtica, mobilitzant milions de ciutadans per a un objectiu molt clar, que és protestar contra una sentència injusta, abusiva; demanar la llibertat dels nostres companys i el retorn dels exiliats, i una solució que, per a Catalunya, no pot ser altra que la de l'exercici del dret d'autodeterminació del nostre país.

El president

Per repreguntar té la paraula la diputada.

Lorena Roldán Suárez

Vaya, usted no conocía estos informes. ¿No se habla usted con el señor Buch?, porque él sí que los conocía. Y, además, es que es un deber que tiene usted, como presidente de la Generalitat.

Mire, yo le leo uno de estos informes. Dice: «Se informa desfavorablemente y se propone la denegación de la realización de la manifestación por tener efectos negati-

vos para la circulaci3n, para la seguridad de los manifestantes, para la seguridad del resto de usuarios de la v3a y la de los agentes de polic3a.»

Mire, en otros informes tambi3n se supedita este permiso a que se haga un cambio de recorrido de estos cortes de carretera, y en otros incluso se les advierte a ustedes del peligro y del riesgo de que puedan causar accidentes en el otro sentido de la circulaci3n.

¿Resultado de todas estas indicaciones de los Mossos y del Servei Catal3 de Tr3nsit? Pues, mire, caso omiso de estos consejos y recomendaciones, cero acciones para impedir estos cortes de carretera y cero acciones tambi3n para disuadirlos una vez estos cortes ya se hab3an producido.

Hasta aqu3 yo ya veo causa suficiente de irresponsabilidad, por no hacer nada para evitar ese riesgo. Pero es que, adem3s, ustedes fueron un poquito m3s all3, en concreto usted, como hace siempre: no solamente no impidi3 los cortes de carretera, sino que se fue usted a liderarlos, se3or Torra. ¿Es que a usted qu3 se le pasa por la cabeza? ¿Usted qu3 estaba pensando? Es que esto es como si los agentes rurales recomiendan no ir al bosque por riesgo de incendio y lo vemos a usted al d3a siguiente pase3ndose all3 con cerillas. ¿Que no ve que no, se3or Torra? ¿Que no ve que usted tiene un deber ineludible de velar por el bienestar y la seguridad de todos los catalanes, simplemente, porque usted es el presidente de la Generalitat? Lo que pasa que, a usted, de ser presidente, pues, solamente le gusta lo bueno: le gusta el sueldo, le gusta el coche oficial, pero, claro, cuando hablamos de obligaciones y de responsabilidades, eso ya no va con usted, ¿verdad, se3or Torra?

Mire, si usted se quiere ir a cortar carreteras, pues, h3galo –h3galo–, pero no como presidente de la Generalitat, porque eso es incompatible, se3or Torra. As3 que tiene usted que decidir: ¿qu3 quiere ser, presidente o CDR?, porque las dos cosas a la vez no pueden ser, se3or Torra.

Mire, los de Tsunami ya nos han amenazado con boicotear hoy el cl3sico. As3 que yo le pregunto: ¿qu3 traje se va a poner usted hoy, el de presidente o el de CDR? Si quiere ser presidente, act3e como tal, aunque me temo que ya es muy tarde para enmendar los errores.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre t3 la paraula el president.

El president de la Generalitat

Home, aquesta vegada m'ho ha posat f3cil, eh? Jo, aquesta tarda, amb el *traje* del Barça i esperem que el Barça guanyi i que tinguem un bon partit de futbol i que tinguin un bon partit de futbol.

Miri, escolti'm, la democr3cia 3s absolutament consubstancial amb el dret de manifestaci3 i de la protesta. Aix3 haurien d'entendre-ho. Jo 3s que m'imagino el grup de vost3s, de Ciutadans, a l'Assemblea Nacional Francesa, qu3 estarien dient cada dia, amb les vagues, amb les manifestacions que arriben a haver-hi a França, etc3tera. Acceptin que aquest 3s un pa3s on la democr3cia es viu, es viu amb intensitat, perquè ho hem fet sempre, aix3 va amb nosaltres mateixos. I, per tant, doncs s3, la gent protesta, perquè la sent3ncia 3s una sent3ncia grav3ssima, perquè hi ha gent a la pres3, perquè hi ha gent a l'exili, perquè continua la repressi3, i, per tant, la gent protesta. I nosaltres, com a govern, tenim el dret i el deure de defensar –de defensar– aquestes protestes.

I, miri, sobre el partit d'avui del Barça, doncs, em sembla que... Jo escoltava ahir el portaveu del Barça, que suposo que tamb3 li deur3 fer els mateixos retrets que m'acaba de fer a mi..., per3 ho va dir amb una naturalitat, dient: «Miri, ens sembla que es pot fer un exercici de protesta democr3tica i pac3fica i alhora jugar el partit.» I ho va deixar anar amb aquesta naturalitat. I va afegir una cosa molt important, i 3s aix3: el Barça ha estat sempre un espai de llibertat, ho ha estat sempre. Mirin la

història del Barça. No, mirin... A vostès ja sé que no els agrada la història, però si miren una mica enrere, doncs, s'adonaran de que sempre –sempre– el Barça ha representat un espai on la gent s'ha pogut expressar lliurement. I això és el que passarà aquesta tarda, que s'expressarà la gent amb llibertat (*aplaudiments*), tranquil·lament; gaudirem d'un gran partit de futbol, i a més a més el Barça guanyarà –perfecte.

(*Aplaudiments.*)

El president

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és en concret el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor.

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor

261-00001/12

D'acord amb l'article 67.6 del Reglament, la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor, en la seva sessió tinguda el proppassat 13 de desembre, va acordar d'emetre el seu dictamen, que ha estat publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

En primer lloc, per exposar aquest dictamen i els treballs fets a la comissió, té la paraula el senyor Ferran Civit, com a president de la comissió.

(*Pausa llarga.*)

Ferran Civit i Martí

Bon dia. Gràcies, president. Primer de tot, un agraïment a la presència aquí de l'alcalde d'Alcanar, la sindica d'Alcanar i també representants de la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, per haver vingut aquí, perquè hi van liderar tot el tema de la lluita quan hi va haver els terratrèmols, al territori.

També un agraïment als grups parlamentaris que han participat a la comissió; moltíssimes gràcies a les seves aportacions, moltíssimes gràcies al treball de tots aquests mesos. Crec que ha estat profitós, s'ha treballat bé i s'ha creat un bon ambient dins de la comissió.

I també aprofito per donar les gràcies, doncs, no només a tota la gent que han vingut, han comparegut, a les persones compareixents, a les entitats compareixents, que han aportat el seu gra de sorra.

Malgrat això, sí que com a president em toca lamentar, i per això estic trist, perquè en les comissions i les seves conclusions, a vegades –aquí en aquest Parlament acostuma a passar més d'una vegada–, quan s'han demanat compareixences de gent representant del poder polític espanyol, escudant-se en arguments legals, no han vingut. I això ho trobo trist perquè, clar, una comissió d'investigació sempre, sempre, sempre ha de cercar la veritat. I quan les afectacions en aquest cas han estat a Catalunya però les decisions s'han pres a Madrid, no podrem saber tota la veritat.

Per tant, les conclusions que es votaran tot seguit quedaran coixes, perquè no hi haurà el parer, el punt de vista, les aportacions o els dubtes que s'han plantejat durant aquesta comissió. No ho sabrem –no ho sabrem. Aquí hi haurà suposicions, aquí hi haurà opinions, aquí hi haurà posicionaments, hi haurà recomanacions, però, per desgracia, no tindrem la resposta a moltes preguntes que han quedat aquí pendents.

Perquè aquí el que hem vist també és que, segons les conclusions que després debatran i votaran, s'ha donat una situació bastant similar, que passa en altres llocs, que hi ha com un triangle de les Bermudes en el qual al mig sempre queden perjudicats la ciutadania i els béns públics, entre el poder polític espanyol, per una banda, en un vèrtex, el poder judicial espanyol i els poders econòmics. I aquí les conclusions sembla que s'han arribat cap a aquesta línia.

Això és una de les coses que nosaltres, com a polítics, com a classe política circumstancial que ara estem aquí al Parlament, crec que hauríem de fer-ho amb totes les comissions d'investigació, que dins d'aquest vèrtex deixi de ser un triangle de les Bermudes sinó que sigui un triangle de prosperitat i justícia social, en el qual la ciutadania, el medi ambient i en definitiva tothom no es sentin perjudicats.

Tindrem aquesta sentència judicial que està pendent, hi haurà avui aquestes conclusions, però mentre no hi hagi les sentències judicials en tots els processos tancats no tindrem tota la veritat. I, em sap greu dir-ho, segurament tampoc no la tindrem.

Malgrat això, crec que ha estat positiu tot el que ha passat aquests mesos. No tenim encara les sentències judicials, no tindrem tota la veritat, amb aquestes conclusions que avui votarem, però com a mínim sí que haurem après que realment tal com es diu el cas, és el Castor i no el Càstor. Això és una de les poques coses que sí que hem après tota la veritat. I esperem que ben aviat la tinguem tota.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Civit. Passam ara a la intervenció dels grups parlamentaris per posicionar-se sobre el dictamen per un temps màxim de deu minuts per cada grup i cinc minuts pels subgrups. Té la paraula, en primer lloc, pel Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Francisco Javier Domínguez.

Francisco Javier Domínguez Serrano

Gracias, *president*. Bueno, estamos aquí para debatir y votar el Dictamen de la Comisión de Investigación del Proyecto Castor. Según el Reglamento del Parlament, en el artículo 67, «*la comissió d'investigació investiga els afers d'interès públic que siguin competència de la Generalitat*». Estamos en esta comisión, pues, de investigación, que ha durado más de un año, ha celebrado más de quince sesiones, ha solicitado y recibido documentación, ha convocado a testigos y expertos de la comunidad científica y académica, de la sociedad civil, que aprovecho para saludar también, responsables políticos, y el dictamen que se apruebe hoy debería aclarar, según el Reglamento de este Parlament, todo lo relacionado con las competencias de la Generalitat y las actuaciones del Govern en relación con el proyecto Castor.

Nuestra propuesta inicial se había centrado precisamente en todo lo relacionado con la Administración autonómica catalana y las responsabilidades del propio Parlament de Catalunya en cuanto al control de la acción de gobierno, pero ya verán que el dictamen no va a ser así. De hecho, el Grupo Parlamentario de Ciutadans siempre ha defendido que es en el Gobierno de España, y, por tanto, en el Congreso de los Diputados, donde recae la competencia y donde se debe investigar este proyecto Castor, ya que se trata de un proyecto de ámbito nacional.

Y tampoco deberíamos entrar en cualquier aspecto que está en trámites judiciales, ya que no debería haber interferencias y es en sede judicial y no parlamentaria donde se debe debatir todo lo que está en los juzgados actualmente.

Es imprescindible explicar qué es lo que vamos a votar hoy. Vamos a votar un texto transaccionado entre Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, y, cómo no, también En Comú Podem, y han sido rechazadas todas y cada una del resto de las propuestas presentadas por los demás grupos parlamentarios.

Este texto, al que no daremos apoyo, tiene también algunas alegrías; se reconoce que el Tribunal Constitucional declare inconstitucional el decreto para cargar en la factura del gas la indemnización a la empresa; reconoce que el Tribunal Constitucional declare injustificada la urgencia de este decreto; reconoce que la Audiencia Nacional y el Tribunal Supremo sentencian que fue ilícito fraccionar el proyecto para evitar la evaluación de impacto ambiental, y admiten la anulación de la licencia municipal de Vinaròs de la planta terrestre por el Juzgado Contencioso Administrativo número 2 de Castellón. Y nos parece genial que se admita esto, pero sepan que

las sentencias deben respetarse todas y no solo las que nos gustan. Por lo tanto, me alegro de que, al menos en este caso, que es favorable, reconozcan el poder judicial.

Y vamos a votar en contra por varias razones. La primera porque se plantean conclusiones muy cerradas y contundentes sin el beneficio de la duda en puntos que no son certezas técnicas. Por ejemplo, habla de «cúmulo de despropósitos» en vez de hablar de «posibles despropósitos» o «irregularidades»; se habla de «cláusula evidentemente abusiva» en lugar de hablar de «supuesta cláusula abusiva»; se habla de «incompetencia» y «negligencia», así, sin que haya habido pruebas contrastadas, con muy poco rigor, y trata a los gobiernos del PP y socialista como que actuaron con desidia e indolencia. Bueno, eso lo dejamos así, pero no me parece lo más correcto para una conclusión. También se habla del BEI, del Banco Europeo, en los términos «que usa mecanismos incompetentes de evaluación de riesgos», etcétera. Es un tipo de terminología muy poco precisa. Yo preferiría dejar las opiniones como opiniones, que son muy legítimas, y reservar para las conclusiones las ideas que sean rigurosamente contrastadas y basadas en evidencias técnicas incuestionables.

Porque este texto –vamos a votar también que no– podría haberse redactado perfectamente antes de iniciarse la comisión, hace más de un año, porque da la sensación de que los redactores de este texto han ido reforzando su tesis previa a medida que iban detectando afirmaciones que les convenían o que les favorecían, sin hacer demasiado caso a las opiniones contrarias; o sea, hay mucha retórica de partido en este texto.

Y también vamos a votar en contra en esa línea también porque se está aprovechando un proyecto que claramente ha ido mal, que ha generado problemas muy visibles y muy mediáticos, para culpabilizar a los diferentes gobiernos de España y, de paso, a la España misma.

Pero como soy optimista por naturaleza, confieso que durante la comisión he aprendido mucho sobre este proyecto, entre otras cosas que no es Cástor, que es Castor, como bien ha dicho el compañero Civit; he podido escuchar a muchos expertos que ha sido un verdadero placer escuchar, y ha sido un esfuerzo de compilación de información realmente interesante, aunque esto no era el objetivo de la comisión de investigación, satisfacer *mi* información.

Ahora lo que voy a explicar es la propuesta que había presentado inicialmente Ciudadanos, con cinco puntos clave, que creo que eran más o menos de consenso. Primero, la declaración del Castor como obra de interés general; la relación causa-efecto entre el Castor y los seísmos; los aspectos técnicos y la necesidad de una auditoría técnica; la afectación a la población, y el desmantelamiento de la planta

Sobre la declaración de obra de interés general. Algunos comparecientes y algunos diputados, también, a lo largo de la comisión, han planteado dudas sobre si fue correcto o no correcto declarar el Castor como obra de interés general. Y, en las fechas en las que se tomó la primera decisión del Castor, en el 96, no ahora, sino en el 96, las exigencias europeas en temas de energía, con la garantía de suministro a la industria, las expectativas de crecimiento de las necesidades energéticas, la gran dependencia del mercado exterior del gas, la inestabilidad en los países de origen de este gas, todos esos fueron factores decisivos para esta declaración de interés general, y así lo expusieron otros comparecientes, por lo que parece claro que la declaración del Castor como proyecto de interés general en su momento estuvo muy justificada.

Otro apartado sería la relación causa-efecto entre el Castor y los seísmos. En un primer momento, y después de los primeros seísmos, se puso en duda que los movimientos tuvieran su origen en las inyecciones de gas del Castor, pero la mayoría de comparecientes, especialmente los técnicos y científicos que han tratado el tema de sismología inducida, consideran que hay una relación directa entre las inyecciones de gas del Castor y los movimientos sísmicos de septiembre del 2013. Por lo tanto, todo lo que se basa en esta relación, pues, consideramos que es correcto. Por eso vo-

haremos a favor a la conclusión 4.2, que va en esta línea, de verificar que realmente la causa de los seísmos fue la inyección de gas.

Después están los aspectos técnicos y la auditoria. A lo largo de la comisión se han expuesto muchos aspectos técnicos, y, como diputados, no podemos ni tenemos por qué saber valorarlos, pero se han barajado conceptos como «presiones», «porosidad de la roca», «presión de rotura», «insuficiencias y falta de experiencia de las empresas», «irregularidades o errores», «incompetencia», «negligencia», «dolo»... Son conceptos que son importantes porque afectan a la asignación de responsabilidades. Y parece que es una idea de consenso realizar una auditoría técnica independiente para poder llegar a saber realmente qué es lo que es cierto y qué es lo que no es cierto. Y solo a partir de esta auditoría técnica se pueden depurar todas las responsabilidades que estamos exigiendo todos los grupos y la ciudadanía. Así que votaremos a favor de la conclusión 9.11, entre otras cosas también porque se pide al Gobierno de España que establezca las responsabilidades, si procede, de las administraciones públicas en la concesión del Castor. ¿Y por qué vamos a votar a favor de esto? Porque realmente hay que pedir al Gobierno de España, que es quien tiene la competencia, que depure responsabilidades.

Después esta la afectación a la población. Yo he interpretado a través de las comparecencias que hay dos tipos de afectación: uno es el daño provocado por los seísmos a las poblaciones cercanas, y el daño en el bolsillo de los consumidores al meter las indemnizaciones en la factura del gas. Respecto a este daño económico, ya hay sentencia al respecto, y esperamos que se acabe de solucionar cuando acabe el proceso judicial. Y respecto al daño a las poblaciones cercanas, realmente yo no he sabido, no he podido constatar daños materiales demostrables, pero es evidente que hay un coste emocional no cuantificable; primero, por la incertidumbre previa de lo que iba a pasar con ese proyecto, que había una desinformación considerable, y por la preocupación y el miedo de no saber si los movimientos que detectaban las personas tendrían consecuencias mayores. Y este coste emocional o moral es razón suficiente como para desarrollar un protocolo de comunicación y de participación de la ciudadanía para evitar que esto vuelva a pasar en ninguna otra situación.

Y, por último, está el desmantelamiento; el desmantelamiento de las instalaciones marinas. Sobre esto hay un consenso amplísimo. Actualmente, el estado de hibernación tiene un coste de mantenimiento, y, puesto que parece ser que se descarta darle cualquier otro uso a este almacén, mantener la hibernación es un coste innecesario y..., por lo que es imprescindible el desmantelamiento de las instalaciones. Otro tema es quién debe correr con los gastos. Aquí vuelve a aparecer el tema de la auditoría técnica, que es quien tiene que establecer la responsabilidad sobre quién tiene que desmantelar esto y quién tiene que pagarlo.

Finalmente, quiero agradecer a todos los comparecientes por haber venido al Parlament, por haber usado su tiempo de manera altruista por un bien común, y, vistas las comparecencias, muchos de los invitados se ha visto que se lo han currado mucho, o sea, no han venido aquí con las manos en los bolsillos; han venido con documentación buscada, con tramitación hecha desde hace bastante tiempo, y, por lo tanto, es muy de agradecer.

Y, por último, quiero anunciar que votaremos a favor de un punto en favor de los geólogos, porque pidieron, varios geólogos, avanzar en el conocimiento de la geología y crear un mapa geológico, y creo que es importante para los futuros usos del subsuelo en Cataluña.

Nada más por mi parte. Gracias y felices fiestas.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Domínguez. A continuació, és el torn del diputat Jordi Terrades, del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar.

Jordi Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats, avui fem un debat sobre una infraestructura que es va començar a gestar el setembre de l'any 1996. Els paradigmes energètics, en aquells moments, eren uns altres. Per tant, ja els anuncio que el meu grup parlamentari no votarà a la immensa majoria de conclusions i recomanacions que es presenten aquest matí.

La decisió de construir un magatzem de gas no obeïa a cap interès espuri, era fruit de les necessitats energètiques del país en línia amb la planificació energètica aprovada, i seguint, a més a més, les directrius de la Unió Europea. Tant és així que el Pla de l'energia de Catalunya també ho recollia, eh? El Pla de l'energia que segueix vigent. El setembre de 2002, el Govern presidit pel senyor José María Aznar va aprovar la planificació dels sectors de l'electricitat i del gas, desenvolupament de les xarxes de transport de l'any 2002 al 2011, i aquesta planificació integrava el desenvolupament dels sistemes elèctrics i gasistes en l'horitzó temporal del 2002 al 2011. El 2006, el Consell de Ministres aprova una revisió de la planificació dels sectors de l'electricitat i del gas, i..., aquest mateix període, i, més concretament, de l'any 2005 al 2011.

Per situar-nos en el context d'aquell moment, cal tenir present que el consum d'energia primària a Espanya havia crescut, des de l'any 90 a l'any 2004, un 54,4 per cent, mentre que el PIB havia crescut un 43,7 per cent; és a dir, el creixement del producte interior brut era menor. La intensitat energètica també havia augmentat significativament. La demanda d'energia elèctrica havia augmentat quasi un 79 per cent, i la del gas, un 491 per cent, mentre que el petroli i els seus derivats, un 48,7 per cent. Catalunya, eh?, la seva activitat industrial, residencial estava fent també una mutació cap al consum massiu de gas. Creixia l'economia, creixia el consum energètic, creixia la població de Catalunya; Catalunya havia deixat de ser la Catalunya dels sis milions –que ho recordarem de determinades campanyes–, creixia l'ocupació, també creixien altres coses que després esdevindrien letals per a l'economia catalana, espanyola i jo diria que mundial, no? Bàsicament, la bombolla immobiliària que va portar l'endeutament del conjunt d'empreses i famílies del país.

En aquest document de planificació es preveia el decrement del consum de carbó, el consum de petroli, i hi havia un creixement substancial del consum de biocarburants, i, com he dit, un creixement importantíssim del consum de gas; la gasificació de molts municipis, però, sobretot, la necessitat del gas per al cicle combinat, que, en aquell moment, havia de substituir a les centrals de fuel i de carbó que avui a Catalunya..., eh?, ningú ho recorda, però avui a Catalunya ja no en tenim cap, i en aquell moment sí que en teníem.

En la planificació tampoc havia irromput, com ha irromput en aquests moments, la necessitat d'emmagatzematge pel que fa a les renovables. En aquell mateix moment es produïa el tancament de la primera central nuclear a Espanya. Es fixava com a objectiu apropar el consum d'electricitat al creixement mitjà anual del producte interior brut, per a aquest període de planificació; la intensitat, ho torno a repetir, havia crescut, i diguem que la potència que teníem instal·lada a final del 2004 era de 66.784 megawatts, avui és de l'ordre, de l'entorn del 104.000 megawatts instal·lats, és a dir, un 64 per cent més. Les energies renovables havien de contribuir, l'any 2011, en el balanç total, al voltant d'un 12,5 per cent; és el que deia la planificació.

El gas, cal recordar-ho, l'any 2004, representava un 17,4 per cent del conjunt total d'energia primària. A la Unió Europea, aquest consum mitjà del gas estava situat ja en el 25 per cent. I, malgrat això, la nostra dependència gasística ara era i és encara en aquest moment, total. En aquell moment, el sistema s'abastia a través del gasoducte del Magrib, i, fonamentalment, amb el sistema de regasificadores. Alguns dels experts que han passat ens han dit que les reserves que hi havia eren d'entre vint i vint-i-cinc dies, eh? Per tant, les noves infraestructures que es van planificar obeïen a

aquesta dinàmica, a aquesta visió; una visió absolutament diferent de la que tenim avui.

És en aquest punt que s'encarrega, l'any 96 –o es dona una llicència a una empresa canadenca, després participada per una empresa espanyola, ACS–, el fet de fer les exploracions, les prospeccions i la possibilitat de gestionar un antic jaciment de petroli per convertir-lo en un magatzem. És aquesta empresa l'encarregada de fer tots els estudis i desenvolupar els projectes de gas subterrani i la regasificadora que s'installava al municipi de Vinaròs.

La declaració d'impacte ambiental que es va fer en aquells moments venia avalada pels tècnics, i informava, fruit dels coneixements que hi havia en aquell moment, del coneixement científic, venia avalada..., els informes que s'han encarregat amb posterioritat, els incidents que van passar, avalats per l'Institut Tecnològic de Massachusetts, o el mateix Instituto Geológico y Minero apunten que les tècniques d'avaluació de riscos que hi havien en aquells moments són les que es van emprar.

L'expedient que acompanyava la DIA va establir la instal·lació d'un sistema de detecció sismogràfica en temps real per avaluar i corregir qualsevol qüestió que pogués sortir. De fet, aquest sistema, que probablement podia haver estat més extens i millor, però va funcionar de forma òptima i va oferir dades de l'activitat sísmica des d'una setmana abans del tancament del Castor.

Analitzant diversos testimonis d'experts i documentació aportada, creiem que la injecció de gas a unes pressions i a uns ritmes superiors als previstos són els que van desencadenar la sismicitat en falles del jaciment i en segments pròxims del sistema de la falla d'Amposta, tot i que els experts tampoc s'han posat d'acord si era aquesta falla o n'era una altra.

Podríem estar parlant molta estona de tota aquesta qüestió. Nosaltres... –em queda un minut i mig, i, per tant, no faré servir uns altres arguments. Sí que voldria palesar una qüestió que, des del nostre punt de vista, és important. Quan el Govern de Mariano Rajoy va decidir el sistema d'indemnització, el Grup Parlamentari Socialistes, també el Parlament de Catalunya, van recórrer al Tribunal Constitucional, que va declarar nul el procediment emprat pel Govern d'Espanya. També voldria destacar que es va interposar davant de l'Audiència Nacional una demanda que exigia responsabilitat penal per la indemnització fixada per l'activitat del magatzem, també el procés d'autorització, i que aquesta demanda ha estat desestimada i arxivada al considerar «que els fets no són constitutius d'aparença delictiva, i els magistrats exclouen el concert criminal», ho llegeixo literalment. I també «descarten que hi hagués una actuació buscada a propòsit per acordar una actuació injusta».

Nosaltres donarem suport a la... –i ja demano votació separada de la recomanació 11.6. I volem saludar també l'acord del Consell de Ministres del 31 de desembre d'enguany, on ordena posar fi a la hibernació, que ha estat també motiu de debat, de la instal·lació, ordena el segellat d'aquest magatzem i l'abandonament definitiu dels pous.

El que sí que també demanem, amb una de les conclusions que creiem nosaltres que no ha estat acceptada, era demanar al Govern de l'Estat que garanteixi els interessos dels contribuents pel que fa a la indemnització per la no posada en marxa de la instal·lació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Terrades. A continuació és el torn del diputat Lucas Ferro, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Lucas Silvano Ferro Solé

Bé, moltes gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, jo crec que el projecte Castor es pot definir amb dues paraules: que és un projecte típic i característic del capitalisme d'amiguets, d'un país que disseny la seva política energètica no so-

bre les necessitats de subministrament i de garantia de subministrament dels ciutadans i de les seves empreses, sinó sobre l'afany de lucre de les empreses amigues dels diferents governs, i un país que permet, com sempre, que aquestes empreses socialitzin pèrdues i privatitzin guanys.

El projecte Castor, per nosaltres, no és un projecte útil que hagi estat mal executat; és un projecte fonamentalment inútil, conseqüència d'una mala planificació energètica, que ha tingut com a resultat un impacte ecològic en la costa Mediterrània, un impacte sobre la vida dels veïns, que han hagut de patir els terratrèmols i la incertesa que això els ha comportat en la seva vida, i un impacte econòmic per al conjunt de la ciutadania, que hagut de veure com un govern ha intentat rescatar els tres mil i escaig milions d'euros que ha costat el projecte fallit, de les seves butxaques, a través de la factura del gas. (*Pausa.*) Perdoneu, que estic bastant constipat.

Seguir la successió d'irregularitats d'aquest projecte, en el procediment d'adjudicació, en la seva execució, en el seu finançament i en el seu rescat, ens ha costat setmanes de compareixences i estudis, però totes elles, totes les compareixences, tant d'experts com de testimonis, ens han mostrat la il·legitimitat del projecte, creat, gestionat i rescatat durant anys pel bipartidisme sense que cap govern fos capaç de dir prou i de garantir els drets del conjunt de la ciutadania i la dignitat de les administracions públiques. Segurament la primera conclusió que hauríem d'extreure del cas Castor és que el Govern de l'Estat hauria de garantir que una empresa com aquesta no torni a guanyar un procés d'adjudicació a l'Estat espanyol mai més en la seva vida, perquè crec que una empresa que és capaç de fer i desfer, com ha fet ACS i com ha fet el senyor Florentino Pérez, per jugar sempre en benefici propi no hauria de tornar a gestionar mai més serveis públics ni projectes de cap tipus en un país com el nostre.

Però del projecte Castor en podem extreure, a més, algunes altre conclusions. La primera que volem posar de manifest és que es va fer una aposta absolutament fallida pels cicles combinats i pel gas com a energia de futur. I és aquesta aposta pel gas com a energia de futur el que ens fa posar sobre la taula projectes d'emmagatzematge com el Castor. Avui, després del *boom* de l'aposta pel gas, les centrals de cicle combinat al nostre país estan operant al 13 per cent de la seva capacitat, i la mateixa Red Eléctrica ha reconegut que es podrien tancar més de deu centrals de cicles combinats sense que hi hagués cap conseqüència per al subministrament ni present ni futur.

Avui, tots els consumidors de gas de l'Estat, tots els ciutadans que paguen la seva factura de gas i totes les empreses que paguen factura de gas han hagut de pagar ja 700 milions d'euros, perquè les centrals de gas no paguen només pel que produeixen, sinó que també tenen el que es coneix com a pagament per capacitat, i, per tant, un sistema sobredimensionat de gas el que comporta són 700 milions d'euros de pagament per una capacitat que no s'utilitza per a generar energia. I que han hagut d'aguantar també com volien que paguessin a través de la seva factura de gas el resultat de la fallida del Castor. I que paguen avui també una cosa que per nosaltres és molt important, que és el cost d'oportunitat de diferents governs que van assumir que el gas era una energia de futur, quan haurien d'haver assumit que el sistema energètic espanyol necessita una aposta per les energies renovables, que són no només una energia sostenible sinó també sobirana. I tots aquests milions d'euros que ens han costat les centrals de cicle combinat, que ens ha costat el projecte Castor, que ens estan costant els pagaments per capacitat, els podríem haver invertit en energies renovables, i això ha tingut un cost d'oportunitat per al conjunt del país.

La segona conclusió que n'extraïem és que el procediment d'adjudicació només tenia com a objectiu regalar-li a Florentino Pérez i a les seves empreses el magatzem de gas. No hi va haver concurs públic, es va adjudicar a una empresa sense experiència en el sector, amb cap més objectiu que redirigir els costos d'una bombolla d'obra pública fallida, com hi ha hagut a Espanya, al sector energètic. Es van incloure clau-

sules del tot abusives, com la famosa clàusula 14, que bàsicament el que diu és: «Vostè no es preocupi, que si l'empresa actua amb dol o amb negligència, tranquil, que li garantirem que tota la ciutadania rescatarà el seu projecte.» I es van fer canvis legislatius i normatius a mida, com els límits marítics, o com la pròrroga dels anys que l'empresa tenia per a renunciar al projecte, simplement per fer encaixar aquest projecte i les aspiracions de benefici de l'empresa.

Tot aquest procediment i els sobre costos demostren, al nostre parer, una cosa fonamental, que és la capacitat que ha tingut ACS de posar els diferents governs de l'Estat al seu servei, a servir-se de l'Estat com si fos el seu propi gabinet jurídic, la qual cosa considerem que és vergonyosa i impròpia d'un estat democràtic.

La tercera conclusió és que el disseny mateix del projecte va ser negligent, i amb l'únic objectiu d'avaluar un projecte que ja era fallit. No hi va haver avaluació del risc sísmic a pesar de que hi havia precedents de sismicitat induïda en projectes similars; es va fraccionar el projecte per evitar una avaluació d'impacte ambiental integral; el model geològic i el model de flux geodinàmic tenen mancances evidents i han sigut utilitzats bàsicament per justificar un projecte que geològicament era ja inviable.

La quarta conclusió que n'extraïem és que el finançament del projecte va tenir com a únic objectiu garantir els beneficis dels creditors. El mateix president del Consell d'Administració d'ACS va reconèixer en comissió que havia tingut contactes amb el ministre d'Indústria. El mateix conseller delegat del Banc Santander va reconèixer que, si s'haguessin realitzat correctament els estudis de sismicitat, no s'hauria pogut finançar el projecte pel risc que se'n derivava. I el mateix Banc Europeu d'Inversions va reconèixer que no van fer cap seguiment del projecte tal com estaven obligats a fer.

I la cinquena i l'última conclusió del projecte és que la mateixa execució del projecte va ser negligent. No es van fer correctament les proves de càrrega i descàrrega necessàries per estudiar la resposta del terreny a les injeccions de gas ni es disposava dels instruments necessaris per estudiar la microsismicitat que generaven aquestes primeres injeccions.

I el pitjor de tot això no és que tot el procediment en el seu disseny, en la seva execució i en la seva arquitectura financera, fos un projecte fallit o fos un projecte estafa; el pitjor va ser la resposta dels diferents governs davant d'un projecte que només generava sobre costos i només generava risc tant per a la ciutadania del territori com per al conjunt dels interessos de l'Estat. I cap d'aquests governs va ser capaç de trencar la cadena d'amiguismes i de negligències que comportava aquest projecte. I no només això, sinó que quan el projecte ja era evidentment fallit, quan el projecte va deixar de ser operatiu, el Govern de Rajoy va voler blindar els beneficis de l'empresa fent-li pagar a la ciutadania el cost de tot el projecte. Un *decretazo* –tombat, per cert, per la justícia– mitjançant el qual el Govern, enmig d'una emergència econòmica sense precedents al nostre país, rescatava Florentino Pérez d'una de les majors estafes econòmiques de la nostra democràcia.

I, per tant, crec que de tot aquest procediment administratiu, de tota aquesta obra fallida i del que ha suposat, en podem extreure algunes conclusions.

La primera és que el projecte Castor només ha beneficiat els qui el van construir, els qui el van permetre i els qui el van finançar, garantint-se tots ells que el Govern els rescata quan fos necessari.

La segona és que per a la resta de la ciutadania tot han sigut pèrdues: el cost i els sobre costos del projecte, l'impacte sobre la vida dels veïns afectats, el *decretazo* per rescatar-los a través de la factura del gas de tots els ciutadans d'aquest país, i també, com remarcàvem abans, el cost d'oportunitat d'arribar a les portes del 2020 sense tenir una nítida aposta per les energies renovables com a model energètic de futur.

I la tercera conclusió evident és que hi va haver una clara conxorxa entre l'Estat, l'empresa ACS i les entitats bancàries que van finançar el projecte, i que caldria depurar responsabilitats i garantir que ni un euro públic acabi rescatant aquest projecte.

I l'última conclusió és que cal desmantellar el Castor i que els responsables assumeixin el cost del seu desmantellament i de la restauració del medi natural de la costa mediterrània.

I, per últim, l'últim comentari que volia fer és que cal punxar la bombolla que hem viscut durant tots aquests anys i cal que mai més es posin per davant les ambicions d'uns pocs, per davant dels drets del conjunt de la ciutadania, ni per construir un magatzem de gas, ni per construir un macrocasino a Salou i Vila-seca.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ferro. A continuació és el torn de la diputada Maria Sirvent, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Maria Sirvent Escrig

Bon dia. Nosaltres volíem començar la nostra intervenció agraïnt la compareixença i el treball incansable que han fet durant tots aquests anys l'Associació d'Afectades per la Plataforma Castor, i la Plataforma en Defensa de les Terres del Sénia, i l'Observatori del Deute i la Globalització, i també la tasca d'investigació periodística d'en Jordi Marsal. La seva lluita i perseverança ha estat possible i ha servit per denunciar l'estafa que ha representat i representa encara avui aquesta gran infraestructura que, com deia la Cristina, que avui ens acompanya, agullona el territori i s'ha convertit en un dels casos més paradigmàtics de socialització de pèrdues i privatització de guanys.

Un gasoducte declarat illegal pel mateix Tribunal Suprem i que encara segueix afectant les veïnes, que no han vist els seus drets restituïts. Això ens ho explica molt bé sempre l'Evelio, que també ens acompanya.

Va ser l'actual ministra de Transició Ecològica, Teresa Ribera, que en aquell moment era secretària d'estat de Canvi Climàtic, qui va autoritzar el trossejament, per evitar a l'empresa el preceptiu estudi d'impacte ambiental.

Una planta marítima en la que es van fer injeccions sense cap tipus de control ni estudi de risc sísmic malgrat les reivindicacions de moviments socials i l'existència d'estudis previs que advertien del risc de sismicitat. Les injeccions finalment van provocar un miler de terratrèmols que van arribar a una intensitat de 4,3 en l'escala Richter.

Una planta terrestre construïda en un sòl no urbanitzable en base a una llicència urbanística anul·lada per una sentència judicial ferma.

El projecte Castor és el capitalisme en la seva essència. Són superhomes com Florentino Pérez, Ned Goodman o Recaredo del Potro, que actuen de la mà dels seus cooperadors necessaris; mercats financers i institucions públiques que desplegaven catifes d'impunitat al seu pas; bancs, institucions i empresaris multimilionaris, units per un objectiu molt concret: transferir capital públic a les seves butxaques particulars. Superhomes als que les nostres vides i el territori no els mereixen cap tipus de consideració.

El Castor és malversació, corrupció, tràfic d'influències, delictes ambientals, supòsits reconeguts d'autocontractació, compra de voluntats, canvis sobtats de límits marítims. Sí, senyors i senyores diputades, es van canviar els límits marítims per facilitar les coses a la màfia.

Es van pagar 1.350 milions d'euros al senyor Florentino Pérez en un temps rècord, i, malgrat que després el mateix Tribunal Constitucional va resoldre mitjançant sentència ferma que no estava justificat el pagament ni la urgència ni la transferència d'aquest pagament a les factures del gas, ningú, absolutament ningú, ens ha tornat aquests diners, que segueixen a les butxaques d'aquells que tanquen negocis al *palco* del Bernabéu.

Les factures acumulades per Endesa a Catalunya en concepte de pobresa energètica són de 30 milions d'euros. És un sistema vergonyós aquell que posa a les butxaques de Florentino 1.350 milions d'euros en trenta dies i que no paga 30 milions d'euros de pobresa energètica i deixa que aquestes empreses ens amenacin.

Aquest cas també és un cas exemplar de financerització de l'economia, de com cada vegada més l'esfera privada pren rellevància en el finançament d'estructures que no tenen cap tipus de sentit i que són una gran estafa. Va ser ni més ni menys que el Banc Europeu d'Inversions, sota la vicepresidència de Magdalena Álvarez, amb els seus cooperadors necessaris –el Santander, CaixaBank o Bankia–, qui va muntar un mecanisme financer que constituïa una ajuda illegal d'estat. Era una aposta segura pels especuladors, que tenien assegurat el retorn de la seva inversió sota qualsevol circumstància. Es va escriure una clàusula al contracte que deia que en cas de dol o negligència l'empresa cobraria una indemnització igualment, «*la supuesta cláusula abusiva*», com deia el diputat de Ciutadans. Una concessió que es va allargar i que va augmentar moltíssim el preu, però que es va allargar, la seva renúncia, de cinc a vint-i-cinc anys.

Es van ometre tots els principis del dret administratiu i del dret ambiental, però el més important de tot: es va jugar amb la vida de les persones. El Castor va afectar la falla d'Amposta, amb una potencialitat sísmica de 7,1. El terratrèmol més greu va ser de 4,3, però la situació podia haver estat molt més devastadora per a les veïnes dels voltants. Si els fills d'en Florentino haguessin dormit aquella nit a Alcanar o a Vinaròs, segurament aquestes injeccions s'haguessin parat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) amb molta més celeritat.

Aquest no és un cas aïllat ni puntual; és un cas sistèmic. Les autopistes sense cotxes...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyora diputada.

Maria Sirvent Escrig

...–vaig acabant, president–, les autopistes sense cotxes, els aeroports sense avions o el cas de l'autopista de Mestre a Venècia, que va acabar amb el ministre d'Indústria italià a la presó i que va ser finançat amb el mateix mecanisme de finançament...

El vicepresident primer

Acabi, diputada.

Maria Sirvent Escrig

...–acabo, president– són un clar exemple de que això no és un cas puntual.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sirvent. A continuació és el torn del diputat Santi Rodríguez, del Subgrup del Partit Popular.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, vicepresident. Consellera, diputats, diputades, persones que ens acompanyen i especialment, doncs, els afectats, em permetran començar amb la lectura d'uns articles del Reglament. El 67: «La funció de les comissions d'investigació és qualsevol assumpte d'interès públic que sigui competència de la Generalitat.» Seguiré també amb el 68, apartat 1, subapartat a, que diu: «Les compareixences ho seran únicament amb relació a les competències de la Generalitat.» I, com tots vostès saben, i després de la comissió d'investigació encara més, la Generalitat de Catalunya no ha participat en aquest projecte. I també, com tots vostès saben, el control que exerceix aquesta cambra és sobre el Govern de la Generalitat, i per tant, aquesta cambra el que no pot fer és citar membres i càrrecs d'altres governs perquè vinguin

a comparèixer en aquesta cambra, i controlar també la tasca que fan altres administracions, que no és la pròpia d'aquesta cambra.

Per tant, evidentment, la visió que tenim de la comissió d'investigació és una visió parcial, perquè no han pogut comparèixer tots els actors; sí, aquesta és la primera part. Però hi ha una segona part: la visió de les conclusions de la comissió d'investigació encara és més parcial, perquè els grups que donen suport al Govern, amb la inestimable col·laboració del Grup de Podem, han decidit que les conclusions són les seves, i de les dels grups de l'oposició no s'ha admès ni una sola ratlla –ni una sola ratlla. Per tant, aquestes no seran les conclusions de la comissió d'investigació, seran les conclusions dels grups que donen suport al Govern més Podem, que jo crec que també ja podem incloure'ls dintre dels grups que donen suport al Govern.

Nosaltres vam donar suport a la creació d'aquesta comissió d'investigació en consideració als veïns que van patir els terratrèmols, però ja vàrem admetre i advertir de les limitacions amb les que ens trobaríem. I avui les conclusions que ens presenten és com l'endemà d'un partit de futbol; un partit de futbol perdut, no? L'endemà d'un partit de futbol perdut, tothom hagués fet millor d'entrenador que el que realment, doncs, estava a la banqueta. Tothom sap ara que no era necessari un magatzem de gas; tothom sap ara que això del Castor no podia funcionar de cap manera; tothom sabia que aquesta era una conxorxa planetària per intentar beneficiar el Reial Madrid, ni més ni menys –una conxorxa planetària de tots els agents per beneficiar el Reial Madrid–; tothom havia de saber –tothom havia de saber– els riscos sísmics, que després ni els informes tècnics posteriors s'atreveixen a afirmar amb certesa. Tothom, tothom, tothom, però només –només– uns pocs afectats directament es van oposar a aquell projecte.

La veritat és que analitzant en profunditat tota l'evolució del projecte, des dels primers permisos d'investigació l'any 96, un arriba a la conclusió que, home, potser sí que ens haguéssim pogut estalviar molts diners i molts anys d'investigació. Escoltin, en comptes de fer tantes investigacions sobre el magatzem del que era abans el jaciment de petroli d'Amposta, doncs, s'hagués pogut crear una comissió d'investigació en el Parlament, i estic segur que els grups que donen suport al Govern haguessin conclòs que aquesta operació no s'havia de fer.

Però la realitat és tossuda i algunes de les coses que vostès no han volgut incloure en les seves conclusions són prou concloents. N'ha citat una el senyor Terrades: l'any 2005, el Govern de la Generalitat de Catalunya aprova el Pla de l'energia 2006-2015, en el que s'afirma literalment: «És molt urgent i important la creació de magatzems de gas estratègics per atendre», això sí –això sí–, «per atendre la demanda catalana.» I s'apuntava a dos possibilitats: un magatzem de gas a Reus o el magatzem de gas d'Amposta.

Vull recordar, per si algú ha perdut la memòria, que, d'aquell Govern, en formaven part Esquerra Republicana, Partit Socialista i els seus antecessors, senyor Lucas Ferro –els seus antecessors formaven part d'aquell Govern–, i no ens consta que s'haguessin oposat a aquest pla de l'energia, que, per cert, preveia centrals de cycle combinat, aquelles que vostès diuen que mai de la vida s'haguessin hagut de fer. Però, després, el Pla de l'energia i canvi climàtic 2012-2020, aprovat per un govern de Convergència, torna a ressaltar la importància d'aquest magatzem de gas.

M'hagués agradat dir en què consistien les nostres conclusions.

No donarem suport a cap mena de recomanació en relació amb competències que no són de l'Administració de la Generalitat i, per tant, votarem en contra de tot, de totes les conclusions que ens han presentat. Perquè al final, hi insisteixo...

El vicepresident primer

Vagi acabant, senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

...aquestes són les conclusions dels grups, de tots, dels quatre, que donen suport al Govern, no pas del nostre grup, ni de la comissió d'investigació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. A continuació és el torn del diputat Josep Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari Republicà.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades..., i especialment, saludar el president del Consell Comarcal del Montsià i l'alcalde d'Alcanar i els companys de la Plataforma del Sènia. Bé, avui..., i la síndica d'Alcanar també –perdó.

Avui presentem les conclusions de catorze mesos de feina, després de quaranta compareixences, durant quinze sessions –com ja s'ha comentat–, que han intentat –i s'intenta– sintetitzar el que són vint-i-cinc anys d'història. Un projecte que a hores d'ara ja ha superat els 2.000 milions d'euros de costos, que, com bé saben, en el seu moment van provocar més de cinc-cents terratrèmols i acumula a hores d'ara cinc sentències fermes, i tot sembla indicar que el comptador continuarà creixent.

Avui per avui, ningú a la presó; avui per avui, del Tribunal de Cuentas encara s'espera que obri un expedient –segurament en altres casos ha tingut molt més interès i molta més diligència.

Estem davant d'un dels majors escàndols socials, polítics i econòmics que exemplifiquen, com bé s'ha comentat, aquest matrimoni entre certes grans empreses constructores de l'Estat espanyol i els poders de l'Estat. Ha estat un projecte carregat de despropòsits, que, per dur-se a terme, s'ha hagut de comptar amb la imprescindible concertació i amb la connivència dels principals representants de l'Estat espanyol en l'àmbit de les polítiques energètiques i infraestructures durant un llarg període. Des del 2000 fins al 2014, durant aquests anys s'han estat facilitant de forma sistemàtica tots i cadascun dels actes administratius legals i financers per a què pogués desenvolupar-se un projecte que en unes altres condicions hagués sigut impossible i inviable de desenvolupar-se.

S'han adaptat els marcs legals, s'han impulsat mesures que avui sentències fermes de diversos òrgans judicials manifestament declaren com a il·legals: accions per part del Govern de l'Estat i d'altres administracions; accions de caràcter irregular, arbitràries i injustes, que han posat en risc la seguretat i la salut pública i, òbviament i d'una forma molt clara, han prioritzat els interessos particulars de les empreses participants i contràries, òbviament, a l'interès general.

La feina de la comissió ha estat força completa i hem pogut configurar-mos una visió bastant àmplia del que ha estat el desenvolupament del projecte. Començàvem per unes planificacions energètiques desmesurades dels anys 2000, que van permetre desenvolupar un projecte que –a hores d'ara, i segurament amb la informació que hem acumulat– és obvi i clar que era un projecte que no era necessari per a l'interès general, i que segurament responia pràcticament als interessos privats d'una empresa concreta. I un projecte que, a hores d'ara, sabem que va costar molts més diners del que hagués costat construir estos dipòsits en superfície. Un projecte que va ser instal·lat en una ubicació sísmicament inadequada, un projecte tècnicament amb moltes mancances, un projecte tècnicament insolvent, i que es va trobar davant una administració amb l'objectiu no pas de fiscalitzar, sinó de facilitar i posar-li una catifa perquè es pogués desenvolupar amb totes les facilitats possibles.

Ha acumulat un llarg cúmul de permisos administratius i de processos d'adjudicació carregats de sentències judicials contràries, que evidencien clarament tractes de favor. Amb un finançament privilegiat per part del BEI i dels grans bancs de l'Estat espanyol. Un projecte empresarial clàssic d'una economia del BOE, que va construir una arquitectura legal creada pel Govern de l'Estat, i especialment per part

del Partit Popular, que va derivar tots els riscos econòmics cap als ciutadans, cap als consumidors de gas, exonerant l'empresa promotora i derivant tots els possibles beneficis que se'n poguessin derivar cap a ACS i cap als bancs.

Hem pogut escoltar al llarg d'aquestos catorze mesos actors rellevants, com el senyor Florentino Pérez, el Joan Ribó, el Jordi Évole, el president Montilla, en Josep Huguet, el president de Cecot –el senyor Antonio Abad–, molts dels representants dels moviments socials, geòlegs, banquers, polítics, entitats empresarials del nostre país, als que cal agrair, a tots ells, les seues aportacions, el seu temps, el seu respecte cap a la feina de la comissió d'investigació.

I al llarg d'aquestes quinze sessions no hem pogut escoltar ningú de l'Administració de l'Estat, cap dels grans responsables polítics ni del PSOE ni del PP, a excepció del senyor..., del president Montilla, cap dels responsables, des de l'àmbit tècnic, de l'Administració de l'Estat. Evidentment, això ha sigut una mancança important per a la feina que s'ha portat a terme i que, òbviament, em sembla que no es poden justificar de cap manera aquestes absències i que no podem fer altra cosa que reprovar el seu menysteniment cap a aquesta institució i cap al Parlament de Catalunya.

Les conclusions aprovades a la comissió d'investigació, finalment, com ja s'ha comentat, són el fruit d'una transacció entre tres formacions polítiques, amb les que hem intentat estructurar un document d'una certa coherència, d'una certa linealitat. I em sap greu, vull reconèixer-ho explícitament, que hi ha consideracions d'altres grups polítics, com el Partit Socialista o com la CUP, que haguéssim pogut..., i haguéssim pogut recolzar perfectament, però el procediment en la configuració d'aquestes conclusions ho ha dificultat. I voldria remarcar que hi ha una part de conclusions que les compartim extensament amb aquestes formacions polítiques.

Dit això, voldria destacar la feina feta que s'ha portat a terme i que ha permès que avui el projecte Castor no estiga tancat a un calaix o tancat a un jutjat d'instrucció de Vinaròs amb pocs recursos per portar la seua feina. Si avui el projecte Castor està damunt de la taula és gràcies a la feina de moltíssima gent: en primer lloc, de l'Ajuntament d'Alcanar, que, en el seu moment, l'Alfons Montserrat com a alcalde, des del 2007, des del primer moment hi va estar en contra, lluitant contra el projecte, com també va fer el Govern de Catalunya; com van fer els companys de la plataforma, que des del primer moment han estat fent una feina imprescindible per al desenvolupament de tota la feina d'oposició. Reconèixer la feina de l'Observatori de l'Ebre, una institució centenària de Roquetes, de les Terres de l'Ebre, un institut geològic que va ser l'únic que va ser capaç d'advertir dels riscos sísmics que podia provocar el projecte Castor. Evidentment, també reconèixer la feina d'Aplaca, de l'Observatori del Deute, d'Xnet, d'un munt d'entitats socials que han estat treballant, de tècnics com Josep Giné... Reconèixer la feina periodística d'en Jordi Marçal –imprescindible– i del Jordi Évole, posant els focus sobre aquest projecte. Reconèixer la feina del síndic de greuges, que ha dut a terme una feina encomiable, rigorosa en defensa dels interessos de la ciutadania de tot el país, també del sud, que a vegades ho notem a faltar. També donar les gràcies a Cecot, una patronal que ha estat al costat dels interessos dels consumidors i dels ciutadans del nostre país, ja que ha portat a terme una feina legal molt eficient. I destacar també la feina que s'ha portat a terme des de diversos estaments polítics.

Però em deixareu, breument, també destacar la feina que s'ha fet en aquesta cambra. Algú deia: «Esta comissió hauria d'estar a Madrid.» Fa cinc anys que s'espera: Madrid no ha constituït una comissió d'investigació, i, segurament, no cal que l'esperem. Per tant, cal reconèixer que des d'aquí sí que ho hem pogut fer, des d'aquí sí que s'ha estat en esta voluntat d'investigar.

I també reconèixer o destacar que el novembre del 2014 aquest Parlament, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana vam demanar un dictamen a la Comissió de Garanties Estatutàries sobre la legalitat del real decret llei del 2014, el que incloïa la indemnització del projecte Castor. Arran d'aquell dictamen, personalment

—demà en farà cinc anys—, vaig portar en aquesta cambra la proposta d'acord per interposar un recurs d'inconstitucionalitat, que l'any 2017 va donar com a fruit l'anul·lació de diversos articles d'aquell reial decret del 2014. I sovint mos costa, a vegades, trobar la utilitat d'aquesta cambra, però em sembla que en el cas concret del projecte Castor hem sigut capaços de desenvolupar una feina constructiva, positiva, en defensa dels interessos dels ciutadans del nostre país.

I acabar ràpidament manifestant que hem extret moltíssimes conclusions. La principal: hem d'aconseguir que els recursos que en estos moments han anat de les butxaques dels ciutadans cap a les butxaques d'ACS..., això es retorni; hem d'aconseguir la depuració de responsabilitats; hem d'aconseguir incrementar els coneixements geològics per evitar que en un futur la sismicitat induïda torne a ser un problema. I, finalment, agrair als companys i les companyes de la comissió, especialment els grups que hem sigut capaços de transaccionar aquestes conclusions, no era senzill, i també agrair a la companya Irene Fornós i al company Ferran Civit per la seua feina, al costat i treballant, per aconseguir que, durant aquestes quinze sessions, s'hagin pogut extreure unes conclusions importants.

El president

Diputat...

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies. Finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, és el torn de la diputada senyora Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, una salutació també a les persones del territori que avui ens acompanyen. Fa poc més d'un any i mig, el 6 de juny de 2018, votàvem en este plenari la constitució de la Comissió d'Investigació del Projecte Castor, impulsada de manera conjunta pel Grup Republicà i pel Grup de Junts per Catalunya. Avui, ens apleguem aquí per votar-ne les conclusions, després d'haver dut a terme quinze sessions que ens han permès escoltar al voltant d'una quarantena de persones, entre especialistes, experts, tècnics, testimonis i responsables polítics, a excepció de José Manuel Soria López, exministre d'Indústria, Energia i Turisme; Teresa Ribera Rodríguez, ministra en funcions de Transició Ecològica i secretària d'Estat de Canvi Climàtic, Juan José Durán Valsero, director del Departament de Recursos Geològics de l'Institut Geològic i Miner d'Espanya, que han obviat, en dues ocasions, la petició d'este Parlament i de la Presidència de la Comissió Castor, contràriament, a la voluntat dels grups.

Les incompareixences de Soria i Ribera posen de relleu la irresponsabilitat dels alts càrrecs d'Estat a l'hora de donar explicacions sobre este projecte gasista i, tal com han esdevingut les sessions, s'apunta la connivència i la complicitat dels governs del PP i del PSOE en este projecte fallit.

L'Administració havia de garantir que tot es fes correctament i el desenvolupament de tot plegat ha demostrat que, precisament, l'Administració, liderada per estes dues forces polítiques, no ho va fer.

L'adjudicació a Escal UGS es va fer sense concurrència pública i, precisament, esta no era una empresa amb una experiència en el sector i amb capacitat tècnica i laboral per dur a terme l'obra, però ningú ha assumit responsabilitats, ni tant sols les d'acudir a comparèixer quan el Parlament de Catalunya ho sol·licita formalment i això és un indicatiu clar d'opacitat i de no cooperació institucional.

Des de l'11 d'octubre de 2018 fins al 13 de desembre de 2019, hem pogut fer una anàlisi exhaustiva de tota la casuística relacionada amb Castor, a través de les ses-

sions dutes a terme, i des d'este faristol, vull agrair la faena feta pel president Civit i per tots els diputats que hi hem intervingut, pel to constructiu de les sessions. Agrair les explicacions dels compareixents, de tots, malgrat que alguns hagin estat poc creïbles, inclosos aquells del famós: «Yo no sé nada. No pasó nada. Se creó una alarma que no se correspondía con la realidad. La gente se asustó por nada.»

Aprofito el moment també per agrair la faena feta pel diputat Ferro, de comuns, i Salvadó i Fornós, del Grup Republicà, en el moment d'elaborar les conclusions transaccionals que vam entrar conjuntament i, per cert, fetes amb rigor.

I, evidentment, el meu agraïment més sincer al diputat Narcís Clara, que m'ha acompanyat en aquesta comissió i que ha estat el meu suport fonamental pel seu do de ciència.

I gràcies també a la Plataforma de Defensa de les Terres del Sénia i a l'Associació d'Afectats per la Plataforma Castor per no defallir mai i per estar sempre pendents i per coordinar el moviment ciutadà.

Però per què hem arribat, avui, aquí? La resposta és clara, perquè a ningú ens va passar per alt, ni a les Terres de l'Ebre ni a la resta del país, que entre el setembre i l'octubre de 2013, coincidint amb la primera gran injecció de gas, es van produir centenars de terratrèmols, un de tots amb una magnitud de 4,2 de l'escala de Richter. Uns terratrèmols que es produeixen, molt probablement, per la nefasta planificació empresarial i per irregularitats diverses.

L'alarma social no fou en va, però la informació que hi havia en aquell moment sobre el que passava en les plantes terrestre i marítima d'aquell monstre de Castor era més aviat escassa i, en començar a obtenir-ne, afloren les sospites de decisions mal preses, deficiències i possibles negligències, tant polítiques com empresarials.

I si fem un salt enrere? El 1996, es dona una llicència a l'empresa Eurogas per determinar, mitjançant unes prospeccions, si un antic camp petrolífer podia ser idoni com a magatzem de gas. Posteriorment, l'empresa ACS es fa càrrec d'un 67 per cent de les accions i crea Escal UGS per fer-se càrrec del projecte.

Esta empresa va demanar, amb data 31 de gener de 2006, la concessió d'explotació del Castor i, el 16 de maig de 2008, el Govern estatal li atorgà la concessió.

El 23 d'octubre de 2009, la Secretaría de Estado para el Cambio Climático formula la declaració d'impacte ambiental i, el 7 de juny de 2010, la Dirección General de Política Energética y Minas atorga l'autorització administrativa i reconeixement de la titularitat pública de les instal·lacions i serveis necessaris per al desenvolupament del projecte.

El 5 de juliol de 2012, la Subdelegación del Gobierno a Castelló va emetre l'alta de posada en servei provisional i va habilitar la injecció de gas al Castor, que va començar el 14 de juny d'aquell 2013 de terratrèmols, malgrat que l'Observatori de l'Ebre i altres organitzacions ja havien explicitat que hi havia risc de produir-se'n tant en la fase del projecte com en el de les alegacions.

El document que sotmetem avui a votació és extens i recull de manera fusionada i treballada les aportacions que van fer per separat tres grups parlamentaris. N'heu pogut llegir el dictamen publicat al BOP, el passat dia 13, amb conclusions i recomanacions fetes de manera taxativa, que no opinions, com s'ha apuntat avui.

Des de Junts per Catalunya, constatem que, després d'una quinzena de sessions de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor, votem una relació de punts que exposen de manifest el fracàs polític, empresarial, social, mediambiental i econòmic que va ser, és i serà Castor per a les Terres de l'Ebre, per a Catalunya i per a Espanya, amb uns costos de més de 1.350 milions d'euros i molta inseguretat per a les persones.

Hem pogut comprovar les irregularitats, la mala planificació del projecte i les decisions equivocades que es van prendre, tenint en compte dades incompletes i contradictòries, que es van fer visibles amb una sèrie de terratrèmols que van generar danys inqüestionables als ciutadans.

Cal que aquests danys s'atenguin i cal que el Govern espanyol faci front amb Escal UGS al desmantellament total de Castor sense diner públic, així com cal que faci front, i per a això l'instem, a una auditoria tècnica, tal com ja ha recomanat el Síndic de Greuges en diverses ocasions, que acabi de posar llum a totes les ombres vinculades a este projecte faraònic.

Una auditoria amb uns objectius detallats a les conclusions, que ha de comptar amb organitzacions o professionals de molt reconeguda vàlua en la construcció de plantes similars a la de Castor, així com destacats científics i membres de diversos col·legis professionals de Catalunya implicats –geòlegs, ambientòlegs, enginyers de camins, canals i ports i qualsevol altre que es crega oportú.

Sovint, i de vegades massa, les Terres de l'Ebre acaparem portades i titulars per fets que preocupen i molt la gent que hi vivim. I, justament, ens preocupen per la ferma voluntat de créixer, de prosperar, de lluitar i d'avançar com a territori, que, en un futur proper, hem d'esdevenir el sud de la nostra república i que, des de sempre, hem estat el centre dels Països Catalans.

Acabem avui la faena feta en esta comissió i ho faig amb un doble honor i una doble condició, la de ser diputada i la de ser ebrenca. La condició de diputada me l'han donada els ciutadans del Baix Penedès, del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre a través de les urnes; la condició d'ebrenca no me l'ha donada només el fet d'haver tingut la sort de nàixer, créixer, viure i desenvolupar el meu projecte de vida a Jesús, perquè ser ebrenca no és només ser de les Terres de l'Ebre, no és només ser, és sentir, sentir bategar una terra, sentir bategar un riu amb la dolça remor d'aigua del gran poeta Gerard Vergés: «Sentir bategar un mar, sentir i reivindicar.» Qui li havia de dir a Artur Bladé que aquell mot, «*ebrenc*», que escrigué a la dècada dels setanta, ja inclòs al DIEC per la brillant faena liderada per la Fira del llibre ebrenc, ens serviria avui per ser, per sentir i per reivindicar una terra, un riu, un mar, una gent que volem que se'ns tinga en compte en cada decisió que afecta estes quatre comarques del sud del país –Terra Alta, Ribera d'Ebre, Montsià i Baix Ebre–, orgulloses de ser sud i de ser cruïlla.

Som allí, i sentim, i bateguem i reivindicuem allí, i volem seguir sent, sentint, bategant i reivindicant.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada.
Hem cridat a votació.
(*Pausa llarga.*)

Procedirem a la votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor, tenint en compte les peticions de votació separada que s'han sol·licitat prèviament d'algunes de les seves conclusions.

Votarem, en primer lloc, la petició de votació separada de la conclusió número 4.2 i la conclusió número 9.11. Sí? (*Pausa.*)

Comença la votació d'aquestes dues conclusions.

Aquestes dues conclusions han estat aprovades per 110 vots a favor, 20 en contra i cap abstenció.

I votem ara la recomanació número 11.1 –11.1.

Comença la votació.

Aquesta recomanació ha estat aprovada per 74 vots a favor, 20 en contra i 36 absències.

I ara votem la recomanació 11.6.

Comença la votació.

Aquesta recomanació ha estat aprovada per 127 vots a favor, 3 en contra i cap abstenció.

I votem ara la resta del text del dictamen, incloses les conclusions i recomanacions que no s'han votat separatament, com acabem de fer. Per tant, votem la resta del dictamen.

Comença la votació.

El Dictamen sobre la Comissió d'Investigació sobre el Projecte Castor ha estat aprovat per 74 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

(Aplaudiments.)

Moltes gràcies.

Seguim amb l'ordre del dia.

Decret llei 15/2019, del 26 de novembre, pel qual es modifica l'article 13 del Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat

203-00023/12

I el quart punt és el debat i votació sobre la validació del Decret llei 15/2019, del 26 de novembre, pel qual es modifica l'article 13 del Decret llei 4/2010, de 3 d'agost, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat.

D'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà, en primer lloc, la consellera de la Presidència per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei.

Té la paraula, doncs, la consellera. Quan vulgui.

La consellera de la Presidència

Bon dia, president. Diputades, diputats, directius del Centre d'Alt Rendiment, deixin-me que comenci la meua intervenció explicant ràpidament què és i què es fa en el Centre d'Alt Rendiment.

El CAR és una entitat de dret públic adscrita, mitjançant la Secretaria General de l'Esport i de l'Activitat Física, al Departament de la Presidència. Fou creada l'any 1987 i és una institució de dedicada als esportistes d'elit, reconeguda pels seus serveis de qualitat, amb esportistes i entrenadors i entrenadores d'arreu del món i amb la voluntat de desenvolupar l'esportista en totes les seves dimensions personals.

Igualment, des de fa més de vint-i-cinc anys i gràcies als coneixements dels professionals del CAR, el fet de ser considerat administració pública, amb el que això implica, i gràcies també a les seves instal·lacions, ha donat suport als processos de selecció i promoció interna de cossos com són els Mossos d'Esquadra, els Bombers, els Serveis Penitenciaris, Agents Rurals o policies locals, en tot allò que fa referència a les proves físiques. L'any 2010, amb el Decret llei 4/2010, es van reformular aspectes claus del CAR, que ara, a finals del 2019, i fruit de l'evolució del marc jurídic local i europeu, cal actualitzar.

Per això proposem avui l'aprovació d'aquest nou decret llei, que reconeix al CAR la competència per organitzar i per realitzar les proves físiques i, si escau, mèdiques dels processos de selecció que abans els he esmentat. A més, també preveu que puguin donar suport tècnic als tribunals i als òrgans de selecció.

En coherència amb el reconeixement d'aquestes noves funcions, se suprimeix la qualificació del CAR com a mitjà propi instrumental i de servei tècnic de l'Administració general de Catalunya i dels ens locals als organismes i les entitats vinculades que tinguin la consideració de poders adjudicadors.

Per què impulsem la modificació d'aquesta normativa? L'Administració general de la Generalitat selecciona tot el seu personal amb criteris d'objectivitat, en funció dels principis d'igualtat, mèrit i capacitat dels aspirants, i mitjançant convocatòria pública. Per garantir aquests criteris, durant els darrers vint-i-cinc anys el CAR ha col·laborat amb la Generalitat i amb els ajuntaments i amb els ens locals assumint

tasques d'organització, de realització i de suport tècnic a l'avaluació de les proves físiques requerides per a l'accés a la funció pública, en tots aquells procediments de selecció referits als cossos específics que requereixen l'acreditació d'una aptitud o capacitat física adequada per a l'exercici de les funcions a desenvolupar dins del respectiu cos. És voluntat que aquests procediments siguin assumits, sempre que sigui possible, per les mateixes administracions públiques, com a garantia del seu rigor, objectivitat, imparcialitat i transparència.

També convé remarcar que el CAR compta amb unes instal·lacions úniques a Catalunya orientades a l'alt rendiment esportiu, unes instal·lacions que són òptimes per realitzar proves de selecció massives i amb un equip de treball multidisciplinari, amb experiència adquirida en avaluació i en l'entrenament d'esportistes. L'expertesa del CAR en l'avaluació de l'activitat física, així com la seva naturalesa juridicopública, determinen la seva idoneïtat per realitzar l'avaluació de la capacitat física dels aspirants. Altrament, s'ha de valorar també que la participació del CAR en la configuració i en l'organització de les proves físiques dels procediments selectius, així com el suport tècnic que facilita als tribunals o òrgans de selecció, són tasques o activitats que han de romandre i ser exercides dins l'àmbit organitzatiu de la mateixa Administració, atès que la intervenció del sector privat podria comprometre els principis que han d'informar qualsevol procediment d'accés a la funció pública.

Per tot el que s'ha exposat, aquest decret llei proposat reconeix les tasques del CAR i reconeix les tasques que el CAR assumeix amb relació als procediments per a l'accés a la funció pública i de promoció interna que requereixen valorar l'aptitud física dels aspirants. El passat mes de setembre es va publicar al DOGC la creació de 750 places de Mossos d'Esquadra i 250 places del Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya. Als procediments de selecció per a l'ocupació d'aquestes places es requereix la valoració de l'aptitud física dels aspirants; en conseqüència, és necessària la participació del CAR en aquests. Per tant, és indispensable, donada l'existència d'uns terminis legalment establerts en el decurs de la convocatòria, poder realitzar les proves en els mesos assenyalats, amb la voluntat de poder complir amb el calendari previst en les convocatòries de Mossos d'Esquadra i de Bombers. Com a dada orientativa, respecte al volum de gestió que suposa una convocatòria de Mossos d'Esquadra i el temps que comporta el seu desenvolupament, es pot assenyalar que en la darrera convocatòria es varen presentar un total de 9.283 sol·licituds de participació.

I acabo. En resum, modifiquem la manera com l'Administració pública encarrega aquesta tasca al CAR. Abans ho fèiem per un procediment administratiu d'encomanda de gestió i ara ho farem a través de convenis, perquè ja formarà part de les funcions pròpies del CAR.

Per tot el que he exposat, els demano a les diputades i els diputats poder donar llum verda a aquest decret llei que avui proposem, per tal d'agilitar i millorar la gestió pública en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Ara és un torn d'intervenció dels grups i subgrups parlamentaris per posicionar-se respecte al decret. I comença en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Javier Rivas. Quan vulgui.

Javier Rivas Escamilla

Gràcies, president. «Consellera», diputados, diputadas, anoche, mientras me leía y analizaba el decreto, no sé por qué me acordaba de la película *Novecento*, aquella vieja película de Bernardo Bertolucci que es un clásico; incluso llegué a pensar en empezar esta intervención como empieza la película, ¿no?, gritando «Verdi ha muerto», pero como no soy Rigoletto ni tengo voz de tenor, pues, intentaremos ser abstractos y propositivos con este decreto que nos presentan.

Nos proponen... Ya le adelanto que no nos opondremos a este decreto, porque entendemos que es un decreto de máxima necesidad, pero sí que nos permitirán que hagamos un poquito de abstracción del porqué estamos aquí y cómo hemos llegado. Nosotros llevamos, desde nuestro grupo, años pidiendo que se incrementen las plantillas de Mossos, agentes forestales, Bomberos..., en fin, no hace falta que nos repitamos, ¿no? Hace dos meses, por fin conseguimos que se aprueben en una cuantía que seguramente ya inicialmente sea insuficiente, pero, bueno, es un principio, de lo cual todos nos tenemos que congratular, ¿no? Pero entonces, y solo entonces, el Govern se da cuenta de que la prueba física, que es imperativa y excluyente..., el marco legal actual no está preparado, y nos vienen ahora deprisa con que hagamos esta modificación legislativa vía un decreto.

Históricamente, y ciertamente, no me repetiré, el CAR de Sant Cugat es un referente; nada malo que decir, absolutamente nada del CAR de Sant Cugat. No es la finalidad suya, el objetivo principal, hacer esto, sino tratar el deporte de élite. Pero, bueno, nos parece correcto –hasta ahora siempre lo ha sido– que, si puede haber una sinergia en el aprovechamiento de recursos públicos, pues se hiciera, perfectamente. Pero es que ahora estamos en Europa y las cosas han cambiado. La transposición de las directivas europeas de la Ley de contratos del sector público resulta que nos impide ahora hacer lo que históricamente habíamos hecho. Y para eso nos proponen una modificación legislativa *ad hoc*, para que podamos seguir haciendo lo que hemos hecho siempre. Estaremos de acuerdo. Pero mi reflexión va en por qué Europa ha cambiado esto, ¿no? Y pondré un ejemplo que no tiene absolutamente nada que ver con el CAR, ¿eh?, pondré un ejemplo hiperbólico, ¿no?, de qué es lo que quiere decir. Y, repito, no quiere decir nada con el CAR, pero tenemos que tener mirada larga y pensar un poco en abstracto.

Imaginemos un ejemplo de una premisa de que en Cataluña todos somos conscientes de que hay una deficiencia de vivienda protegida; vale, todos estaremos de acuerdo. Premisa 2: la Generalitat tiene competencias para desarrollar vivienda protegida. La conclusión a la que podríamos llegar es que la Generalitat tiene que comprar una hormigonera, un camión, un personal, poner una empresa constructora... Y Europa lo que nos está diciendo es que eso no es así; que, el día que necesitemos algo, hay un montón de empresas privadas que competirán en precio, en ideas, en recursos, y que harán que se abaraten los costos y que el resultado final sea mucho mejor. «Consellera», a veces tengo la sensación de que lo estamos haciendo al revés de lo que dice la UE. Lo que estamos haciendo es forzar la legislación para mantener las maneras de siempre.

Y ya veremos cómo acaba, porque al final esta dualidad de público/privado, pues, yo le hago el encargo sin concurrencia pública, un encargo supongo que de más de quince mil euros, pero luego es una sociedad mercantil y eso se tendrá que facturar. Lo que sí que le adelanto es que desde el Grupo de Ciudadanos haremos un seguimiento de cómo se está gestionando todo esto.

Ustedes siempre nos están diciendo: «Esto nos viene de Europa», que es la evolución de la legislación, por ensayo/error, desde tiempo de los griegos. Ustedes siempre nos están diciendo que son independentistas pero que quieren seguir siendo europeos, ¿no? Yo nunca lo he entendido, porque es un poco como un oxímoron, ¿no? O sea, ustedes nos están diciendo que pueden llevarse bien, incluso ser solidarios con un rumano de Timisoara, con un portugués del Algarve, con un francés de Savoie, pero que no pueden, de ninguna de las maneras, entenderse con un aragonés de Huesca, con un murciano de Águilas o con un asturiano de Gijón.

Lo que demuestran con este decreto creo que va un poco en esa línea, ¿no? Quieren mantener siempre unas maneras que han sido tradicionales y que tenemos que cambiar y tenemos que evolucionar, ¿no? Quizás ustedes quieran seguir siendo la familia Berlinghieri, de *Novecento*, ¿no? Lo que sí que les veo es como al final de la película de *El Gatopardo*, cuando el príncipe Salina pasea por la orilla del mar,

sabe que es un fin de época, sabe que es un fin de ciclo, y lo que está pergeñando es como hacer que todo cambie para que nada cambie. Y este mundo lo que necesita es cambiar muchas cosas, «consellera».

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, del diputat senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots; bon dia, consellera, conselleres del Govern, persones que ens acompanyen. Nosaltres dividirem la intervenció en dos parts.

Una, per anunciar que donarem el nostre vot favorable a la convalidació d'aquest decret llei. Creiem que hi ha una reflexió jurídica, administrativa, de relació entre el Govern de la Generalitat i el CAR de Sant Cugat. Per tant, jo crec que estem obligats, si volem donar curs a les proves físiques que s'han de fer de les més de mil places que es convocaran, i també les que es convoquin a partir d'ara..., doncs, no té massa sentit posar en qüestió qui ha de fer aquestes proves físiques o proves mèdiques, quan sigui el moment, si és que pertoca.

Però també farem una reflexió més política, agafant també el fil del que comentava també la consellera de la Presidència, sobre la importància del Centre d'Alt Rendiment, del CAR de Sant Cugat, i també la importància del món esportiu en un moment, a més a més, en què estem tramitant la nova Llei de l'esport. Tots destaquem la importància de l'activitat física i de l'esport a Catalunya, tots destaquem la importància del CAR en el foment de l'esport de rendiment, reconegut internacionalment, reconegut a casa nostra des de fa molts anys. Però també hi ha un element de crítica important que nosaltres volem fer al Govern i que també traslladaríem a la resta de grups parlamentaris per intentar posar-hi solució en els propers pressupostos del 2020, però també a la nova Llei de l'esport, però també en els futurs pressupostos, no només de l'any que ve, sinó més enllà.

I és que, tot i que diem que és una prioritat el sector esportiu, l'hem retallat des del 2010, el seu pressupost s'ha vist retallat un 34 per cent, i, tot i que diem que és important el CAR de Sant Cugat per fomentar l'esport de rendiment i per formar els nostres joves esportistes, l'hem retallat un 51 per cent des del 2010. Difícilment podrem fer activitat de rendiment, activitat formativa amb els nostres esportistes, podrem ser uns referents a nivell internacional, si en aquelles estructures, si en aquells pilars fonamentals de l'esport, i en aquest cas de rendiment, retallem l'aportació econòmica un 50 per cent.

Per tant, estem a favor d'aquesta modificació que ve arran de la modificació de la Llei de contractes del 2017, que ja venia de les directives europees i que ara avui hem d'actualitzar, per tal de que no sigui considerat mitjà propi, clarificar funcions, i també definir les funcions pròpies del CAR ja com a entitat que farà aquestes proves físiques. Però no podem oblidar el més important, i són les funcions per a les quals i els objectius per als quals vam crear el CAR de Sant Cugat. I era per fer una bona formació, de primera divisió –si em permeten el símil esportiu–, en l'esport de rendiment dels nostres esportistes, des de la base fins a l'etapa adulta.

Per tant, nosaltres anunciem el vot favorable a la convalidació del decret llei. Posem deures, si em permeten, al Govern, i també als grups parlamentaris, de fer una revisió de què ha fet el CAR fins ara, donar un nou impuls al CAR, recuperar el finançament perdut fins ara, i, evidentment, tot això també en el marc de donar un nou impuls al sector esportiu català.

Per tant, aquesta és la nostra posició. I, evidentment, hi donarem suport, com ja hem dit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. En nom ara del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, és el torn del diputat senyor Marc Parés.

Marc Parés Franzi

Gràcies, president. Diputats, diputades, bé, el nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta proposta d'aquest decret llei, òbviament, doncs, perquè entenem que es produeix per una situació de canvi de normativa europea, que requereix que s'hagi de dur a terme aquesta modificació. Aquest reconeixement de les tasques del CAR per realitzar els procediments de selecció del personal públic així ho requereixen. Aprofitem també, com s'ha fet també en altres intervencions, per posar en valor tant les instal·lacions com la tasca que es fa al CAR de Sant Cugat en l'esport d'elit, i també per la necessitat de que ja que tenim, no?, una entitat de dret públic que té aquestes instal·lacions, que desenvolupa aquesta tasca, doncs, creiem que està bé que també puguem reconèixer-li i demanar-li que faci altres tasques, com són les proves físiques en la selecció de personal, com d'altra banda ja anava fent històricament.

Posar en relleu, també, el moment en què es produeix –s'ha dit per part d'altres grups–, és veritat que tenim la sensació que és una mica a correccueta, no? Si ja es va aprovar la convocatòria de places ara fa uns mesos, que ara a correccueta s'hagi de fer aquesta modificació..., però, en tot cas, doncs, la tirarem endavant.

Sí que..., alguna discrepància amb l'exposició de motius que es fa en el decret llei, on es diu..., s'explica la creació de noves places i s'explica que estem aquí perquè la Generalitat ha hagut d'aplicar unes polítiques de contenció de la despesa durant la darrera dècada, com si no hi hagués alternativa. Nosaltres creiem que sí que hi havia alternativa. És a dir, la Generalitat no ha aplicat durant deu anys unes polítiques d'austeritat perquè no hi havia més remei, perquè era un imperatiu de no sé on, sinó perquè va haver-hi un govern que va entrar l'any 2010 amb aquesta proposta, fent bandera de l'austeritat. En tot cas, nosaltres no la compartim, però creiem que la responsabilitat és aquesta.

Pel que fa a les noves places que es creen, ho ha dit el nostre grup també en altres ocasions, doncs, lògicament, celebrem que es creïn noves places tant de Bombers com de Mossos d'Esquadra, perquè entenem que és una necessitat a la qual fa temps que cal donar resposta. Bombers han estat vuit anys sense convocatòria de places.

Aprofitem també per posar sobre la taula les reivindicacions relatives a les hores extres. Bombers l'any passat va fer mig milió d'hores extres, Mossos també; i creiem també que a Mossos cal que, mentre no siguin efectives aquestes noves places de les quals estem parlant, es pugui disposar d'aquestes hores extres.

I per acabar, crec que no ens hem d'oblidar, i el decret no en fa referències i es justifica només per la creació de noves places de Mossos i de Bombers..., i crec que no hem d'oblidar el compromís també de creació de noves places d'Agents Rurals, concretament, cinquanta-cinc noves places d'Agents Rurals previstes en el Pla estratègic del Cos d'Agents Rurals, que entenem que també s'han de crear en breu i que també requeriran els serveis del CAR per poder fer els processos selectius.

Per tant, el nostre grup hi donarà suport.

I res més. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent, és el torn del diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bon dia a tots i totes. En primer lloc, voldríem intentar situar el que aquest subgrup parlamentari considera que és l'origen de la discussió que tenim avui, de la necessitat –si és que existeix– de validar un decret llei i, sobretot, de situar què i qui va generar el problema que ara hem de resoldre.

Aquest subgrup parlamentari, l'origen, el situem en la Llei de contractes del sector públic, que va decidir modificar la consideració de mitjà propi. Quan alguns i algunes denunciàvem quin era el contingut de l'article 31 i de l'article 32 de la Llei de contractes del sector públic amb relació al mitjà propi, ja vam anunciar que el que suposaria *de facto* seria, en alguns supòsits, dificultar que es pogués utilitzar mitjà propi, i, en la majoria de supòsits, generar una realitat en la qual no fos possible. Alguns i algunes ja ens van titllar d'exagerats i exagerades quan fèiem aquesta caracterització i ara, malauradament, ens trobem amb el que ens trobem.

I, per cert, també volem traslladar una altra idea. La Llei de contractes del sector públic obeïa una transposició d'una directiva, però la directiva no deia exactament que l'article 31 i el 32 havien de tenir els requisits que després van acabar configurant-se, no limitava el mitjà propi en la forma que després la normativa estatal ho ha fixat. A partir d'aquell moment, que podem dir que té una data, que és 9 de novembre del 2017, doncs es dificulta o s'impossibilita la majoria de supòsits per poder utilitzar els mitjans propis per part de l'Administració. Fins aquí, allò normal és que a partir de novembre de 2017, veient el canvi normatiu, s'hagués instat..., per part –i volem diferenciar, aquí, responsabilitats–, al nostre entendre, del Departament d'Interior, amb una comunicació al CAR, amb una perspectiva que es volia continuar desenvolupant les proves físiques en aquesta instal·lació, i que en aquell moment valorés si era oportú o no era oportú ja iniciar el canvi normatiu.

Però nosaltres hem volgut fixar com a responsabilitat el Departament d'Interior i no pas el Departament de Presidència, no perquè tinguem cap element de major simpatia pel Departament de Presidència –una cosa són les polítiques de seguretat, però no estem parlant d'això–, sinó perquè pensem que, evidentment, qui demana que aquesta activitat es desenvolupi al CAR ha de ser l'actor actiu en sol·licitar que es pugui valorar pel CAR aquest canvi de naturalesa jurídica quant a mitjans propis, que ja no es poden fer per incorporar el que són les noves activitats, que ve a ser una continuació del que s'havia estat desenvolupant durant els darrers anys. Al CAR, ja fa molts anys que les proves físiques es desenvolupen quan tenim oposicions d'aquesta naturalesa.

Dit això, l'altra qüestió que ens plantegem és si aquest canvi normatiu és necessari o no és necessari. Doncs, des del nostre punt de vista, és necessari. Era necessari en el moment oportú, que era al novembre del 2017, o a partir del novembre del 2017, i és necessari també en l'actual moment.

Això sí, no volem de..., valorar dues qüestions diferents. La primera és si era o no era necessària la tramitació a través d'un decret llei; l'element de tramitació extraordinària i urgència. Doncs nosaltres som conscients que, evidentment, tenim una data aproximada, a l'entorn del 20 de juny del 2020, perquè aquest procés selectiu s'acabi, i que, per tant, les proves estiguin fetes, i que, per tant, plantejar ara un canvi normatiu en tramitació ordinària podia haver estat una dificultat; però també volem traslladar que tenim molts dubtes que realment estem davant d'una situació de les que fixa com a possible tramitació de decret llei. Ho volíem traslladar així.

Això sí, no ens quedem amb un tema de forma, sinó que ens quedem amb un tema de fons. I en la qüestió de fons, el que volem destacar és que si avui no validéssim el decret, amb el que ens podríem trobar és que, des de la mateixa Administració catalana, algú volgués plantejar que si no ho volem fer amb el CAR, haurem de buscar un tercer privat. I és allí, evidentment, on no ens trobaran mai, en el tercer privat. Per una banda, perquè pensem que hem d'aprofitar tota l'expertesa i l'experiència acumulada del CAR, a més, en aquestes proves concretes, perquè es faci des d'una administració pública o d'un organisme del sector públic; i, per una altra, també per l'anàlisi que feia la mateixa consellera. La consellera ens deia, quan parlava, fins i tot, d'objectivitat i imparcialitat, que era molt més segur per complir aquests dos elements que ho fes un ens del sector públic i no pas una empresa privada. I nosaltres, sense que serveixi de precedent fins avui, coincidim, en aquest cas, amb la

consellera. I tant que és més necessària la intervenció de l'Administració pública per garantir aquests requisits, perquè no els tindrem garantits amb la intervenció d'empreses privades.

I aquests dos elements ens porten a que farem una votació en el sentit d'abstenció, que serviria, en tot cas, per poder validar el decret.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara, en nom del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, de la diputada Esperanza García.

Esperanza García González

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera... Bé, el decret, literalment, s'emmarca, suposadament, en el compliment de la legislació europea, en concret, d'una directiva que parla sobre els mitjans propis. Però és curiós que en la lectura de l'informe que fa el CAR ens apareix un altre motiu que a nosaltres ens ha omplert de satisfacció, que és el compliment del Decret 4/2010, de racionalització del sector públic, allò que es deia a començaments del 2010 que, davant d'una situació de crisi econòmica, davant d'una situació desbocada de dèficit, el que s'havien d'aprofitar són els recursos propis, s'havia de redimensionar el sector públic, i no només empreses, sinó també sector administratiu, i s'havien d'aprofitar aquests recursos.

Això què vol dir? Que el canvi d'ús d'aquest CAR, la possibilitat que el CAR enllesteixi totes les proves d'accés i físiques dels Mossos d'Esquadra, Bombers o Agents Rurals, ja es podria haver fet amb aquest decret del 2010 del Govern, en el seu moment, de Mariano Rajoy. Però no es va fer així i ens trobem amb aquest decret que té l'empара, a més a més també, d'una directiva europea.

Nosaltres, evidentment, direm que sí a aquest decret, però sí que és veritat que ens sobta moltíssim que precisament una mesura que ja es podia haver portat a terme, en termes de compromís amb aquest compliment de dèficit, i que, a més, ens ha donat durant aquests anys una sèrie de retallades inicials de despesa pública, que venien molt vinculades precisament als Mossos, que acabaran fent les proves físiques dintre d'aquestes instal·lacions del CAR, doncs no es va fer. I el que es va fer, sobretot, és reduir les condicions d'aquests professionals i poca redimensió de sector públic. I de fet, les dades així ho confirmen, no? Entre el 2010 i el 2012 es va fer compliment de contenció de despesa, però no va ser així en les següents legislatures i, a més, formaven part dels governs successius els mateixos partits que en formen part ara, d'aquest present, i que ens proposen aquesta aprovació del decret.

Malgrat això, benvingut. Venen una mica tard, uns anys després, però hi donarem recolzament.

El president

Gràcies, diputada. En nom ara del Grup Parlamentari Republicà, és el torn del diputat senyor Jordi Albert. Quan vulgui.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades, treballadores i treballadors del Parlament..., també saludar el director del CAR, el senyor Ramon Terrassa, que avui està aquí a la llotja de convidats.

Bé, d'aquesta qüestió, em sembla que tots els grups parlamentaris que m'han precedit en la paraula també ja han explicat clarament quina es la motivació. Nosaltres, val a dir, hi donarem suport i el donarem de totes totes, en el sentit que, al final, estem ajustant una regulació; aquest Decret Llei 4/2010, del 3 d'agost, l'estem ajustant en aquest article 13, que és el que regula el CAR, en dos apartats molt concrets, que són el 3 i el 4. I el que fem és que en l'apartat 3 definim exactament l'objecte pel qual, al CAR, se li pot fer aquest encàrrec que són, efectivament, les proves físiques d'aquestes convocatòries i, si escau, també les mèdiques. I després, en el 4, que eliminem la part final respecte a l'afectació a l'Administració de la Generalitat com a

mitjà propi, en base també al que determina la normativa estatal, la Llei de contractes del sector públic, la Llei 9/2017, del 8 de novembre del 2017, que es va aprovar, i que d'aquí hi ha d'haver aquesta adaptació en aquest decret llei, aquesta modificació que avui votarem.

Aquesta llei de contractes –ho dic perquè hi ha una certa imprecisió en algunes de les paraules que m'han precedit– és la que transposa les directives europees. No és que aquest decret transposi aquestes directives, sinó que la llei de contractes estatal la que transposa aquestes directives europees. I, per tant, el que avui venim a fer és a assegurar que el CAR pugui dur a terme aquestes proves físiques.

I és molt important que ho fem, entre altres qüestions perquè afecta, en efecte, quan hi ha convocatòria d'oposicions en el Cos de Mossos d'Esquadra, però també en els cossos especials de Bombers, com també en els Agents Rurals, com també a les policies locals, com també als Serveis Penitenciaris. Per tant, hi ha diversos cossos afectats. Per nosaltres és rellevant que el CAR, que des de l'any 1992 està desenvolupant aquesta tasca, la continuï desenvolupant. Per què? Perquè tothom ja ha estat d'acord en què la seva tasca és adequada, és oportuna, és professional i, de fet, el Centre d'Alt Rendiment Esportiu de Sant Cugat és una d'aquelles referències que traspassen fronteres, i que ha permès que moltes esportistes i molts esportistes, alguns dels quals aquí assegurats com a diputats i diputades en aquesta legislatura –i jo mencionaré la companya Núria Picas, que m'ho estava comentant–, ara mateix estiguin competint a un alt nivell competitiu per tot el món i, per tant, també portant el nom del nostre país arreu.

En qualsevol dels àmbits, nosaltres estem d'acord amb la proposta. Nosaltres volem que continuï gestionant-ho el CAR, que és una entitat de dret públic, subjecta, la seva activitat, al dret privat, i que està regulada per la normativa reguladora d'entitats de servei públic. I, per tant, nosaltres volem que aquesta modificació tiri endavant, entre altres qüestions, perquè considerem que és, en efecte, el CAR qui ha de dur a terme aquestes proves físiques i, si escau, mèdiques.

Per tant, tindrà el suport del Grup Republicà.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I finalment, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Tarrés.

Anna Tarrés i Campà

Gràcies, president. Bon dia, diputades, diputats, públic que ens acompanya. Deixin-me donar la benvinguda personalment al director del CAR de Sant Cugat, el senyor Ramon Terrassa, i a qui l'acompanya, un excompany, el Xavier Bàlius, el cap de la Unitat de Ciències, Medicina i Tecnologia del mateix CAR.

Abans d'entrar en matèria, senyor Ordeig, com a usuària del CAR, no es preocupi que penso que no perdrà el dinamisme i no perdrà el lideratge que sempre ha tingut el Centre d'Alt Rendiment, un Centre d'Alt Rendiment que, sí, com bé diu, ha abaixat molt el pressupost, però que s'ha intentat compensar amb la internacionalització del seu ús, cosa que ha implicat un increment també en la facturació. Esperem que la recuperació econòmica també ens porti a més inversions en el CAR de Sant Cugat.

I, entrant en matèria, el marc normatiu que insereix la proposta que ens ocupa ve configurat, com ja s'ha dit, pel Decret llei 4/2010, del 3 d'agost, on en el seu moment es van reformular aspectes del CAR que ara, fruit de l'evolució del marc jurídic local i europeu, cal actualitzar. Especialment, l'objecte de debat és la modificació de l'article 13 del decret llei que hem esmentat, que en el seu punt 3 estableix que el CAR té la condició de mitjà propi instrumental i de servei tècnic de l'Administració.

L'objecte i contingut de la nova proposta és reconèixer al CAR la potestat de realitzar les proves físiques i/o mèdiques i el suport tècnic als tribunals o òrgans de selecció. En coherència amb aquest reconeixement com a funcions pròpies de l'entitat,

es suprimeix la qualificació del CAR com a mitjà propi instrumental i de servei tècnic i es proposa el següent redactat: «En col·laboració amb el departament de l'Administració de la Generalitat de Catalunya o de l'entitat local competent per tramitar la corresponent convocatòria pública, i prèvia dotació pressupostària, corresponen al CAR l'organització i la realització de les proves físiques i, si escau, mèdiques, i el suport tècnic als tribunals o òrgans de selecció per a l'avaluació dels resultats de les proves esmentades, en el marc dels processos de selecció per a l'accés a la condició de funcionari o funcionària de l'Administració de la Generalitat de Catalunya o dels ens locals. Cal dir que aquesta funció és extensiva també a qualsevol procés de promoció interna del personal funcionari.»

Així mateix, com ja s'ha dit, també es proposa modificar l'apartat 4, als efectes de suprimir el darrer incís, que fa referència a la prestació dels serveis del CAR com a mitjà propi de l'Administració de la Generalitat i el seu sector públic.

Aquest decret llei articula la participació del CAR en els procediments selectius i de promoció interna dels cossos funcionaris específics que requereixen valorar la capacitat física. Es tracta, doncs, d'una mesura adoptada en l'exercici de la potestat d'autoorganització de la Generalitat, tal com s'estableix a l'article 150 de l'Estatut d'autonomia.

La modificació proposada s'ha de dur a terme sobretot per seguir garantint el criteri d'objectivitat i els principis bàsics d'igualtat, mèrit i capacitat per a l'accés a la funció pública.

Durant els darrers vint-i-cinc anys, el CAR ha col·laborat amb els diferents departaments de l'Administració, assumint les tasques d'organització, realització i de suport tècnic a l'avaluació de les proves físiques requerides per a l'accés a la funció pública a cossos específics com el de Bombers, Mossos d'Esquadra, personal de Serveis Penitenciaris, Agents Rurals o policies locals.

Les instal·lacions del CAR, l'equip multidisciplinari, l'experiència i l'expertesa adquirida, així com la seva naturalesa jurídica pública determinen la seva idoneïtat per realitzar aquestes tasques.

La nova configuració funcional que se li atorga al CAR possibilitarà que l'entitat continuï participant en la realització dels procediments de selecció per a l'accés de condició de funcionari o funcionària com una entitat a la que se li ha atribuït expressament aquesta competència. Aquesta nova configuració permetrà una cooperació horitzontal entre administracions públiques.

El perquè de la necessitat extraordinària i urgent de validar aquest decret rau en la importància de poder garantir el compliment del calendari previst pel que fa als procediments de selecció actualment en curs, com, per exemple, l'accés a la categoria de mosso/mossa d'esquadra que comença el 15 de febrer del 2020 i que finalitzarà el juny del 21.

És per totes aquestes raons que votarem a favor de la convalidació del decret llei proposat pel Govern.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada.

Hem cridat a votació. *(Pausa. Remor de veus.)* Diputats, diputades, si us plau, si poden accelerar el trànsit cap als seus respectius escons...

Bé, passem a la votació de la validació del Decret llei 15/2019. Com saben i com estipula l'article 158.3 del Reglament, els vots afirmatius s'entenen que són favorables a la validació del decret i els vots negatius, favorables a la derogació.

Comença la votació.

El Decret llei 15/2019 ha estat validat per 89 vots a favor, cap en contra, 40 absències i un diputat o diputada present que no ha votat.

Un cop validat, em pertoca preguntar a la cambra si algun grup vol que es tramiti com a projecte de llei. *(Pausa.)* No? Doncs, podem donar per validat definitivament el Decret llei 15/2019.

Suspenem la sessió fins a les tres de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i un minut i es reprèn a les tres de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general, el lletrat major i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers de la Presidència, d'Educació, de Territori i Sostenibilitat, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

El vicepresident primer

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de la violència masclista

202-00033/12

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei de reconeixement del dret d'acompanyament de gossos escorta i terapèutics a les víctimes de violència masclista. Aquest debat se substanciarà, d'acord amb allò que preveu l'article 123.3 i 4 del Reglament. Els faig avinent que la relatora ha renunciat a fer ús del torn d'intervenció per presentar els treballs de la ponència i la comissió.

Així doncs, procedirem en primer lloc a donar la paraula al Grup Parlamentari de Ciutadans, per explicar la seva posició sobre el dictamen de la comissió i per defensar el seu vot particular. Segons el que va acordar la Mesa, i atès que la comissió va votar en contra de tot el text, el debat sobre les esmenes reservades se substanciarà, si escau, en cas que sigui aprovat el vot particular i restituint el text de la proposició. Seguidament, intervindrà la resta de grups i subgrups, per pronunciar-se sobre el vot particular, per un temps de cinc minuts i dos minuts i mig per als subgrups.

Té la paraula, en primer lloc, la diputada Noemí de la Calle. *(Veus de fons.)* Per un temps de quinze minuts.

Noemí de la Calle Sifré

Sí, president, em pot posar el rellotge?

El vicepresident primer

Sí, sí, ara el poso.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias. Buenas tardes, en primer lugar, saludar al Gobierno ausente: hola, no Gobierno. También, pues, algo que nos sorprende: la poca afluencia en este hemisiciclo. Estamos hablando de una ley para proteger a las víctimas de violencia machista y todos aquellos que corren para salir en la foto, detrás de una pancarta..., pues hoy no hay fotos y no están.

Bueno, tristemente me encuentro en este *faristol* para defender el voto particular de mi grupo parlamentario, para sostener el conjunto del articulado y las enmiendas reservadas de la Proposición de ley del reconocimiento del derecho de acompañamiento de perros escolta y terapéuticos para víctimas de violencia machista. Y lo hago, porque estamos completamente convencidos de la conveniencia y la necesidad de la aprobación de una ley que pretende reconocer y equiparar a los perros disuasorios, utilizados como terapia asistida en casos de violencia machista, con los perros

guía, para que las usuarias puedan tener libre circulación y acceso, acompañadas de estos perros, en las vías, transportes, instituciones y establecimientos públicos.

A diferencia de los perros de seguridad, cuyo instinto trabajado es el de presa o ataque, el instinto con el que se trabaja en el adiestramiento de los perros para supervivientes de la violencia machista es el de protección. En ningún caso son perros de ataque, porque su función es la de bloquear y repeler, para que a la víctima le dé tiempo a huir o a llamar a la policía. Estos perros tienen también una función terapéutica. El trabajo conjunto y entrenamiento con el perro empodera a las mujeres, el miedo disminuye, al igual que pasa con los niveles de ansiedad, pues su presencia les permite salir más protegidas y sentir reforzada su seguridad a nivel emocional.

En un principio, la ley que presentó Ciudadanos constaba únicamente de cuatro artículos, en los que se reconocía el derecho de acompañamiento de perros de protección y terapéuticos a las víctimas de violencia machista que cumpliesen los requisitos para tenerlos, equiparándolos a los derechos y obligaciones de la tenencia de perros guía para personas con discapacidad visual, pues, para que pudiesen acceder libremente acompañadas de su perro a cualquier espacio o edificio. Sin embargo, tras pasar por la fase de ponencia..., bueno, y las comparecencias en la ponencia, pues, presentamos enmiendas a nuestro texto inicial para dar respuesta a cuestiones que se nos plantearon.

En primer lugar, fueron los recursos económicos. El adiestramiento de estos perros actualmente cuesta entre tres mil y seis mil euros, y no todas las mujeres podrían permitírselos, habiendo por tanto una barrera de acceso por una cuestión de falta de recursos económicos. Por ello, introducimos una enmienda para que las administraciones pudiesen establecer prestaciones sociales con la finalidad de ampliar y facilitar el acceso a este recurso.

En segundo lugar, otra cuestión que se nos planteó fue la de asegurar por ley el bienestar del animal, manteniéndole siempre en condiciones óptimas de bienestar, seguridad e higiene. Para dar respuesta a ello, propusimos la inclusión de un artículo específico.

En último lugar, también se nos aconsejó incluir las obligaciones relativas a las certificaciones de los centros donde se adiestrase, y así lo recogimos en nuestras enmiendas.

Todo han sido obstáculos, en la tramitación de esta ley, y ustedes, que son diputados, sabrán lo que es un dossier legislativo. Pero les voy a leer su descripción, para que los que no hayan formado parte de una ponencia de ley y desconozcan para qué sirve, pues, puedan conocerlo. Y leo literalmente su descripción: «Los dossieres legislativos contienen un compendio de documentación relacionada con las proposiciones de ley que se están tramitando en el Parlament y se actualizan hasta la aprobación de la correspondiente ley. Tienen como finalidad ofrecer a los diputados y a los grupos parlamentarios información relativa al marco jurídico, tramitaciones parlamentarias anteriores relacionadas y bibliografía sobre la materia que se está legislando. También aportan normativa comparada y otra información de especial interés sobre la materia.»

Verán: esta ley no ha tenido dossier legislativo. Desde el 6 de marzo, que se debatió la enmienda a la totalidad –o sea, cuando desde este hemiciclo se admitió a trámite–, esta ley no ha tenido dossier legislativo. No hay ningún precedente conocido en la historia de este Parlament. Los diputados no han tenido esa información. Y no fue hasta finalizado el trámite de enmiendas, es decir, cuando la ley ya estaba vista para sentencia, cuando ese dossier se publicó, cuando ya no servía para nada. Una anomalía, por no decir una total irregularidad, que ha hurtado y ocultado información relevante a los diputados para contrastar las informaciones erróneas que se dieron en el debate a la totalidad.

Por ejemplo, la diputada Beatriz Silva, del Partido Socialistas, afirmó literalmente que esta iniciativa no cuenta con el apoyo de ninguna organización de víctimas

de violencia machista y no tenemos informes de organismos públicos que la avalen. Eso dijo. Pues, ya que no existió dossier legislativo para comprobar que estas afirmaciones eran erróneas, les voy a leer los documentos de hasta cuatro organismos públicos que han avalado la implantación de esta medida en otras comunidades autónomas, gracias al proyecto Escan.

En primer lugar, tenemos el Observatorio contra la Violencia de Género del Consejo General del Poder Judicial, que dice literalmente: «Es un proyecto de recuperación psicológica, protección y defensa de mujeres víctimas de violencia de género, una herramienta permanente de defensa y protección, incrementando sus condiciones de seguridad y convirtiéndose en un valioso instrumento para la recuperación psicológica de estas víctimas.» Además, lo considera innovador y beneficioso, el proyecto.

El segundo, el Tribunal Superior de Justicia de Murcia, donde, por cierto, ya hace tiempo que esta medida ha sido implantada, que dice de forma literal: «Es una herramienta favorecedora y un valioso instrumento para la recuperación psicológica, así como de protección de las mujeres víctimas de violencia de género.»

Sigo. El grupo de investigación «Personalidad y salud: una perspectiva intercultural y de género», de la Universidad de Murcia, que manifiesta su apoyo al proyecto de recuperación psicológica, protección y defensa de mujeres víctimas de violencia de género, mediante perros adiestrados: «Consideramos que, a través de la ejecución de este proyecto, se proporciona a las víctimas de violencia de género una herramienta permanente de defensa y protección, incrementando sus condiciones de seguridad y convirtiéndose en un valioso instrumento para la recuperación psicológica de las víctimas.»

Y, por último –y para no saturarles, porque podría estar así toda la tarde–, aquí tenemos el reconocimiento de la Unidad contra la Violencia sobre la Mujer, de la Delegación del Gobierno de España en Murcia.

Diputada Silva, usted afirmó... (*Aplaudiments.*) Diputada Silva, usted afirmó que su grupo parlamentario no había encontrado a nadie que avalase esta medida. Pues bien, debió ser que no buscó usted mucho, porque, sin ir más lejos, el Ayuntamiento de Gavá, donde el Partido Socialistas lleva gobernando desde el año 79, juntamente con la asociación Improrec, en abril de 2018 pusieron en marcha un proyecto para que las víctimas de violencia machista pudiesen recurrir a un perro adiestrado. Y le voy a leer declaraciones textuales de Gemma Badia, concejal de Igualdad en el Ayuntamiento de Gavá –no de Ciudadanos, sino del Partido Socialistas–, a la que felicito personalmente por haber tirado adelante este proyecto y que dijo textualmente: «Uno de los grandes problemas que presenta una víctima de violencia machista con una orden de protección –sin ella, ya ni hablamos– es que tiene miedo a salir de casa. Es una persona que no está empoderada, que tiene miedo de encontrarse con su agresor y ve su vida muy mermada a la hora de poder ir a comprar, hacer gestiones, o de poder ir a buscar a su hijo al colegio; todo aquello que forma parte de una vida normal y que no puede hacer debido al pánico. El perro, por tanto, es muy importante a la hora de ofrecer seguridad y confianza a la víctima.» (*Aplaudiments.*)

Como ven, desinformación y desconocimiento han rodeado a esta ley, pese a que hay pruebas empíricas que avalan la efectividad de esta medida. Y hemos tenido en esta sede parlamentaria a la asociación MUM, a proyecto Escan y a la Asociación Moritz, explicando su experiencia con estos perros, a quienes, por cierto, aprovecho para saludar y mandar un fuerte abrazo.

Y luego oirán, por boca de otros portavoces, que sólo una asociación apoya esta ley, porque para estos grupos parlamentarios, si la asociación no es catalana de pura cepa, pues parece ser que no existe; su opinión, su experiencia y su testimonio no cuenta. Y gracias a las intervenciones en el debate del 6 de marzo, pudimos saber que Montse Pineda, vicepresidenta del Consell Nacional de Dones, a quien ayer teníamos aquí, hablando sobre las víctimas de violencia machista, había descolgado

el teléfono para llamar y convencer al menos a un grupo, para que votase en contra de la admisión a trámite de esta ley. Y en el diario de sesiones se puede leer que la diputada Silva afirmó haber recibido la llamada de Montse Pineda para explicarle que le preocupaba que se aprobase esta propuesta porque no había evidencia de que fuese beneficiosa.

¿No le parecían suficientes los resultados que se estaban obteniendo en todos los proyectos iniciados en otras partes de España? ¿No le parecían suficientes los apoyos recibidos desde los diferentes organismos, como los que les acabo de leer? ¿O lo que le preocupaba realmente es que la iniciativa no hubiera partido de una entidad específica o de otro grupo parlamentario? (*Aplaudiments.*)

En 2018, el Partido Popular votó a favor de una propuesta similar en Aragón. Sin embargo, aquí firmó un documento, junto con el resto de grupos parlamentarios, en el que se pedía que hoy se impidiese debatir este voto particular en este Pleno. Y aún estoy intentando entender por qué lo hicieron. Porque, de hecho, fue el Partido Popular quien, en Murcia, impulsó el convenio que ha hecho realidad esta medida en la región. Y la delegada del Gobierno de Castilla y León, cuando el PP estaba en el Gobierno de España, también impulsó varios proyectos parecidos en esta comunidad. Y en Andalucía el PSOE impulsó un convenio con la Universidad de Cádiz para sacar adelante un proyecto similar. Y en Navarra se unieron PSOE, Bildu, Podemos, Geroa Bai y Partido Popular –ojo–, para presentar conjuntamente una medida similar. Lástima que algunos, una vez llegados al Gobierno, la hayan paralizado.

Y, sin ir más lejos, hace unos días, todos los partidos del arco parlamentario de Andalucía votaron a favor de una propuesta en la que se pedía que se regulasen estos perros, incluido el Partido Popular, Podemos y el Partido Socialista. ¿Y saben qué partido no votó a favor? (*Pausa.*) ¿Qué? ¿Qué partido? (*Pausa.*) Vox. Este partido que ustedes no dejan de calificar como el enemigo de los derechos y libertades de las mujeres, que, ojo, ahí les doy la razón, pero es que, a la hora de la verdad, aquí en Cataluña ustedes van a comportarse incluso peor que ellos, porque ellos al menos se abstuvieron, ustedes van a votar en contra. (*Aplaudiments.*)

Diputadas de Partido Popular, Podemos y Partido Socialistas, ¿son diferentes las mujeres andaluzas de las mujeres catalanas? ¿Por qué en otros lugares de España sus partidos apoyan la implantación de esta medida y aquí le niegan ese derecho a las supervivientes de la violencia machista?

Miren, de los partidos nacionalistas en el Gobierno no espero nada, porque ya sabemos que les interesa que todo vaya mal para que la gente les pueda comprar el discurso populista de que para solucionar las cosas hay que salir de España. Pero de aquellos que se llenan la boca con que hay que proteger a las supervivientes, lo que espero es que no cierren los ojos ante la evidencia. Y ante una lacra social injustificada e injustificable como es la violencia machista, que pone en cuestión el principio esencial de igualdad entre mujeres y hombres, los poderes públicos tienen la obligación de pasar de la protesta a la propuesta y adoptar, con la máxima celeridad y diligencia, medidas concretas para evitar más asesinatos y remediar los daños de dicha violencia.

Y una de esas medidas, cuya efectividad ha sido sobradamente –sobradamente– demostrada, es el derecho a disponer de un perro disuasorio o terapéutico, y que no se impida de manera discriminatoria el acceso de los mismos cuando acompañan a mujeres víctimas de violencia machista en diversos espacios de la vida pública; una medida que se está implementando en muchas localidades, pero que se está encontrando con muchas trabas porque falta regulación, que es lo que hoy traemos aquí.

Los ayuntamientos y asociaciones que en España están tomando iniciativas en este sentido alertan que la ausencia de regulación les limita a la hora de implementar una medida que permite a las víctimas sentirse seguras y protegidas mejorando su autoestima. Porque a las usuarias de los perros se les impide entrar con sus perros en el transporte público, en centros comerciales e incluso en los juzgados, donde pre-

cisamente tienen que ir a testificar o a declarar contra sus agresores. Y toda medida que aporte un beneficio y frene una situación de riesgo para la mujer debe ser incorporada a la normativa vigente, con el objetivo de mejorar los instrumentos necesarios para detener cualquier situación de peligro. Y además es que estos animales de compañía no solamente aumentan la protección de las mujeres víctimas al actuar como mera barrera protectora entre posibles peligros, sino que además facilitan, con el vínculo emocional que generan, una mayor y más pronta recuperación integral de las víctimas.

Y hasta hace unos años Cataluña siempre había sido pionera en avances sociales. Sin embargo, de unos años aquí nos estamos quedando en la cola de España. Y no podemos dejar que el tren de los avances sociales en materia social pase de largo. Y es exactamente lo que va a pasar aquí si dejamos pasar esta ley.

Y para finalizar me gustaría leer un pequeño fragmento del testimonio de una superviviente, que impulsó una recogida de firmas para que esta ley se impulsase en Navarra, con la esperanza de remover algunas conciencias: «Tenía miedo a poner un pie en la calle, a dar paseos cerca de mi casa. Sugi es una perra de protección que está entrenada para calmarme y defenderme en caso de agresión. Sin Sugi no me atrevería a salir a la calle. Así que tenerla conmigo ha sido una auténtica liberación. Sin embargo, hay muchos sitios a los que si voy con Sugi no me dejan entrar. No me dejan subirme con ella a un autobús o entrar a un centro comercial. Los políticos me dieron una palmadita en la espalda y no firmaron mi petición. Se ponen detrás de una pancarta cuando matan a alguien, pero a las que verdaderamente pedimos ayuda nos cierran los ojos y miran hacia otro lado.»

Y, diputados y diputadas, en Cataluña hay muchas víctimas como Silvia, y en Ciudadanos no queremos mirar hacia otro lado. Y les pido por favor que tampoco lo hagan ustedes, porque aún están a tiempo de reconsiderar su sentido de voto.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora De la Calle. A continuació intervindran la resta de grups parlamentaris, per fixar el seu posicionament. I en primer lloc té la paraula la diputada Beatriz Silva, del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar.

Beatriz Silva Gallardo

Buenas tardes, diputados, diputadas. Cuando el 6 de marzo pasado este Parlamento debatió esta iniciativa, desde mi grupo parlamentario ya manifestamos las reticencias que teníamos ante un texto que no llegaba avalado por especialistas, entidades o víctimas de violencia machista. Tampoco por un estudio técnico que valore su impacto o una memoria económica, y no lo veían recomendable las personas especialistas que consultamos previamente, antes de posicionarnos.

Sin embargo, como se trataba de un tema prioritario como es la lucha contra la violencia de género, una cuestión que se ha convertido en un reto de primer orden para todas las administraciones, pensamos que debía valorarse, que había que escuchar a las especialistas, a las víctimas que podían haberse visto beneficiadas por una medida de este tipo, pero también experiencias que pudieran proporcionar puntos de vista diferentes.

Personalmente, participé en todas las sesiones de esta ponencia y también me reuní con las personas y entidades que no habían sido convocadas pero que contactaron al conocer que se estaba tramitando esta proposición de ley. Tras escuchar y valorar las distintas comparecencias, mi grupo parlamentario votó en contra del dictamen y de las enmiendas presentadas, porque fue lo que recomendaron las distintas personas que comparecieron: que no era oportuno sacar adelante esta proposición de ley. Solo una de las entidades que pasó por la ponencia la veía recomendable, pero no tenía un estudio que la respaldara, y, de hecho, solo había trabajado con tres víc-

timas; tres víctimes con las que además no tuvimos la oportunidad de hablar. No me estoy inventando nada, porque los audios están disponibles para el que quiera escucharlos.

El objetivo de esta ponencia era demostrar la efectividad de disponer de un perro escolta y/o terapéutico para evitar la violencia machista que sufren muchas mujeres y remediar sus daños. Pero de las comparecencias se desprendió que no solo no es una medida oportuna, sino que parte de un enfoque erróneo de lo que significa la violencia de género, pero también de lo que es un perro escolta. Entidades que han trabajado con miles de víctimas de violencia machista en los últimos años afirmaron que no se les pasaba por la mente la idea de que un perro escolta pudiera ser útil a mujeres que viven en situaciones muy precarias, en pisos de treinta metros cuadrados, que ya les cuesta asumir el cuidado de sus propios hijos e hijas, como para asumir también el de un perro de estas características.

Los adiestradores de perros no entendían la propuesta. Decían que un perro de acompañamiento no tiene nada que ver con un perro escolta, que ambos tipos de perro no son equiparables y que un perro escolta además es difícil de controlar y puede convertirse en un peligro para la propia mujer, para sus hijos e hijas.

De hecho, el término correcto no era «perro escolta», sino «perro de protección» o «de defensa», un tipo de animal para el que se necesita tener una licencia especial y que obliga a tener una estabilidad psicológica y emocional que, según los psicólogos que comparecieron, no tiene una víctima de violencia machista; unos perros que, de hecho, solo pueden tener las fuerzas de seguridad, pero que esta propuesta de ley no consideró al momento de ser redactada.

Desde el punto de vista de la perspectiva de género, las especialistas, algunas de ellas autoras de los informes sobre los que basamos la actividad legislativa de la Comisión de Igualdad, decían que una propuesta de este tipo sería poner la responsabilidad en la víctima y no en el agresor, sería equivalente a darle una arma para que se defendiera ella misma, algo que va en contra del espíritu de nuestras leyes de igualdad y de erradicación de la violencia machista, porque son la policía, la justicia y la sociedad las que tienen la obligación de protegerla y porque no podemos cargar esa responsabilidad en ella misma.

En las comparecencias también salieron otras cuestiones, como que es contraria al espíritu universal que debería tener una ley, en la medida que debería ser útil para todo un colectivo y luego aplicarse de forma particular. Esta propuesta es todo lo contrario, una medida particular que se quiere aplicar a todo un colectivo; una medida que además, en el caso que se hubiera probado que es beneficiosa, que existieran estudios de impacto, estadísticos, resultaría muy costosa y difícil de implementar. ¿Qué haríamos con los perros una vez que hubieran cumplido su misión? ¿Los sacrificaríamos? Porque lo que nos explicaron en la ponencia es que cada animal se entrena para una persona determinada, y además se necesitan dos años y medio para prepararlo, y estamos hablando de miles de víctimas.

Fueron muchos los argumentos que recibimos –los audios están disponibles para el que quiera escucharlos–, así que me limitaré a reiterar que votaremos en contra.

Gracias.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Susanna Segovia, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem.

Susanna Segovia Sánchez

Sí, gràcies. Jo volia fer també una mica d'història, no?, de realment com arriba aquesta proposició de llei, quan arriba. Curiosament, es fa el debat abans del 8 de març. En aquell moment, hi havia presentada una esmena a la totalitat, a la qual nosaltres no pensàvem donar suport, perquè creïem que precisament qualsevol mesura

encaminada a defensar i a donar suport a les víctimes de violència masclista s'ha de poder, com a mínim, debatre. Així que fins i tot vam parlar amb d'altres grups per tal que es retirés l'esmena a la totalitat, com finalment va passar, i per això es va poder debatre també aquesta proposició de llei.

Particularment per mi, com a diputada, ha sigut la meva primera experiència en una ponència de llei; de tot el temps que portem fins ara, és la primera vegada. I hi vaig anar amb ganes; hi vaig anar amb ganes d'escoltar i d'aprendre. I vaig anar a totes les ponències –a totes. Crec que val la pena dir que qui no hi va anar és la diputada Noemí de la Calle, i potser no ha tingut temps després d'escoltar-se els àudios, perquè eren moltes hores d'àudios. Llavors, potser si hagués estat allà a la ponència sabria què és el que han dit totes les persones i entitats que han comparegut. Però no hi va estar, no va poder interpellar els compareixents, no va poder discutir els arguments que es donaven, no va poder dir-los, a les persones i entitats que compareixien, tot allò que ara ens diu aquí, i que, hi insistim, no s'ha dit en totes les hores de ponències de compareixents que hem tingut durant tot aquest temps –no s'ha dit–; res del que vostè diu s'ha dit.

La persona que va venir del projecte Escan de Múrcia, que la vam escoltar i amb molt d'interès i amb molta atenció, ens va dir que sí, que ells ho estaven fent, però que en un any havien atès vuit dones –vuit dones. No sé quantes comunitats han regulat ja això, a quants llocs s'ha regulat, s'ha fet un projecte, a quants llocs s'ha modificat una Llei de violència masclista per incloure una mesura en concret. Potser ens ho podria explicar, però no crec que hi hagi massa llocs on s'hagi fet una regulació. El que hi ha són projectes, sí, que funcionen amb donacions, que fan casos pilots, que fan un acompanyament absolutament restringit a casos concrets: vuit a Múrcia, tres –ens comentava ara la diputada Silva– en l'altre cas de Lleida; ja està, res més.

Jo hi vaig anar a escoltar, jo hi vaig anar a aprendre, però és que, ho sento molt, ni els compareixents citats per Ciutadans veien que fos necessària una reforma de la Llei de violència masclista per afegir-hi aquest tema; no que el projecte no fos interessant ni la proposta, sinó que no calia reformar la Llei de violència masclista i incloure això aquí, perquè, entre altres coses, cal reformar primer la Llei de gossos d'assistència, per exemple, que és una de les coses en què també ens insistien diverses vegades.

Ni des del punt de vista de la gent que treballa amb víctimes de violència masclista, ni des del punt de vista de les entitats que defensen els drets dels animals i el benestar dels animals, ni des del punt de vista de veterinaris, ni des del punt de vista d'entrenadors i entrenadores no s'avalava aquesta proposició de llei. I jo ara portava aquí per llegir-los algunes de les coses que es van dir en les més de vint compareixences que hem escoltat, però crec que no cal, perquè la diputada Silva ja els les ha recollit, i, a més a més, és que està en els àudios, és que s'ho haurien d'escoltar.

Precisament per responsabilitat amb les víctimes de violència, precisament per respecte a qui treballa amb elles cada dia, quotidianament, nosaltres no donarem suport a aquesta proposició de llei. I no, no és cap vergonya, perquè estem molt convençudes del que fem. I si hi ha set grups en aquesta cambra –set–, bé, cinc i dos subgrups, i tots menys Ciutadans votaran el mateix, alguna cosa els hauria de fer pensar.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Natàlia Sànchez, del Subgrup de la CUP - Crida Constituent.

Natàlia Sànchez Dipp

Des de l'escó, vicepresident. Bé, nosaltres, com bé saben, ja ho vam dir en el moment en què es va fer aquesta proposta de llei, el nostre subgrup parlamentari no vam considerar que fos una prioritat per a la lluita contra les violències masclistes.

Aquests dies hem tingut l'oportunitat de debatre sobre el tema i, atès que no vam considerar que fos una prioritat, com molt bé saben la resta de ponents d'aquesta ponència, no hi hem participat. Per tant, nosaltres mantindrem aquesta línia coherent de ni trobar-ho una prioritat ni, ara, donar suport al posicionament que fa Ciutadans.

Sí que..., afegir una reflexió sobre..., i un agraïment, malgrat les divergències que s'estan mostrant, a tota la feina, tota l'energia i totes les hores que no només vostès, com a diputades, han dedicat en aquesta llei, sinó a tota la gent, totes les entitats, organitzacions i col·lectius que han vingut a comparèixer al Parlament. Que no sigui una feina que quedi en va, que quedi al calaix, i que en futures ocasions puguem debatre..., lligat a les prioritats en lluita contra les violències masclistes, puguem debatre amb qualitat sobre aquesta qüestió, i agrair-los la feina.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. A continuació és el torn de la diputada Esperanza García, del Subgrup del Partit Popular.

Esperanza García González

Gracias, presidente. Bien, yo creo que la clave del porqué una iniciativa, una propuesta legislativa que puede ser positiva en cuanto a las finalidades escogidas, deriva en la situación en la que nos encontramos hoy, no es una cuestión que tiene que ver con la bondad o no de los grupos que no firman esa proposición –porque parece que se nos ha señalado como «poco bondadosos»–, ni siquiera tampoco tiene que ver con una especie de, en fin, alergia al proponente de esta ley, que en absoluto es así, sino que la forma de articularla y el resultado de una ponencia que ha sido bastante extensa, donde, además..., nosotros constatamos que el compromiso y el impulso de la relatora de esa ponencia ha sido importante y encomiable, y los que hemos podido participar de una manera menos presencial, a través de los audios, lo que hemos constatado es que la clave del porqué no sigue adelante esta propuesta no es porque la finalidad sea lo que les he dicho, sino porque, en la propia ponencia, los comparecientes entendían que la forma de abordarlo, por mucho que el fin perseguido fuera bueno, no era la apropiada.

Por tanto, sobre esa base era casi imposible recomponer esa proposición de ley en algo positivo, en una herramienta positiva para las mujeres que sufren violencia de género y, por tanto, reiteraremos nuestra negativa, lamentablemente, a esta propuesta.

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. A continuació és el torn de la diputada Rut Ribas, del Grup Parlamentari Republicà.

Rut Ribas i Martí

Gràcies, vicepresident. Bé, a mi també m'agradaria poder començar saludant a totes les entitats que donen suport a aquesta proposició de llei, però malauradament tampoc no ho puc fer, i és que la realitat és que en són ben poques, ja sigui a tot l'Estat..., doncs, que hi donen suport.

Jo, poc més a afegir a totes les paraules que m'han precedit de les meves companyes, perquè bàsicament han explicat la realitat de totes aquestes setmanes viscuades amb la ponència de llei i també, doncs, ens hagués agradat que, en aquest cas, el Grup de Ciutadans hagués escoltat a totes les compareixences que van haver-hi i, llavors, reflexionar per què avui cap dels grups parlamentaris d'aquesta cambra donarà llum verda a aquest vot particular.

Entenem que vostès volguessin arribar fins aquí, perquè tenien la necessitat de concloure en aquest Ple. Doncs nosaltres aquí garantirem aquests drets perquè així sigui i poder estar avui aquí acabant de debatre-ho. Però el fet és que estem debatent un dictamen que va rebre el rebuig total del text; per tant, no té contingut.

Però, en fi, animem a escoltar aquestes compareixences que ens van acompanyar, perquè, bàsicament, totes les expertes i professionals de la ponència, excepte..., com ja hi feien referència la diputada Silva i la diputada Segovia, doncs que la gran majoria d'elles, excepte una, ens demanaven que no seguíssim el..., i seguíssim donant recolzament a aquesta ponència de llei. Però malauradament aquí ens trobem, debatent aquesta qüestió poc compartida, però creiem que tot i així s'ha de seguir avançant, perquè, al cap i a la fi, el que volem és erradicar totes les violències masclistes.

I és que les conclusions de la majoria de les professionals i expertes ens recomanaven que aquest mecanisme no era el més adequat. Tant els moviments feministes, com les expertes juristes i psicòlogues, com les persones que treballen amb els gossos –els gossos d'assistència, els gossos terapeutes–, les persones que defensen els drets dels animals, doncs, ens deien que no era una mesura adequada; ja ni des del seu punt de vista de l'atenció i la prevenció a les dones víctimes de violència masclista, ni tan sols per la seva urgència en l'aprovació i en la implementació.

Per tant, no vam trobar cap motiu de referència que s'hagi de tenir en compte per avaluar aquesta proposta.

I van ser moltes de les intervencions, doncs, que ens van regalar en aquest sentit, i una d'elles..., també hi feia referència la diputada Bea Silva, que, al cap i a la fi, doncs, el que és una llei..., per ella mateixa és universal i, per tant, s'aplica a allò particular. I aquest cas, doncs, és tot el contrari: una mesura particular que es vol aplicar a tot un col·lectiu. Però és que el resum d'aquesta proposició el que busca és equiparar un gos amb una arma; per tant, una mesura Trump: «Jo et facilito l'arma perquè tu t'autoprotegeixis.» I, evidentment, això va en contra de les polítiques reals, de l'essència de la nostra legislatura, i de l'essència de la Llei 5/2008, del dret de les dones a erradicar les violències masclistes.

També, el que és una evidència és que aquesta proposició de llei estava mal redactada i amb un cúmul de contradiccions, perquè equiparar un gos terapèutic, un gos escorta, un gos d'assistència... I també, el que tampoc no es tenia en compte és que, a la vegada, per a l'home agressor, aquest gos no seria una barrera, perquè, malauradament, si hi ha intenció de feminicidi, el gos no seria pas un obstacle.

També, el que tampoc s'ha tingut en compte aquí és que les supervivents segueixen estant estigmatitzades, i a qui ha patit violència masclista, malauradament, sempre l'acompanyarà aquesta etiqueta. I no s'ha tingut en compte que ser acompanyada d'un gos..., en tot moment s'hauria d'acreditar el perquè va acompanyada. Per tant, revictimitzaríem la víctima i la supervivent, en aquest cas, encara més.

Per tant, és erroni plantejar una reforma d'un aspecte molt puntual i menor. Sí que és cert que la Llei 5/2008 s'hauria d'actualitzar i adaptar-se als temps actuals, però és que..., ningú dubta, doncs, que un gos d'acompanyament pugui facilitar aquest estat emocional a la dona, però aquí estem parlant de si això ha de ser un dret universal o no.

Per tant, nosaltres, aquí seguirem dedicant els esforços i insistint i treballant per millorar la prevenció i l'erradicació de les violències masclistes físiques, psíquiques, sexuals, verbals, als carrers, a les institucions, a la feina, a l'oci, de dia, de nit, perquè bàsicament el que volem és ser i estar vives.

Però avui seguim sense entendre aquest tipus de política que fa Ciutadans, sense escoltar, sense tenir en compte les opinions de les professionals i de les entitats i de totes les expertes de la societat que ens van voler aportar el seu gra de sorra en perquè no tiréssim endavant aquesta proposició de llei. Però nosaltres el que volem és trobar solucions i, sí, fer aquest canvi de mirada per tal de deixar de victimitzar les

supervivents i acabar ja, d'una vegada, amb aquesta xacra que ens assassina cada dia.

Però per coherència, no donarem suport a aquest vot particular ni a aquesta proposició de llei.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada. En últim lloc, és el torn de la diputada Imma Gallardo, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Imma Gallardo Barceló

Gràcies, vicepresident. Bona tarda, diputats i diputades, vicepresident... Vagi per endavant que el nostre grup parlamentari en el seu moment ja va presentar una esmena a la totalitat a aquesta proposició de llei, però el Ple, que és sobirà, va decidir que hi havia una majoria que volia seguir el tràmit, i finalment la vàrem retirar, precisament per facilitar-ne aquest debat. I ara ens trobem debatent sobre aquesta proposició de llei.

Després d'haver escoltat totes les compareixences i com ja han dit les diputades companyes que m'han precedit, constatar que la gran majoria d'elles havien arribat a la conclusió que, atès el risc social i els previsibles perjudicis a persones i animals, aquesta proposició de llei no era ni prioritària ni oportuna.

Per tant, ens reafirmem en la nostra posició inicial i votarem en contra del dictamen. Perquè, com ja he dit, la unanimitat de les compareixences sobre la no conveniència d'aprovar aquesta PL ha estat contundent, i ho resumiré en quatre punts.

Primer, es detecta una responsabilitat incompatible amb la millora de l'estabilització emocional de la víctima de violència masclista. Posar les dones víctimes de violència masclista a càrrec d'un gos, per a la seva defensa, no pot assimilar-se a dotar-les d'un mitjà de protecció, perquè sobretot ignora el seguit de conseqüències que comporta, per a la vida de la víctima, assumir la cura d'un animal, que, a més, ja té unes característiques i un entrenament determinat, així com el nivell de responsabilitat que la seva tinença comporta. És un fet constatat, notori i conegut que les víctimes de violència de gènere requereixen un temps d'estabilització en el qual responsabilitzar-se de la seva pròpia evolució clínica i social i reprendre la seva vida quotidiana. Al llarg d'aquest procés de recuperació, que a vegades és llarg, entenem que assignar el manteniment d'un gos resulta inadequat.

Segon, la problemàtica social que es podria provocar amb la mesura pretesa per la proposició de llei, ja que dotar una víctima de violència de gènere d'un gos ensinistrat per a la protecció és tant com dotar-la d'una arma –ho comentava la diputada Silva–, de manera que, donat el moment, pogués fer servir l'animal amb aquesta finalitat. Els riscos que a nivell general comportaria aquesta situació són considerables. Cal destacar que s'estaria deixant a criteri de la dona –recordem que en procés de recuperació emocional– la valoració de l'escala de risc en situacions que potser no requeririen una acció defensiva.

Tercer, es pot produir una situació susceptible de reversió que vagi en contra mateix de la dona, perquè en la majoria de casos s'establirà un vincle afectiu amb l'animal, i no podem obviar que la violència exercida contra els animals per danyar o coaccionar la parella és una realitat reconeguda en l'àmbit de la psicologia clínica, i que ja ha sigut recollida a nivell de jurisprudència. Des de la detecció d'aquests fenòmens, són més freqüents els casos en què l'agressor fa servir l'animal que conviu amb la víctima com a mitjà per vehicular-hi la violència, bé donant-li mort, fent-li mal per qualsevol mitjà de tortura o simplement amenaçant.

Quart, hi ha un perjudici directe en els animals. Fins ara hem parlat de les persones, però no podem ignorar que, envers els animals, la mesura també és en extrem perjudicial i contrària a dret. L'esperit d'aquesta norma és fer servir els animals, els gossos, com a eina d'escorta i protecció, amb tot el que això comporta i, segons es

diu, terapèutica. Es proposa també que l'animal sigui objecte d'una cessió temporal o definitiva. De cap manera es pot secundar aquesta consideració, en tant que s'està vulnerant part de l'ordenament jurídic. És un fet que, a Catalunya, el nostre dret civil ja no considera els animals com a coses, i la mateixa reforma es troba en tràmits a nivell estatal.

No dubtem de la capacitat terapèutica dels animals, sobretot dels gossos, però sempre dins d'un treball coordinat amb professionals. Per tant, considerem que no cal elevar-ho a nivell de..., de rang de proposició de llei. Es poden trobar altres eines més efectives, com deia la diputada Segovia. Actualment, també trobem altres mitjans que poden resultar eficaços per a la protecció de les víctimes.

Per acabar, ja, donar les gràcies a tots els compareixents que amb les seves aportacions ens han reafirmat en la no conveniència d'aprovar ni l'informe ni les esmenes. Reiterar que el nostre grup parlamentari està totalment implicat i compromès en totes les polítiques de gènere, i que no estalviarem ni els esforços ni els recursos que serveixin per prevenir, atendre i protegir les dones víctimes de la violència.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, diputada.

Un cop acabat el debat, d'acord amb l'article 124.1 del Reglament, passarem a la votació del vot particular.

Hem cridat a votació. Esperarem uns instants perquè acabin d'arribar tots els membres de la cambra.

(Pausa llarga.)

El president

Bé, passem a la votació, un cop acabat el debat del vot particular.

Comença la votació del vot particular.

El vot particular del Grup Parlamentari de Ciutadans ha estat rebutjat per 36 vots a favor, 87 en contra i cap abstenció.

Havent estat rebutjat, doncs, el vot particular, donem per finalitzat el debat del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals i, consegüentment, aquesta iniciativa queda rebutjada.

Interpellació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern

300-00217/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions, i, en concret, comencem amb la interpellació al Govern sobre el balanç de l'acció del Govern. Presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, vicepresident... Miri, nosaltres l'interpel·lem sobre el balanç de l'acció de govern, no pas sobre el darrer any de l'acció de govern, sinó des de que el Govern va començar a caminar, eh?, i, per tant, és el conjunt del període del seu mandat el que ens agradaria examinar. I, a l'hora de fer-ho, a l'hora de fer un balanç d'aquestes característiques, hi ha tres possibles aproximacions, que no són necessàriament incompatibles entre si, que es poden complementar, i que nosaltres intentarem combinar.

En primer lloc, hi ha la possibilitat de basar el balanç en el contrast entre allò que el nostre grup parlamentari considera que el seu Govern hauria de fer o que hauria de deixar de fer, i allò que efectivament fa. Però ja li podem avançar que no és

aquest l'enfoc principal de la nostra interpellació, excepte pel que fa a l'orientació política general del Govern o el discurs del Govern, eh?, en algun aspecte.

En segon terme, hi ha la possibilitat de basar aquest balanç en els discursos pronunciats durant la sessió d'investidura per qui era candidat a la Presidència en aquell moment, i ara ja president, el senyor Joaquim Torra; entre altres coses, perquè és a la investidura on es tracta d'obtenir la confiança de la cambra en la mateixa persona del candidat i en el programa de govern que s'exposa en la intervenció, encara que sigui succintament.

I, en tercer lloc, hi ha la possibilitat de basar aquest balanç en el Pla de govern de la XII legislatura i, arribat el cas, potser també en el Pla normatiu, que aterren tot allò que el candidat a la Presidència exposava, de manera temptativa o en forma d'esbós, en les seves intervencions.

Arribats aquí, crec que podem fer una primera constatació, i és que molt del que se situava com a prioritat política del nou Govern en el discurs del candidat a la Presidència, tant en el primer com en el segon, en aquest cas, ja no es recull explícitament en el Pla de govern. I no és que ens sàpiga greu, perquè ens referim expressament a allò que està més directament relacionat amb les aspiracions últimes o els objectius darrers de les forces polítiques que integren el Govern i la majoria parlamentària que el sustenta. Ni una sola vegada, en el Pla de govern de la XII legislatura, hi apareix la idea de construir un estat català independent, ni de forma explícita ni tampoc de forma tàcita.

Hem interpellat sovint, o hem presentat o participat d'altres iniciatives amb les quals hem tingut ocasió d'avaluar, sectorialment o amb caràcter general, el grau d'assoliment dels objectius del Pla de govern; per tant, no és la meua intenció ni la del meu grup, amb aquesta interpellació, ni avorrir-lo a vostè ni avorrir la cambra amb un llarg llistat d'aquells temes en els que nosaltres considerem que hi ha incompliments del Pla de govern o en el que hi ha mancances que creiem que caldria corregir.

Tanmateix, deixi'm dir-li que nosaltres entenem que hi ha força incompliments del Pla de govern, que hi ha també incompliments del Pla normatiu, i també hi ha incompliments d'acords adoptats pel Parlament, a vegades amb el concurs dels grups que donen suport al Govern, i a vegades amb el vot en contra dels grups que donen suport al Govern. És una llarga llista. Cregui'm que jo no soc molt amic d'ensenyar papers a càmera; entre altres coses, perquè un corre el risc de convertir-se en un meme, de seguida, però és una llarga llista. Aquí la tenim. Vostè la coneix, la cambra la coneix. Deixi'm esmentar tan sols alguns exemples.

En primer lloc, la manca de desplegament de la Llei d'infància; la manca d'un pla de xoc per reduir les llistes d'espera; la manca de compromís autèntic amb la formació professional; la manca de desenvolupament d'un pla de xoc per incrementar el parc públic d'habitatge; la manca de desenvolupament de la Llei de les àrees de promoció urbana –les APEU–; no s'ha actualitzat tampoc el Mapa de prestacions socials de Catalunya, per tal d'avançar en la compactació i flexibilització de la protecció social; hi ha també una manca d'un nou model de centres especials de treball, i tampoc hem trobat compromisos fermes amb l'escola inclusiva i amb els alumnes amb necessitats educatives especials.

Com li deia, n'hi ha més i afecten molts diversos àmbits d'actuació i sectors i, per tant, molts i moltes dels nostres conciutadans i conciutadanes, i nosaltres n'hem destacat aquells que avui hem volgut prioritzar; en altres iniciatives sectorials, n'hem destacat d'altres i, probablement, ho haurem de seguir fent.

He de dir que, en resposta recent a una pregunta que li va formular el president del nostre grup parlamentari al president del Govern de la Generalitat, el president del Govern de la Generalitat, amb el seu estil característic, contestava..., perquè el president del nostre grup li retreia la manca de desenvolupament reglamentari, que enteníem nosaltres necessari, de diverses lleis, no?, i també li retreia, en certa forma, la

manca de producció legislativa del Govern. I el president de la Generalitat contestava: «Jo penso que els governs no van a pes. Es poden fer moltes lleis i molts reglaments i que no serveixin per a massa.» He de dir que podem convenir amb aquesta afirmació. Ara, també se'n poden fer poques, de lleis, i pocs de reglaments i que tampoc serveixin massa, i això és pitjor, eh? I jo crec que, dissortadament, ens trobem més aviat davant d'una situació com aquesta.

I ja l'hi dic, efectivament, nosaltres podem convenir amb que no es pot fer una valoració a pes merament per la producció legislativa, diguem-ne, del caràcter o la qualitat d'un govern o de l'acció de govern. Però el cert és que ens trobem quasi a l'equador de la legislatura..., si ho jutgéssim, però, pels precedents immediats, pel clima que es respira al país i a la política catalana, i per l'escassa esma que se li endevina al Govern, diríem més aviat que ens trobem al final de legislatura. Però, bé, convinguem en que estem a l'equador de la legislatura. I el Govern, des del nostre punt de vista, des de la perspectiva de la producció legislativa, està en registres molt més que discrets; des del punt de vista dels incompliments, respecte al Pla de govern o respecte a allò aprovat per la cambra o, fins i tot, respecte al Pla normatiu, ja hem exposat succintament la situació, ens sembla que és més que insatisfactòria, fins i tot deplorable, la situació del grau d'incompliments.

Des del punt de vista de la gestió ordinària, hi ha àmbits en els que només la podem qualificar de molt maldestre, des de la nostra perspectiva, eh?, i creiem que, a més, són àmbits que tenen notables efectes sobre el conjunt de la ciutadania o sobre alguns sectors especialment vulnerables; ens referim a sanitat, a la renda garantida de ciutadania, a la justícia juvenil, a l'atenció a la infància.

Des del punt de vista de la solidesa del Govern, cal dir que no només ha estat perdent moltes votacions, sinó que potser, per evitar perdre-les, acaben abstenint-se en un munt de votacions, els grups que donen suport al Govern, sobre aspectes essencials per al país, com si el Govern o la majoria parlamentària que el sustenta no tinguessin parer al respecte. També voten sovint de manera diferent les forces que, sobre el paper, li donen suport, especialment la que no està integrada directament al Govern. És més, són conegudes les discrepàncies, les..., vaja, les discrepàncies de fons i estratègiques entre els grups que formen part del Govern. Per posar només tres exemples recents: n'hem vist al voltant de la gestió de l'ordre públic, en els mesos recents, quan membres de diferents grups que donen suport al Govern han qüestionat el conseller d'Interior; sobre la recuperació de la gestió dels serveis públics, o la més recent, que té a veure amb l'acord sobre fiscalitat a què han arribat amb el grup dels comuns, que, segons ha manifestat el Grup de Junts per Catalunya, almenys en alguns aspectes no és compartit, tot i que ja va expressar, el portaveu, la disciplina de vot amb el Govern, en aquest aspecte, no?

I, de fet, ja que estem parlant de pressupostos, des del punt de vista pressupostari, de moment aquest Govern no ha portat un projecte de pressupostos al Parlament. Va fer, això sí, en una ocasió, una presentació pública amb un powerpoint, però no va arribar a aprovar-lo ni en el Consell Executiu ni tampoc, òbviament, no el va portar al Parlament. Per tant, ni el 2018 ni el 2019 n'hem tingut, i veurem si en les properes setmanes o mesos ve el projecte de pressupostos per al 2020.

Però, bé, respecte a la qüestió de l'orientació política general del Govern, que és on li deia que també volíem fer incidència, el cert és que contrasta l'acció impulsada pel Govern i allò compromès en el discurs d'investidura. De fet, avui, el Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent ha fet el que en podríem dir «la pregunta» al president del Govern, que és, per dir-ho així, molt resumidament, si van de debò en allò que diuen, no?, per dir-ho també col·loquialment. El president li responia a la CUP que sí, que efectivament seguien compromesos, resumidament, amb una agenda de construcció d'un estat català independent en aquesta legislatura.

I, bé, és que el cert és que, en el discurs d'investidura de l'aleshores candidat senyor Torra, deia que, bé, impulsarien un procés constituent —el cert és que va pas-

sar sense massa pena ni glòria el Consell Assessor per a l'Impuls d'un Fòrum Cívic i Social, que, en teoria, havia de posar en marxa aquest procés constituent– i deia també que elaborarien un projecte de constitució. Explicava també que això ho farien en tres vies d'acció: el Consell de la República –ara «per la República»–, amb l'Assemblea de Cànecs Electes i el procés constituent, i desgranava també una sèrie d'iniciatives en diversos àmbits, als quals ja he fet referència en l'apartat dels incompliments.

Ara ens parla, el president de la Generalitat de Catalunya, novament, de l'elaboració d'una constitució catalana i, a la vegada, d'un nou referèndum. I a nosaltres ens sembla que una cosa i l'altra són contradictòries. O vostès diuen que l'1 d'octubre ja conté un mandat vinculant, o proposen un nou referèndum. Si proposen un nou referèndum, com és que ja estan fent una constitució?

Per tant, a nosaltres ens sembla que, en resum, al nostre parer, ens trobem davant d'un govern esgotat i sense esma, fins i tot abans d'haver agafat una velocitat de creuer, que no aconsegueix el seu propi Pla de govern ni gestiona bé les competències que li són pròpies, i que s'ha proposat un objectiu impossible d'assolir, donades les condicions reals del país i la distribució de preferències entre la ciutadania catalana respecte d'aquest objectiu últim o aspiració màxima, i que no reconeix, ni en el discurs ni en la pràctica, l'existència d'amplis sectors socials –majoritaris, al nostre entendre– que no són independentistes.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre la interpellació, té la paraula el vicepresident del Govern, el senyor Pere Aragonès. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, els diputats novells, que no és el seu cas, a vegades, abans de la primera intervenció a l'hemicicle –com a mínim, jo ho vaig fer–, preparen la intervenció repetint-la davant del mirall, per allò de la por escènica de parlar a l'hemicicle del Parlament de Catalunya; jo ho vaig fer, la primera vegada que vaig intervenir en aquest hemicicle com a diputat. Normalment és per compondre el que vols dir –el contingut, el temps, allò que no et quedis a mig camí– i per assegurar-te que la intervenció la prepares bé. A vegades, mirar-se al mirall va bé, sobretot quan es fan asseveracions sobre la capacitat o la no capacitat d'un govern de culminar amb els seus propòsits, sobre la capacitat o no capacitat d'un govern d'assolir consensos parlamentaris, sobre la capacitat o la no capacitat d'un govern de tirar endavant una legislatura. I jo crec que, en aquest sentit, el representant, el diputat del Partit Socialista en aquesta intervenció, tenint en compte que vostès, doncs, participen també, com a partit germà fraternal, d'un govern que no ha arrancat a l'Estat, amb una legislatura que diríem que –vostè m'entendrà perfectament– no va passar de la condició de *nasciturus*, eh?, crec que s'haurien d'haver mirat al mirall abans de fer segons quines asseveracions, perquè bona part del que vostè ha dit es podria haver dit al senyor Pedro Sánchez, que ha estat incapaç de formar majories, que ha provocat una repetició electoral i que ha acabat en un escenari en el que el resultat és el mateix que teníem, amb la diferència de que s'ha substituït cinquanta diputats de Ciutadans per cinquanta diputats de l'extrema dreta. Per tant, a vegades està bé mirar-se al mirall.

En tot cas, vostè ha fet referència al Pla de govern i al Pla normatiu, que s'estan portant a terme en el seu contingut, amb uns calendaris adaptats també a les majories parlamentàries, en un context d'un Parlament en el que la diversitat política, la pluralitat política, sense una majoria absoluta de les forces que formen part del Govern, evidentment obliga a una flexibilitat moltes vegades, doncs, també en els mateixos temes i en les mateixes maneres de fer, sobretot quan el que volem és que moltes de les iniciatives que formen part d'una mateixa tramitació interna de govern

volem que siguin àmpliament participades des d'un punt de vista polític i, per tant, hi ha un esforç d'anar generant consensos.

També ha fet referència al Pla normatiu. Jo aquí porto..., si vol després hi podem entrar, però un llistat de totes les iniciatives normatives que estan en tràmit, que pot consultar tota la ciutadania, que estan, doncs, en un procés de participació per part de la ciutadania, recollint propostes que han anat avançant, o bé propostes del Consell de Govern Locals de Catalunya, que han anat passant totes les seves tramitacions.

I ha fet referència –i aquí em voldria deturar una mica– a diversos acords parlamentaris que, segons l'opinió de l'il·lustre diputat, el Govern ha incomplert, i crec que, com queden al final les qüestions substantives del dia a dia de les persones a què vostè ha fet referència, crec que val la pena comentar-les.

En primer lloc, ha fet referència a la gestió de les llistes d'espera en l'àmbit sanitari, prescindint també del context d'un sistema de salut en el que l'esperança de vida, la cronificació de les malalties i les noves innovacions en l'àmbit tecnològic, doncs, comporten un augment de la demanda que es tradueix en un augment de la necessitat de consum de recursos pressupostaris en aquest àmbit.

Crec que també en aquest àmbit és important subratllar alguns dels acords que s'han portat a terme en el darrer any, que és no només els processos d'estabilització de les plantilles en l'àmbit de la salut i en l'àmbit de l'Institut Català de la Salut –ara fa un any van haver-hi aquests processos d'estabilització amb tota la incorporació de nou personal estatutari a l'ICS–, sinó també el reforç amb nou personal mèdic en l'àmbit de les llistes d'espera, sent conscients que el reforç de la primària vol dir també acompanyar les altres parts de la cadena, no?, i en aquest cas també, doncs, en l'àmbit d'especialistes, tant en l'àmbit d'atenció primària com en l'àmbit hospitalari. El Departament de Salut és un dels departaments que més ha acusat la manca de pressupostos i, per tant, serà un dels departaments que, amb el projecte de pressupostos que presentarem en aquesta cambra, es veurà beneficiat tant en termes quantitatius com també en termes percentuals.

En segon lloc, ha fet referència a la manca d'un compromís autèntic amb la formació professional. No sé com es mesura un compromís, quan és autèntic o no. En tot cas, jo el que li puc explicar...: diners. Doncs diners necessiten pressupost i vostès no ens el volen votar, i ja està. Per tant, en tot cas –en tot cas–, vostè que també coneix el parlamentarisme, és el Parlament el que autoritza el Govern a fer la despesa, i massa vegades la dinàmica d'aquest Parlament ha aprovat que sigui al revés: que s'aproven propostes parlamentàries sense la corresponent dotació pressupostària i, per tant, que és responsabilitat del Govern entrar a valorar els costos d'oportunitat, entrar a veure d'on treu els recursos. Nosaltres portarem el Projecte de llei de pressupostos en aquest Parlament el proper mes i, per tant, el que esperem és que, en consonància amb el que vostè ha dit, vostès no s'apunten amb els que volen impedir la seva tramitació.

També ha fet referència al parc públic d'habitatge. I aquí li vull recordar, per exemple, dues de les iniciatives que, en absència d'uns majors recursos del Pla estatal d'habitatge, que són els que al llarg de tota la història de la Generalitat de Catalunya han proveït la major part de recursos en polítiques d'habitatge a la Generalitat, perquè precisament qui recapta, que és l'Estat, és qui té la capacitat de gestió de bona part dels recursos. Dues iniciatives: les dues línies de finançament, més, doncs, amb uns tipus d'interessos bonificats de l'Institut Català de Finances, destinats tant a l'adquisició d'habitatges ja construïts per destinar-los al seu lloguer social, com també a la promoció de..., a generar noves promocions d'habitatges de lloguer social.

Ha fet referència a la necessària compactació de l'àmbit de les prestacions socials. Estem desplegant la renda garantida de ciutadania, i precisament aquesta compactació que vostè demana aquí és absolutament contradictòria amb les peticions que vostès fan a l'entorn de la gestió de la renda garantida de ciutadania, en què

demanen que cada vegada sigui compatible amb més prestacions. Per tant, o una cosa o l'altra. I, per tant, doncs, nosaltres, en aquest sentit, compromesos amb el desplegament de la renda garantida de ciutadania, que, com que és un dret subjectiu, malgrat estar en pròrroga pressupostària i malgrat tenir un govern de l'Estat que ha estat estalviant-se els recursos a les comunitats autònomes –i després m'hi referiré, potser ho hauré de fer en la segona intervenció–, nosaltres hem estat desplegant la renda garantida de ciutadania, malgrat no tenir pressupost, d'acord amb el calendari establert per la llei. I aquest any ha comportat 80 milions d'euros més, i l'any vinent ho seguirem desplegant. Per tant, el compromís en l'àmbit de prestacions socials és absolut.

Centres especials de treball. I aquí, escolti'm, vostè m'ha centrat la pilota. I avui crec que s'escau més que mai fer servir aquest símil. M'ha centrat la pilota, perquè veiem que l'augment del salari mínim interprofessional necessari i alhora insuficient no va acompanyat d'un augment dels recursos als centres especials de treball. Per tant, l'Estat decideix i paga la Generalitat, que és una dinàmica bastant constant. L'augment del salari mínim interprofessional, que ha impactat clarament en els centres especials de treball, és el que ens obliga a precisament avaluar-ne la viabilitat i anar buscant el que és un nou model de centres especials de treball. I crec que, alhora que es posen la medalla de l'augment del salari mínim interprofessional, que ho celebrem, haurien d'anar una mica més avall i agafar la butxaca i posar recursos pressupostaris a aquells que sí que estem donant suport bastant important als centres especials de treball.

L'escola inclusiva. El Decret d'escola inclusiva s'està desplegant i es desplegarà encara més amb els propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya. I aleshores tornarem a tenir la prova del cotó i podrem veure si vostè..., aquesta exigència és també autoexigència i, per tant, vostès abandonen la comoditat de l'oposició declarativa i es posen en una línia d'oposició constructiva i, per tant, fan esmenes en els pressupostos amb voluntat d'aconseguir uns pressupostos millors que es puguin aplicar.

I, finalment –finalment– un element fonamental: seguim tenint un Ministeri d'Hisenda que gestiona el model de finançament com el gestionava el Partit Popular. L'any que ve ens vindran els recursos..., la liquidació de recursos hagués hagut d'arribar l'any 2018. L'any 2018 és l'any que aquest Govern comença i l'any de la moció de censura a Espanya. El que ens arribarà serà l'equivalent a un 1 per cent del PIB. L'Estat va estalviar-se de pagar als serveis públics de Catalunya l'equivalent a un 1 per cent del PIB: 2.250 milions d'euros. Això sí que no és bona gestió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica té un torn altre cop el diputat. Quan vulgui.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades... Vicepresident, miri, començava la seva intervenció dient-me que ens havíem de mirar al mirall, no?, i parlava dels diputats novells, que potser assagen davant del mirall, etcètera. Bé, davant del mirall és bo estar-hi ni que sigui un moment, per a les ablucions matinals que cadascú hagi de fer. Tampoc és bo estar-s'hi massa. Però, en qualsevol cas, sí que és molt propi d'un polític novell –i tampoc és el seu cas, senyor Aragonès– el recurs del «i tu més». Vostè ho ha fet de manera més elegant, és això de dir «posin-se davant del mirall». Nosaltres estem molt disposats a posar-nos davant del mirall, però, clar, s'espera quelcom més d'un vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya, que l'argument aquest d'«i vostès què?»

Sí, efectivament, tots els governs, totes les forces polítiques tenen contradiccions. Però, bé, posats a parlar de la negativa a negociar pressupostos, etcètera, qui va tom-

bar els darrers pressupostos generals de l'Estat presentats va ser la seva formació política; junt amb d'altres, òbviament, però la seva formació política. I aquí hi havia diners per a algunes de les coses que vostè ens retreia.

Però, ja l'hi dic, jo no soc molt amic d'aquest argument. Jo li demanava respecte a aquestes qüestions concretes sobre les quals, sectorialment, si cal ja hi tornarem a incidir, i amb la moció que presentem subsegüent d'aquesta interpellació, doncs, segur que tenim ocasió d'entrar al debat; però sobre les qüestions d'orientació política general no m'ha respost. I, bé, respecte a les qüestions de gestió, ja l'hi dic, jo no els acusava de romandre ociosos, seria..., el to de la meva crítica hagués estat molt més dur si jo pensés que el Govern senzillament està ocios. Em diu: «És que tenim un pla normatiu que, si ho veu, hi ha moltes coses en marxa.» Efectivament, sí, tenen iniciatives en tràmit; però és que el Pla normatiu anava calendaritzat *grosso modo* i jo crec que aquí també hi ha incompliments. Però, bé, en fi.

Respecte al que li deia de l'orientació política general. A la pregunta de la CUP que feia aquest matí el portaveu Riera al president de la Generalitat tinc interès en saber què hi respon, vostè. És a dir, aquesta legislatura va de tenir una constitució catalana a l'abril i de fer un nou referèndum o va d'altres coses? Perquè són coses ben diferents aleshores, el plantejament d'un tipus de legislatura i d'una altra. I, miri, jo l'hi dic, perquè la nostra formació política –i ho sap–..., que, per cert, s'ha de ser un punt agosarat per acusar el PSC de mantenir una posició de comoditat en els darrers anys en la política catalana. Però, en fi, el que a nosaltres ens preocupa és que aquell objectiu que per a vostès és irrenunciable –i ho podem comprendre– i que volen assolir en aquesta legislatura –la qual cosa ja ens sembla menys comprensible– és un objectiu que divideix profundament els catalans i les catalanes, i que no només els divideix *grosso modo* per meitats.

El darrer baròmetre del Centre d'Estudis d'Opinió, si la pregunta es formulava en termes binaris, deia que un 48,3 per cent dels enquestats contestaven que no a una pregunta binària sobre si Catalunya havia d'esdevenir un estat independent, i un 44 per cent deien que sí. Ara, a la resposta espontània, diguem-ne, entre diferents opcions, aquelles conegudes sobre una regió d'Espanya, una comunitat autònoma, un estat dins d'una Espanya federal i un estat independent, ja era el 34,5 per cent.

Però, bé, posem que en termes binaris estem meitats per meitats. El problema és que les línies divisòries no són amb una distribució homogènia en el conjunt de la població catalana, ni territorialment, ni socialment, ni en termes d'autoubicació des del punt de vista de la identitat nacional, ni de llengua materna, ni d'aquelles preguntes que també es fan sobre si un mateix, els pares o els avis són nascuts al país, ni tampoc en termes de renda o de classe social, si ho volguéssim dir.

Per tant, ens sembla que és absolutament irresponsable que tinguem un president que crida a incrementar la tensió, la polarització i a augmentar els sacrificis als que cadascú ha d'estar disposat; ho seria en termes abstractes. Nosaltres creiem que la funció d'un president hauria de ser una altra, més que la de cridar a la divisió de la mateixa societat. Però en els termes concrets de com és concretament la societat catalana, ens sembla encara més irresponsable, i li voldríem preguntar a vostè si aquesta és una posició comuna del Govern o és, diguem-ne, purament una opinió personal del president del Govern de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, li demanem a vostè si vostè creu que també cal augmentar aquesta tensió, aquesta polarització o aquesta demanda de nous sacrificis als catalans, que sembla que sigui allò pel que advoca el president de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, per fer la rèplica, li correspon un torn al vicepresident. Endavant.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que les conviccions no estan mai renyides amb la voluntat de diàleg i amb la voluntat d'entesa. Soc independentista, soc d'esquerres, soc republicà i sempre defensaré poder assolir aquests objectius, no només el més ràpid possible, no només per a aquesta legislatura, si pogués ser, des de en fa moltes ja ho seríem, si depengués de la meua voluntat, i estic convençut que de la de la gent que es pot sentir representada per la meua intervenció. Però, alhora, nosaltres el que defensem és que cal una solució política a un conflicte, i aquesta solució política..., el que hem de fer és seure i parlar, i això es reclama constantment no només en aquest Parlament, es fa també en moltes ocasions als carrers del nostre país. *Sit and talk* ho demana tanta i tanta gent. En vam tenir una oportunitat, i qui es va aixecar de la taula va ser el Govern de l'Estat, no va ser el Govern de la Generalitat de Catalunya. I crec que ara pot haver-hi l'oportunitat d'explorar si torna a haver-hi oportunitat. I crec que, en aquest sentit, m'hagués agradat, doncs, una interpellació que potser hagués ajudat més en aquest sentit.

El conflicte polític que hi ha entre la societat catalana i les institucions de l'Estat, una societat catalana que no és uniforme, que és plural, que és diversa, només es solucionarà amb deliberació i democràcia, no es solucionarà amb silenciament, no es solucionarà amb activar una via judicial i penal contra la dissidència política, no es solucionarà en la via d'intentar competir amb les seves bancades de davant, a veure qui té la bandera més gran o qui la porta més amunt, sinó que la qüestió és treballar per trobar solucions.

I aquest diàleg ha de ser un diàleg franc. Nosaltres hem posat sobre la taula..., el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, precisament després d'una sentència del Tribunal Suprem que ha causat, independentment de la ideologia que tingui cadascú, una commoció política i social molt important a la societat catalana, vam fer una clara aposta pel diàleg i per interlocutar amb el Govern de l'Estat per trobar sortides polítiques. No ha estat fins després d'unes eleccions i amb les circumstàncies i amb el resultat que hi ha hagut, que obliga, que hi ha hagut aquest retorn a la necessària comunicació institucional que ha d'haver-hi entre el president de la Generalitat de Catalunya i el president del Govern de l'Estat. I fins que no van passar aquestes eleccions ens vam trobar un posicionament polític del Govern de l'Estat que era el que tensionava. Perquè sortir a aplaudir una sentència que condemna a un segle de presó nou persones per fer política, això és contribuir a la tensió. No mantenir una interlocució institucional mínima –mínima–..., parlar, encara que sigui parlar per discrepar, però com a mínim parlar. No mantenir aquesta interlocució institucional mínima no afavoreix a desescalar, no afavoreix a, doncs, reduir la tensió; al contrari. Proposar reformes del Codi penal en la línia de fer delictes allò que no ho era per incrementar una dinàmica repressiva no ajuda.

Ara sembla que podem entrar en un altre «carril», que en diríem, ara sembla que pot haver-hi una alternativa; ho celebrem, i per part nostra no serà de poder explorar, si és possible, doncs, treballar aquesta oportunitat de que hi hagi una oportunitat. Però la pluralitat d'opinions sobre la independència de Catalunya que hi ha a la societat catalana en cap cas hauria de provocar que no es parli d'això, en cap cas hauria de provocar que aquest tema quedi apartat, sinó precisament afrontar-ho com una societat adulta i com una societat de conviccions democràtiques. Posem totes les propostes que hi hagin sobre la taula, sobre el futur polític de Catalunya; fem una deliberació i un debat sobre com s'ha d'articular Catalunya políticament, sense por a que determinades propostes, quan es mobilitzen, quan s'expressen i quan volen manifestar la força que tenen al darrere, es troben l'actuació desproporcionada i injusta de les forces de seguretat de l'Estat.

Per tant, volem tenir aquest debat amb normalitat, i crec que, en aquest sentit, hem de poder fer aquest debat sobre el futur polític del país.

Nosaltres defensarem la independència de Catalunya, perquè creiem, estem absolutament convençuts que és el camí, que és l'instrument per poder dotar de justícia social aquest país, per poder millorar la lluita contra les desigualtats, per representar correctament els interessos d'aquesta societat a Europa i al món, per construir una societat millor, més pròspera. Són les nostres conviccions, ho defensarem. Defugir el debat és un error. Siguin valents i afrontin aquest debat; fem-lo amb totes les opcions sobre la taula, sense cap veto.

Gràcies.

El president

President, gràcies.

Interpellació al Govern sobre el balanç d'un any d'inacció

300-00219/12

Passem a la següent interpellació, que és sobre el balanç d'un any d'inacció, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Muy buenas tardes, presidente. Miembros del Govern, diputados, diputadas, miren, nuestra interpelación versa acerca del empeoramiento que ha sufrido Cataluña durante este año natural de 2019 debido a su gestión, a su gestión de gobierno. Nosotros pensamos que el presidente de la Generalitat tiene un gran sueldo, tiene grandes dignidades, tiene prebendas una vez ha dejado de ser presidente de la Generalitat, pero no se está ganando en absoluto el dinero que le pagamos los catalanes, tantas dignidades y tantas ventajas y prebendas por haber sido presidente de la Generalitat de Cataluña. Y digo que no se lo ha ganado porque lo que ha habido aquí desde que el Govern tomó posesión en mayo de 2018 es que Cataluña ha ido entrando en barrena, y eso se está distinguiendo perfectamente, sobre todo en los últimos tramos del año 2019. En este año 2019 hemos ido a peor; eso malo que empezó en 2018, está yendo a peor en 2019, y mucho nos tememos que si no son ustedes desalojados del Gobierno en el año 2020 todavía podemos estar peor.

La Cataluña real, no la imaginaria del separatismo, está destrozada, está en decadencia, está cayendo en barrena, tanto culturalmente como, sobre todo, económicamente. Y es que los datos son alarmantes, y lo sabe usted, y no puedo darle, como es lógico, ahora, en una intervención de diez minutos, un listado exhaustivo de esos datos, pero sí de los más importantes.

No hace mucho mi grupo les interpelaba a ustedes sobre la pobreza intermitente, que está subiendo alarmantemente, que de cada doce personas que salen de la pobreza, veinticuatro vuelven a entrar porque no han conseguido despegarse todavía, y son gente que normalmente trabaja y tiene salarios muy bajos; casi el doble de las que salen vuelven a entrar, o sea que está empeorando, esa pobreza intermitente. La pobreza severa..., tenemos más de cien mil personas en Cataluña; la infantil: más del 4 por ciento de los niños están en riesgo de pobreza; la pobreza energética alcanza a casi 400.000 personas.

Las listas de espera en sanidad: tenemos 146 días en Cataluña, frente a 115 que tenemos en el resto de España. Y lo despacha el *Síndic de Greuges* con que es culpa del resto de los españoles que se vienen a operar aquí, muy en línea con el parecer y la filosofía, la ideología de su Gobierno y de los partidos que le dan soporte.

Las listas de dependencia han empeorado también: 175.480 personas pendientes en las listas de espera de dependencia, y somos la peor comunidad autónoma de España, que eso también debería hacernos reflexionar.

Lo mismo que el número de barracones en educación: el 41 por ciento de los alumnos, veinte mil niños, mil barracones, las peores cifras que hay, también, en España –las peores. Pero, eso sí, los barracones no los cambian, llevan veinte años, pero se gastan 1 millón de euros en subvencionar a Plataforma per la Llengua para que vaya a espiar a ver en qué idioma hablan los niños en los colegios.

Porcentaje del producto interior bruto dedicado a servicios sociales: el 6,8 por ciento del presupuesto, el undécimo lugar de diecisiete comunidades autónomas.

Hay un aumento –que esto, naturalmente, no es debido a la gestión del Gobierno– de las agresiones sexuales y de las agresiones machistas; violaciones, municipios preocupados, como el de Manresa. No sabemos de ninguna acción que hayan hecho ustedes para acabar con esto.

Los delitos de odio han subido. Los delitos de odio contra el colectivo LGTBI han subido un 40 por ciento en lo que va del 2018 al 2019.

Nuestra deuda está por las nubes, la deuda de Cataluña.

Las pernoctaciones turísticas en Cataluña han bajado, y significativamente las de personas que provienen del resto de España.

Fuga de empresas: 5.679, a 30 del IX del 2019, con la fuente del Colegio de Registradores de la Propiedad. Cataluña ha perdido trescientas sedes en un año. La fuga de empresas ha aumentado, además, en el segundo y el tercer trimestre de 2019, lo cual indica que cada vez peor, que se está acelerando, además.

Hay un balance negativo de empresas, entre las que van y las que vienen, de 307, que es el balance más negativo, el saldo más negativo de pérdidas de sedes sociales que existe en España, más que todo el resto de las comunidades autónomas.

La industria catalana, superpreocupante –y hoy se ha dicho en este Parlamento. La industria catalana ha destruido 15.200 empleos de septiembre de 2018 a este mes de septiembre de 2019, y 14.200 empleos de estos 15.000 han desaparecido en el tercer trimestre de este año.

El empleo de..., 4.433 trabajadores han perdido su empleo como consecuencia de un expediente de regulación de empleo de extinción. Fíjese en la gráfica cómo fue bajando, y ahora, de enero a octubre de 2019, se ha disparado muchísimo más que todo el año anterior.

Las causas por despidos en Cataluña, 13,76 en los primeros tres trimestres –esto, en los juzgados–, y 3,75 en 2018, o sea, cuatro veces más. Concursos de acreedores, un aumento del 50 por ciento.

Es que es un panorama, es un panorama el que tenemos en Cataluña que es muy preocupante. Y a todo esto, ¿qué han hecho ustedes? Pues mire, ¿le hacemos un listado de las cosas que han hecho? Pues probablemente todos los catalanes aludirían a los hitos del *procés*. Si recordamos el Gobierno Torra políticamente, del que usted es vicepresidente, pues empezamos un 2019 ya con unos veintiún puntos que se sacaron de la manga, absolutamente insultantes para España, como si fuera una dictadura que le planteaban a Sánchez para negociar, como si los que dieron un golpe a la democracia fueran las víctimas y los que lo sufrimos fuéramos, pues, los agresores, y esto fue el planteamiento ya desde enero.

Un enero que va avanzando, cortaron ya los CDR la Diagonal; en abril se inicia una campaña electoral y TV3 es condenada hasta cinco veces –hasta cinco veces– por vulnerar la Ley electoral, por la junta electoral. Se producen las desobediencias de Torra, que tampoco le parece que tuviera que obedecer a la junta electoral, y estos mismos días vamos a tener la sentencia. En verano sufrimos una crisis de seguridad agudísima, como nunca habíamos tenido en Barcelona.

En la Diada..., llega la Diada del 11 de septiembre, y entonces se vuelven a girar los cañones de verter dinero de la Generalitat y empiezan a regar con dinero las celebraciones de la Diada. Y lo más curioso es que sabe que hemos pedido los informes de adónde fue el dinero y nos hemos enterado de que la Diada nos costó unos 600.000, las celebraciones que ustedes proyectaron; 400.000 euros a celebrar-

la en Barcelona; anuncis en la premsa amiga, uns 100.000 euros; en el estranjer, 85.000, y dieron a Alemania 22.000 euros para celebrar la Diada, y a Bruselas, 7.000. Pero lo llamativo es que, además de que se gastan 85.000 en el extranjero para celebrar la Diada, que ya ve usted lo que le importará la Diada en Eslovaquia, en los países nórdicos, en Italia, en Portugal, en Austria, en Suiza o en el Reino Unido, es que frente a los 20.000 que gastaron en Alemania, gastaron en Girona 170; ¿170.000? No, 170 euros. Y en Lleida, 331 euros. Como ya los tienen convencidos, ¿no?, se van a convencer a los alemanes de las bondades de esa Diada mítica que ustedes se han inventado.

Y llega octubre, llega la sentencia, el gran día de la sentencia del *procés*; estuvimos en realidad todo ese año y desde 2017 «*ai si vinc, ai si vinc*», decía el señor Torra, «uy, cuando nos salga la sentencia la que vamos a liar». Y llegó octubre y la liaron, y tuvimos barricadas en las universidades, se incendiaron las calles, se amenazó a las personas, la liaron, asaltaron el aeropuerto, con la recomendación, además, del señor Sergi Sabrià, que no lo veo aquí, que es el portavoz de Esquerra Republicana: «Id, id al aeropuerto a paralizarlo.»

Diciembre: piden ustedes aquí la libertad de los detenidos por terrorismo. Para acabar, han usado diciembre para polarizar mucho más la sociedad catalana, para tensionarla, para obligar al Gobierno de España y al resto de catalanes que no comulgan con sus ideas a capitular y a agachar la cabeza ante sus demandas exorbitadas.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre té la paraula el vicepresident del Govern. Quan vulgui.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Carrizosa, en tot el seu relat d'aquest país dels horrors anomenat Catalunya, li ha faltat una dada, que són els resultats electorals, que és el que vol la gent, què és el que vota la gent. Perquè vostè això ho ha obviat, ha obviat que reiteradament, elecció rere elecció, els ciutadans han anat ratificant amb la pluralitat existent al país, amb la pluralitat i la diversitat d'opcions al país..., però, de totes elles, les que han tingut més suport són aquelles que donen suport a la independència de Catalunya.

Per tant, en aquest relat d'aquest país dels horrors que vostè, doncs, acaba de descriure, li ha faltat això, li ha faltat l'aspecte dels resultats democràtics. Que ja sé que moltes vegades..., quan vostès consideren que votar és un cop a la democràcia, i, en canvi, que tancar un parlament i dissoldre'l mitjançant el 155 no és cap cop a la democràcia, és certament que el concepte de democràcia que tenen vostès difereix una mica del que comparteix la resta de la gent.

També es caracteritza, la seva acció política, per un menyspreu a les institucions catalanes. Aquesta «Diada que no sé qui s'ha inventat» va ser de les primeres lleis que va aprovar aquest Parlament de Catalunya després del franquisme, i establia la Diada Nacional de Catalunya l'11 de setembre. Vostè, que és un home de lleis, doncs, ho hauria de ser. Per tant, no és allò que ens inventem, sinó que és allò que aprova aquest Parlament, i ho fa en representació de la ciutadania.

A vostè li molesta que se celebri la Diada Nacional de Catalunya, i són els primers en córrer a demanar a veure fins on ens hem gastat l'últim euro; en canvi, són els que assisteixen aplaudint fins a quedar-los les mans vermelles, cada 12 d'octubre, a les desfilades militars per celebrar la diada, totalment respectable, del Dia de la Hispanitat. Bé, «totalment respectable» no ho sé, pels orígens i per altres denominacions que havia tingut en el passat, com «Día de la Raza», no? Per tant, si poguessin aplicar, doncs, la mateixa vara de mesurar en totes les seves intervencions, podrien mirar també quant ha costat el Dia de la Hispanitat, que ja li asseguro que haurà

costat molt, molt, molt, molt i molt més que el que costa la celebració de l'Onze de Setembre a Catalunya.

En la seva intervenció també veiem com conceptes com la presumpció d'innocència desapareixen del seu imaginari. Un partit que s'autoanomena «liberal», doncs, poc honor fa al liberalisme polític, en bona part dels seus posicionaments.

Ara el parafrasejaré a vostè, eh? Qui ha entrat «en barrena», especialment els darrers mesos, són vostès –són vostès. Perquè especialment..., no només el darrer any, sinó perquè, especialment els darrers mesos, vostès, davant de cada oportunitat que hi havia per obrir diàleg, de cada oportunitat que hi havia perquè aquells que pensem diferent parléssim, contrastéssim, féssim debat d'idees, vostès hi han anat a posar més tensió, vostès hi han anat a posar més crispació.

Vostès han arribat a protagonitzar croades absolutament absurdes, com anar pels pobles de Catalunya on no tenen cap mena de representació, perquè la ciutadania d'allà ha decidit que no la tinguin, ben lliurement..., anar-hi a arrencar fins al darrer llaç groc que trobaven, convocar una manifestació en contra de les agressions en què acaba un periodista agredit perquè es pensaven de TV3 i resulta que era, pobre, de Telemadrid, etcètera.

Per tant, els darrers mesos hem vist tot aquest recorregut, i, certament, qui ha entrat «en barrena», fent servir la seva expressió, han estat vostès.

Ha fet referència a tota una sèrie de qüestions de la situació econòmica i social que crec que n'hem de parlar, i tant. Vostè fa referència a la pobresa en el treball. Absolutament d'acord, però oblida –vostès, sempre tan pendants de qui té la competència i la constitucionalitat del que es debat en aquest Parlament...– que la legislació en matèria laboral la fa el Congrés dels Diputats. Ho oblida, això.

Quan fa referència als expedients de regulació d'ocupació, especialment durs en el sector industrial, per decisions corporatives moltes vegades derivades de fusions que s'estan produint, de concentració de la propietat empresarial en els grans grups a nivell europeu..., vostès obliden que, per exemple, la darrera reforma laboral, a la qual vostès van donar suport, va treure l'autorització administrativa en els expedients –prèvia– que tenia abans el Govern de Catalunya, i que avui hagués donat moltes eines al conseller El Homrani per poder actuar davant de determinats expedients de regulació d'ocupació, com els que són per causes organitzatives, no per pèrdues econòmiques –per causes organitzatives–, i, en alguns dels casos que s'han mencionat avui mateix en el Ple d'aquest Parlament, alguna actuació diferent haguéssim pogut fer.

En l'àmbit de la dependència, no només el Govern de Catalunya, sinó la resta de governs com el nostre, han hagut d'afrontar en solitari el desplegament de la llei. Ho han hagut d'afrontar en solitari, amb una aportació de l'Estat que s'ha anat reduint. Avui la part de serveis que es financen amb copagament per part dels usuaris suposa més recursos en el sistema de dependència que els que hi posa l'Estat.

I vull recordar que això és gràcies, també, als pressupostos que s'apliquen avui, generals de l'Estat, que són uns als que vostès hi van donar suport. Just després d'aprovar-los, feliçment va caure el Govern més corrupte d'Europa, el Govern del Partit Popular, malgrat que vostès el van intentar aguantar fins a l'últim moment.

Quan fem allò, el *fact checking* del que vostè diu, ja hi podem posar el supercomputador, perquè collapsaríem: 41 per cent de l'alumnat de Catalunya en barracons..., és fals –és fals. Per tant, revisi aquesta dada per a la propera vegada que ens vulgui... En tenim, en tenim segurament masses. Per això el passat mes d'abril vam aprovar el primer pla amb dotació pressupostària plurianual per a l'eliminació progressiva de barracons, establint prioritats: no només l'eliminació progressiva de barracons, sinó també la millora de les edificacions existents, que moltes vegades a nivell de qualitat, de condicions, doncs, els podem situar, en algunes d'elles, similar al que són les construccions provisionals.

L'endeutament de la Generalitat de Catalunya s'ha contingut, els darrers anys –s'ha contingut. I ara ho podran experimentar, vostès, ara que participen en governs autonòmics. Aquest any que participen en governs autonòmics, en tots els governs en els que participen vostès estan superant els límits de dèficit que ha establert unilateralment l'Estat. Aviam que no s'acabin convertint en independentistes i vegin que això de l'estat de les autonomies és una mera descentralització administrativa, i no pas política.

Però hem anat controlant l'endeutament, està contingut. Hem anat contenint el dèficit. Aquests darrers anys han estat els anys en què per primera vegada Catalunya ha acabat complint els objectius de dèficit –que considerem injustos. La millora significativa en tots els terminis de pagament de proveïdors. També el que està fora del que és l'índex PMP, de període mitjà de pagament; en l'àmbit de les subvencions, els pagaments a ajuntaments, hi ha hagut una millora. Des del 2015 fins al 2019 el pendent de pagament als ajuntaments del nostre país –i vostès, que tenen una àmplia presència en els ajuntaments del país ho poden comprovar– s'ha reduït en un 95 per cent.

I, després, hi ha algunes coses que..., vostès sempre agafen alguna dada fragmentada; en qualsevol àmbit, la seva estratègia és agafar la dada fragmentada. Quina? La que els serveix per bastir el discurs. Per tant, l'important és la veritat? No, l'important és la consistència del seu discurs. El que passa és que la realitat destrossa la poca consistència del seu discurs.

Respecte als domicilis de seus socials a Catalunya, vostè es centra en els canvis de domicili de seus socials i obvia, per exemple, que en les darreres estadístiques mensuals és la Comunitat de Madrid, la que té una deslocalització de seus socials més gran. Que jo sàpiga, no hi ha un procés d'independència de Madrid. Sí que n'hi ha en matèria fiscal, que s'estan convertint gairebé en una illa del canal en molts àmbits, en matèria fiscal, aprofitant-se de l'efecte capitalitat.

Tampoc té en compte que en el conjunt del saldo net –preguntin-ho als registradors mercantils–..., veurà que la creació d'empreses a Catalunya és més alta que la mitjana de l'Estat; molt més alta quan vostè ho compara, per exemple, amb la Comunitat de Madrid. I agafo la Comunitat de Madrid perquè és el cas que vostè ha fet servir.

I, miri, la indústria catalana té molts reptes, i aquest Govern els vol afrontar. La primera cosa que poden fer vostès per donar suport a la indústria catalana és que quan es portin els pressupostos de la Generalitat de Catalunya a aquest Parlament hi votin a favor, perquè hi hauran dotacions per al Pacte nacional per a la Indústria. La segona cosa és donar suport a la construcció del Corredor Mediterrani. La tercera cosa és ajudar-nos a canviar el model d'assignació de preus de l'energia elèctrica que hi ha a l'Estat espanyol: opac, sensible a la corrupció política i que cal canviar de totes totes.

I, per tant, jo el que els demano és que, si vostès volen ajudar la indústria catalana, ajudin a això. I que hi ajudin també derogant la reforma laboral, donant suport a la derogació de la reforma laboral, i, per tant, que el Govern de Catalunya, quan hi hagi un tancament per qüestions organitzatives, pugui tornar a denegar-ho administrativament, i, per tant, puguem tenir una eina molt més gran per afrontar els EROs al nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, vicepresident. Per fer la rèplica té un torn de cinc minuts el diputat. Quan vulgui.

Carlos Carrizosa Torres

Bueno, señor vicepresidente, empiezo por una rectificación: ese 41 por ciento al que me he referido es..., el 41 por ciento de los alumnos españoles que estudian en

barracones son catalanes. Tenemos el 41 por ciento de alumnos del total del Estado, siendo un 20 por ciento de la población, que estudian en barracones.

Y, después, espero que usted rectifique, como yo lo he hecho, la inexactitud con lo que ha salido aquí a decir: «Vamos a hablar de porcentajes electorales...», que ustedes no son mayoría, los separatistas, que nunca lo han sido. Que han sido el 47 por ciento en las últimas elecciones; que no son la mayoría, señores. Y, como no son la mayoría, no nos pueden tirar de los pelos y arrastrarnos a la independencia a los demás, a la mayoría.

Ustedes no pueden saltarse las leyes, no pueden pisotear las leyes y al resto de la población, porque no son la mayoría. Y, aunque la fueran, tendrían que respetar igualmente las leyes, porque las leyes se hacen para proteger a las minorías –se hacen para proteger a las minorías–, ¿sabe? Me refiero a que, si fueran la mayoría, ustedes tampoco podrían pisotear a las minorías. (*Aplaudiments.*)

Mire, nos ha acusado de menospreciar a las instituciones catalanas. Eso es un insulto, y más viniendo de quienes se han cargado el Estatuto y han pisoteado el Reglamento de este Parlamento y la dignidad de esta cámara. Eso es un insulto, para Ciudadanos. (*Aplaudiments.*) Nosotros somos los que respetamos las instituciones catalanas, de las que nos dotamos a partir de 1978, con la Constitución y el Estatuto de autonomía, que es lo que está vigente, todo el cuerpo legal que está vigente legalmente en España, como estado democrático que es. Eso es lo que nosotros respetamos, y ustedes no lo respetan, y por eso tienen estos pequeños problemillas que tienen algunos de ustedes, y no tan pequeños.

Y, mire, cuando usted nos ha dicho que hay *pobles* de Cataluña donde no tenemos representación y que vamos a provocar, pues, es un poco ofensivo, ¿qué quiere que le diga? Mire (*l'orador mostra un full a la cambra*): «Un alcalde de Esquerra Republicana, “orgulloso” tras la agresión a un edil de Ciudadanos. El político, un cargo de Esquerra Republicana, respalda de esta forma los ataques de los independentistas a los participantes en un acto político de Ciudadanos.» Ustedes, su alcalde de Esquerra Republicana... Tenemos el juicio por estas amenazas y agresiones que sufrimos en Torroella de Montgrí, y todavía ayer estaba jaleando para ir allí a amenazar nuevamente a nuestro concejal Pere Cuadros, concejal que ganó su acta después de ser amenazado cuando no querían que fuésemos, que hay vecinos de Torroella de Montgrí que votan a Ciudadanos si nos dejan –si nos dejan– y no nos amenazan y nos pegan, como hicieron, que nos amenazaron y nos pegaron. Y el juicio es mañana, el juicio de una de estas conductas, por cierto, de un señor de la CUP, que no están aquí. Un señor concejal de la CUP amenazó de muerte al entonces candidato: «No, no te presentes.» Le dijeron a su madre..., ya se verá en el juicio, pero le dijeron: «El teu fill té els dies comptats aquí a Torroella de Montgrí.» Eso es lo que está pasando en Cataluña.

Y ustedes, los que aplauden a los señores que están presos por haber supuestamente intentado fabricar explosivos..., ustedes dicen, bueno, que no pasa nada. Pues sí que pasa; pasa, y el juicio es mañana. Y usted espero que ahora salga aquí en la réplica y diga algo, diga algo de su alcalde de Esquerra Republicana o diga algo de que a este señor al que agredieron y amenazaron no tenían que haberle agredido y amenazado. Dígalo usted, pero dígalo.

Y, por último, ha hablado usted de las agresiones a periodistas. Bueno, no tengo que responderle yo, pero ya sabe lo que dicen las asociaciones de periodistas. ¿Y cuántos más periodistas han sido coaccionados y han expresado la dificultad de ejercer su profesión en Cataluña cuando son acosados en las manifestaciones de los CDRs? ¿Cómo tienen que ir? Por lo tanto...

Señor Aragonès, nosotros, lo sabe usted, nos respetamos mucho personalmente. Somos..., a ustedes no les tenemos ningún tipo de..., ya lo sabe usted, que hay una relación personal cordial, pero es que muchas veces pensamos que ustedes –y lo dijo precisamente la señora Forcadell– nunca han empatizado con la situación de más de

media Cataluña. Ustedes se han creído los dueños de Cataluña, y es muy triste, lo que ocurre en nuestra tierra. Espero que rectifiquen para el venidero año 2020.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Quan vulgui, vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Finances

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no sé si ha estat que no m'ha sentit bé o que li ha vingut un *lapsus linguae*, perquè, quan jo feia referència a que vostès havien anat a treure llaços grocs en municipis on no tenien representació, en cap moment he dit ni els he acusat de que hi anaven a provocar; ho ha dit vostè. No sé si vostè no m'ha sentit bé o si vostès fan això perquè el que busquen és provocar. No ho sé; tindrà l'oportunitat..., no després, perquè no hi ha contrarèplica, però... En tot cas, jo el que vull subratllar i vull que quedi molt clar és que jo no he dit que vostès hi van a provocar; simplement he descrit el que van a fer en un municipi on també, en molts casos, vostès no tenen representació.

Escolti'm, respecte a un regidor seu a Torroella de Montgrí, en què diu que demà hi ha un judici, i, per tant, es veurà, doncs, quins són els fets que es comproven com a certs, quins els que no... Nosaltres, davant de qualsevol agressió... Jo l'hi dic clar, nosaltres rebutgem qualsevol agressió. Creiem que tothom s'ha de poder presentar..., vostès han de presentar-se a tot arreu. Les persones que han estat en presó preventiva, amb una acusació de rebel·lió injusta, que després ha decaïgut en el judici, s'haguessin hagut de presentar..., no només presentar, sinó prendre possessió de la seva acta, també. I, per tant, nosaltres no serem els que limitem els drets polítics de ningú, no només dels que pensen com nosaltres..., sinó que, precisament, on té mèrit és en els que no pensen com nosaltres.

Per tant, precisament en la defensa dels seus drets polítics, de que vostès puguin presentar-se a tot arreu, a nosaltres ens trobaran al seu costat. I sap que, en el cas de Torroella de Montgrí –perquè ho saben, des del seu grup parlamentari–, des del Departament de la Vicepresidència i l'Oficina de Drets Civils i Polítics des del primer moment ens vam posar a disposició. Vostès van prendre la decisió de no tenir-ho en compte; és legítima, però sap que ens vam posar a disposició.

Però a Torroella de Montgrí a vegades també hi han accions que vostès han protagonitzat que crec que haurien de revisar-se. Anar davant de la casa de la mare de la consellera Dolors Bassa, anar davant de casa seva, a exhibir el seu posicionament a favor del seu empresonament no ajuda –no ajuda. No ajuda. I això ha passat, perquè aquesta informació, a més, és absolutament pública. Per tant..., no ajuda.

En segon lloc –en segon lloc–, vostè ha... (*Remor de veus.*) Puc continuar parlant o...? (*Persisteix la remor de veus.*) Jo sempre intento escoltar-los, a vostès. Jo intento sempre, a vostès, escoltar-los amb atenció; no noto la reciprocitat, moltes vegades, eh? Continuo.

Per tant, vostè ha fet referència a les lleis que serveixen per protegir les minories. Doncs sembla que l'Estat espanyol no va gaire per aquí, i, de fet, fins i tot vostès volen que no vagi cap aquí, quan proposen reformes del Codi penal perquè se sigui més dur contra les minories, quan vostès participen en governs municipals i autonòmics recolzats per un partit d'extrema dreta, que precisament el que té és en l'odi a les minories un dels seus estendards. I estic parlant de Vox, perquè... Com que fa mala cara, sembla que... Vostès donen suport..., vostès tenen el suport de Vox a nivell municipal; si no, no tindrien consellers. A Andalusia..., vostès, sense el suport de Vox, no estarien al Govern d'Andalusia. Fins i tot, en governs municipals en els que vostès participen, acaben tirant endarrere actes institucionals; per exemple, com el Dia contra la Violència Masclista. I ho acaben vostès tirant enrere per pressió d'aquest partit d'extrema dreta.

Vostès són tan defensors de les minories que defensaven canviar la Llei electoral per deixar les minories que en el conjunt de l'Estat són minoria, però que són majoria als seus territoris, sense representació política. Que els partits que només ens presentem a Catalunya no tinguéssim cap possibilitat de tenir, si no era que tinguéssim una hegemonia electoral extraordinària a Catalunya, representació al Congrés dels Diputats. I eren vostès, el senyor Albert Rivera; se'n recorden, d'ell, no?, que era el que defensava aquesta modificació de la Llei electoral.

Crec, però, que hem d'encetar l'etapa de poder anar cap a les solucions. I, per tant, jo al que els convido és que vostès, en tots els espais de diàleg que hi hagin, hi participin. Els convido a respondre a les diferents propostes que han tingut del Govern, del president de la Generalitat de Catalunya, per reunir-se, poden entrar al Palau de la Generalitat; que quan es convoqui una taula de diàleg de partits, que va aprovar aquest Parlament, vostès també hi participin, que no se n'autoexclouin, i que, en els grans debats de país, vostès hi participin.

Jo crec que tot allò que puguem resoldre a les urnes serà millor, tot allò que puguem resoldre amb deliberació política serà millor, perquè la via no és la del Codi penal ni la de l'autoritarisme judicial.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, vicepresident.

Interpel·lació sobre la formació professional

300-00218/12

La següent interpellació és sobre la formació professional. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Martí Pachamé.

Martí Pachamé Barrera

Gràcies, president. Consellers, diputades, diputats, a una enquesta presentada a la recent Cimera Mundial per a la Innovació en Educació, feta a 3.100 joves europeus, el 56 per cent dels joves espanyols d'entre divuit i vint-i-cinc anys varen considerar que l'actual sistema educatiu no els prepara adequadament per trobar feina.

El sistema educatiu té, entre altres funcions, la d'adaptació a les necessitats del mercat de treball. El mercat de treball és un mercat clàssic, amb un equilibri imperfecte, ja que hi predomina un biaix degut a que està sotmès a unes condicions on domina la informació asimètrica, és a dir, els agents que operen aquest mercat no tenen la mateixa informació sobre la formació de l'oferta i la demanda.

El jovent moltes vegades pren decisions sobre el seu futur en base a informació descontextualitzada, esbiaixada i, en moltes ocasions, anacrònica. Donat que la decisió del tipus de formació i dels estudis a realitzar pot condicionar molts aspectes en el seu futur èxit en trobar feina, prendre aquesta decisió de forma adequada tindrà molta rellevància de cara al futur dels decisors individuals, que són els estudiants.

Segurament es podrà dir que l'ensenyament pot tenir altres funcions que no siguin exclusivament la d'inserció en el mercat de treball, però s'ha de reconèixer que aquesta és una de les seves principals funcions. Ens trobem que a Catalunya patim una taxa d'atur juvenil del 24 per cent –espero ser consistent– i, alhora, que un 85 per cent de les empreses assegura que té moltes dificultats per trobar certs perfils per a llocs de feina concrets –un 85 per cent.

L'estudi diu que un 70 per cent de les empreses tenen previst augmentar la seva plantilla, però reconeixen la seva dificultat. Les raons que donen les empreses són que el nivell d'idiomes dels aspirants és molt baix i que no els arriben estudiants formats en perfils especialitzats, com poden ser la logística o les STEAM –*science, technology, engineering, art and mathematics*. És complicat trobar els perfils que

s'ajustin a les vacants, és el que es denomina «*talent gap*». Tampoc podem estar completament tranquils..., també s'ha dit que aquest 70 per cent d'augment de les plantilles és una bona notícia, però és una xifra inferior en un 7 per cent a la de l'any passat.

Tenir una taxa d'atur juvenil estructural tan elevada com la que tenim aquí no pot considerar-se com un èxit del sistema educatiu, ans al contrari: demostra que no s'estan fent prou bé les coses. Quan parlava d'un mercat sota informació asimètrica, precisament ho feia per referir-me a aquest fet que acabo de descriure. Estem formant el nostre jovent en la mentalitat del segle passat, i no pas en la del segle XXI. El model de societat que tenim a tocar tindrà uns paràmetres de conducta totalment diferents als actuals: digitalització, robotització, transformació de la informació deguda al *big data*... El mateix procés de globalització farà que el nostre jovent hagi d'adaptar-se a treballs que encara no han estat creats, a utilitzar tecnologies que encara no han estat desenvolupades.

El nostre jovent no pot continuar formant-se com ho fèiem nosaltres, amb metodologies exclusivament memorístiques. Els cirurgians probablement no tindran les mateixes tasques actuals, ja que existiran robots que els assistiran en les intervencions, i les malalties es tractaran en base al *big data*. Advocats, economistes..., segurament ho tindrem encara més complicat, i probablement les nostres funcions podran ser substituïdes completament. I així en moltes de les actuals professions.

Els experts ja diuen que les destreses informàtiques, la flexibilitat, l'empatia i la capacitat de treballar en equip són competències imprescindibles actualment, el que s'anomenen «*soft skills*». Els experts demanen que els currículums donin més importància a continguts d'humanitats –en retrocés a les escoles espanyoles particularment pel que fa a la filosofia i les llengües clàssiques– i a la programació i al pensament algorítmic –gairebé sense presència, més enllà d'experiències molt puntuals.

Davant d'aquest futur, cal prendre decisions de forma immediata. Hem de declarar l'estat d'emergència educativa. Si no, ens trobarem que les empreses no trobaran mà d'obra qualificada, i, en canvi, existiran bosses d'atur endèmiques.

Canvi de registre. Ahir mateix va sortir la notícia de que Alemanya necessita urgentment 1,4 milions de treballadors estrangers qualificats. Sí, ho he dit bé: 1.400.000 treballadors estrangers. Els sectors on els fan falta són el tecnològic –derivat de la digitalització de l'economia–, el sector de la salut, el de la construcció o el de la restauració. Obro parèntesi: ahir també vàrem veure la notícia de que Aliexpress, la plataforma de comerç electrònic Alibaba, inverteix 5 milions d'euros en digitalitzar *pimes* espanyoles; a Àsia ho tenen molt clar, no estan per bromes. Ho repeteixo, devem estar fent quelcom malament.

Una de les principals fites que havia d'assolir la Unió Europea, precisament, era facilitar el lliure trànsit de persones, mercaderies i capitals. Aquests dos últims els ha assolit adequadament; no serà el mateix, en canvi, pel que fa a les persones.

La barrera idiomàtica continua sent molt important, sobretot per a un país com el nostre, on ens hem enfangat en solucions identitàries utilitzant l'idioma com a element diferenciador, en lloc de fer-lo servir per a la seva veritable finalitat. Els idiomes serveixen per fer-nos entendre, serveixen per poder-nos comunicar, i, en un món cada cop més global, discriminar idiomes francs com poden ser l'espanyol o l'anglès sols serveix per ser un entrebanc per a la nostra joventut a l'hora de trobar feina, que no oblidem que és l'element sobre el que es vertebrava la vida de qualsevol persona. Si trenquem aquest vincle, el que fem és condemnar diverses generacions a un futur desmotivador i a unes condicions de vida pitjors que les dels seus pares, cosa que serà la primera vegada que passi en diverses generacions.

El mercat de treball busca cada cop més perfils molt específics i també versàtils. Per posar-ne un exemple, la indústria dels videojocs, que a Barcelona té una presència molt important, del que bàsicament es queixa és de que s'han d'importar

informàtics i desenvolupadors d'altres països, perquè aquí les facultats molts cops ensenyen llenguatges d'informàtica que en el món real ja fa temps que no s'utilitzen.

Així, doncs, les empreses han d'emprendre una tasca de formació addicional un cop reben el recent llicenciat, cosa que suposa un encariment de la mà d'obra. Això fa que, en moltes ocasions, la mà d'obra especialitzada d'altres països sigui molt més competitiva i expulsi els nostres professionals. Aquest exemple el porto a collació degut a que vull incidir en l'extrema necessitat de vincular els estudis professionals al món empresarial.

Parlava, al començament, del risc que assumeixen els joves quan han de decidir si continuar estudiant o no, si..., quina especialitat, si escullen una carrera o si segueixen un cicle formatiu –és a dir, la formació professional. I el risc és important, ja que determina l'esperança de retorn. I ara veiem que els joves prenen molt de risc, molt superior al que nosaltres afrontàvem, i amb una esperança de retorn molt més petita.

Set de cada deu joves pensen que la formació professional ha esdevingut l'agent que millor prepara els joves per al futur del treball. Els experts també pensen que la introducció de pràctiques en empreses a l'institut fa que els joves tinguin una informació molt més acurada sobre el que signifiquen determinades professions i oficis, i que, per tant, es redueixi l'asimetria de que parlàvem al començament. De fet, a Espanya ja hi han experiències en aquest sentit: la Comunitat de Madrid i Múrcia ja han posat experiències en marxa en aquest sentit per a alumnes de quart d'ESO, que fan estades d'una setmana en empreses.

Aquesta informació que obtenen d'experiències pròpies també hauria d'incidir en un altre aspecte important: el 40 per cent dels alumnes del cicle mitjà i el 20 per cent del cicle superior acaben abandonant el estudis. Si busquem les causes de les diferents taxes d'atur arreu d'Europa ens trobarem que, pel que fa a l'atur juvenil, la forma de preparar el jovent per a la seva entrada al món laboral és la més marcada.

Alemanya és un cas paradigmàtic, en aquest sentit. Des de l'any 1969 que desenvolupa l'anomenada «FP dual» amb molt d'èxit. L'aposta per aquest model educatiu ha permès que gaudeixin de taxes d'atur envejables, perquè són els nostres estàndards: un 5,3 per cent. Per al seu Govern i per als que l'han precedit, en canvi, no ha estat mai una prioritat. En l'actualitat, l'FP dual sols representa un 5 per cent del total de l'oferta formativa, tenint en compte, inclús, la formació professional a distància i els cicles formatius d'arts plàstiques.

També és preocupant que els darrers cinc anys sols s'hagi incrementat el nombre de places en cinc mil alumnes, o que les empreses col·laboradores –element clau d'èxit del model– sols siguin actualment 3.095, per ser exactes –tret de les seves fonts. Tot això, tenint en compte que la taxa d'inserció laboral de l'FP dual és del 70 per cent; doncs és un cas d'èxit, que es mantingui aquesta formació.

Un altre signe inequívoc de la seva falta d'implicació en aquest model d'èxit arreu d'Europa és el cas paradigmàtic del Centre de Formació Professional de Martorell, on més de catorze mil places esperen any rere any que s'utilitzin adequadament. La infrautilització d'aquesta infraestructura, que fa deu anys va suposar una inversió de 23 milions d'euros, no té cap mena d'explicació raonable. I el *juego de truenos* que han portat a terme les conselleries d'Empresa i d'Afers Socials i Treball ha estat un espectacle lamentable que ha acabat en un vodevil, amb el concurs desert per dos cops consecutius. Els seus companys de bancada caldria que s'ho fessin mirar, de veritat.

Què pensa fer, el seu departament? Pensa realment implicar-se en la solució de futur per als milers de joves catalans que busquen sortides professionals, de qualitat i amb projectes de vida sostenibles i responsables? O pensa continuar com fins ara, repartint les culpes per tot arreu i no sent responsable ni assumint que hi han alguns aspectes de la seva gestió manifestament millorables?

Quan tindrem un compromís per endegar de veritat l'FP dual perquè sigui un referent entre les alternatives formatives del nostre jovent? Quan tindrem un compromís del Govern per donar solucions globals, completes i satisfactòries al nostre jovent i a les nostres empreses? Quan podran les empreses fer plans d'inversió sense tenir por de no tenir la mà d'obra necessària qualificada que necessiten?

I, per últim, té previst tenir en compte l'opinió de les empreses en la configuració dels programes que es donen a la formació professional?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló. Quan vulgui, conseller.

El conseller d'Educació (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Diputades, diputats... Diputat, primer li he de dir –primer li he de dir– que m'ha confós, perquè ha parlat, en alguns moments, d'educació secundària obligatòria –perquè, si no, no s'entén, el que deia–; ha parlat, en altres moments, de batxillerat –perquè, si no, no s'entén, el que deia–; ha parlat, en altres moments, d'universitat –perquè, si no, no s'entén, el que deia–, i centralment ha parlat poc de la formació professional –fins al final.

Quan, per exemple, parlava de la memorística, devia parlar de l'educació prèvia a la inclusió de l'educació per competències i a l'avaluació per competències, fa bastants anys, perquè, si no, ara no entenc què estava dient –no entenc què estava dient. I no crec que estigués parlant de formació professional, quan parlava d'ensenyament i avaluació memorística.

Però, passant d'això, diguem-ne, d'aquest batibull educatiu que ens ha presentat, i responent a alguna de les coses..., també té algunes dades antigues –té també algunes dades antigues–, que ho entenc perfectament, tot i que la diputada senyora Sierra les ha demanat constantment i que el seu grup les té, i les té actualitzades.

Hi ha una dada que m'agradaria remarcar, perquè és molt important. Vostè ha dit: «estat d'emergència educativa»; jo ho trobo molt bé, vull dir, cadascú pot dir el que vulgui, i la realitat és la que és, i cap problema. La taxa d'atur juvenil a Catalunya, entre 16 i 24 anys, l'any 2018 va ser del 28,82 per cent. L'atur dels tècnics de grau mitjà va ser del 8,47 per cent; per tant, un 20,35 punts per sota. La taxa d'atur dels tècnics de grau superior va ser del 9,32 per cent; per tant un 19,5 per sota.

Aquestes dades són un èxit per a la formació professional –són un èxit. Perquè les dades diuen que l'atur juvenil, que és molt gran, se centra bàsicament en aquells joves que no han passat per la formació professional, i que aquells joves que han passat per la formació professional tenen unes taxes d'atur assimilables a Europa. Per tant, el repte, què és? Fer entendre a les famílies, als joves i a la societat que la formació professional és una bona eina –és una bona eina.

Una segona cosa: l'FP dual. En unes jornades que la Fundació Bertelsmann va fer a Cornellà no fa massa, el director general de formació professional del Govern de l'Estat va dir que a l'Estat començava a anar l'FP bé perquè ja havia arribat a un 3 per cent dels alumnes de segon curs d'FP, que estaven en FP dual. I estava molt content. Sap quines són les dades d'enguany, nostres? El 20 per cent. Sap què vol dir, que l'Estat estigui a la mitjana del 3 per cent i nosaltres, l'any passat, al 18,4? Que hi ha gent que està al zero, a l'Estat –hi ha gent que està al zero–, i ho lamento profundament –i ho lamento profundament. Perquè l'aposta que s'ha fet a Catalunya per a FP dual, que és millorable –i en això estem–, és bona.

Miri, el curs 16-17 teníem un 10 per cent en FP dual; el 17-18, un 12 per cent; el curs passat, un 18,4, i d'aquest no n'hi puc donar les dades, encara, perquè l'FP té uns processos de matriculació i d'estabilització diferents..., estarem al 20 per cent. És el 30 per cent que ens demana la Unió Europea? No. No, però hem pujat, en tres

cursos, del 10 al 20. Ens veiem amb cor, com a país –no com a departament, sinó com a país–, d'arribar al 30, i ajudar la resta de l'Estat a millorar la mitjana. Però, evidentment, la resta de l'Estat també s'hi ha de posar –la resta de l'Estat també s'hi ha de posar–, i no ens ho ha d'obstaculitzar.

El 64 per cent dels centres que imparteixen FP fan FP dual. Hem d'aconseguir que hi hagi més centres. Mai els tindrem tots, perquè hi ha alguns estudis d'FP especialitzats que el seu camí de pràctica no és ni serà mai el dual. I un 40 per cent dels cicles que oferim tenen l'opció de dual. Torno a dir el mateix: l'FP dual per nosaltres és molt important.

De tal manera que clar que treballem amb les empreses, perquè el model de base de la formació professional dual que acabem de tancar, on l'hem tancat? Al Consell Català de Formació Professional. Qui hi ha, en el Consell Català de Formació Professional? Foment, Pimec, Comissions i UGT. Per tant, aquest document, que ens permetrà la millora de l'FP dual que li deia que hem de fer, l'hem fet, mà a mà, el Govern, Foment, Pimec, Comissions i UGT. I aquest compromís ens servirà per millorar l'FP dual –que vol dir més FP dual, millor FP dual– i per arribar a aquestes xifres de mitjana europea. L'FP dual no és l'única FP possible, i en alguns casos no és l'FP recomanable, però insisteixo que, per nosaltres, la formació professional és molt important, i les hi hem donat, aquestes dades.

I parlava del cas de Martorell. El cas de Martorell el lamentem profundament, però el cas de Martorell se solucionarà. En aquests mateixos moments tenim una reunió, i la setmana passada en vam tenir unes quantes. Jo m'he reunit amb el consell rector de l'FP, Foment, Pimec, Comissions i UGT per parlar de Martorell. M'he reunit amb l'alcalde de Martorell per parlar de Martorell. Gent del nostre departament s'ha reunit amb la SEAT, ara s'està reunint amb Eurecat, per parlar de Martorell, i el curs que ve ha d'estar obert, el centre. El centre ja està obert, però no està obert fent el que ha de fer.

Quina és l'opinió del departament? L'opinió del Departament d'Educació l'hem expressada al Govern, a l'ajuntament, als agents socials, a la SEAT, a Eurecat, al *cluster* de l'automoció. El Departament d'Educació..., no «el departament», els treballadors de l'FP de Catalunya, bé, els professionals docents de l'FP, tenen el talent i l'expertesa..., des d'ajudar qui sigui a fer la gestió acadèmica i pedagògica del centre fins a fer-se càrrec directament del centre. El Departament d'Educació, amb els professionals que té, de l'FP, arreu del país, té el talent i l'expertesa i el coneixement per fer-ho.

Què seria millor, que és el que estem proposant i estem treballant perquè passi? Doncs una acció conjunta del Govern, del Departament de la Presidència, del Departament d'Empresa, el de Treball i el d'Educació, el *cluster* de l'automoció, empreses de l'automoció, i, si convé, alguna universitat i el mateix Departament d'Educació, amb l'expertesa per tirar-ho endavant. Però com a departament volem que al setembre això funcioni a ple rendiment, i com a departament estem disposats a tot.

Perquè, a més a més, no és l'únic cas; tenim altres casos d'èxit evident. El centre d'FP d'Arts Gràfiques, que tira endavant el gremi d'arts gràfiques, amb un suport del Departament de Treball i del Departament d'Educació, és un exemple d'èxit –és un exemple d'èxit. I tenim molts altres exemples com aquest. Al de Martorell, què succeeix? Que és més gran l'edifici, és més gran el continent i són més grans els llocs de treball propers, perquè n'hi ha més. Però tenim experiències, i són exitoses.

Perquè li torno a dir que l'experiència de formació professional a Catalunya, millorable, és d'èxit –és millorable, però és d'èxit. En les xifres de l'atur es demostra, en les xifres d'FP dual es demostra. I té elements que, hi insisteixo, hem de millorar; que estem treballant amb el consell rector de la formació professional, que estem treballant amb agents socials i que cal millorar, sens dubte. Primer, perquè cal millorar sempre, i, després, perquè, com vostè ha dit molt encertadament, ens canvia el món, ens canvia el mercat de treball, i hem de canviar constantment aquella part de

l'FP que està relacionada amb les peticions de les empreses, que no és tota l'FP ni ha de ser tota l'FP, però és una part molt important de la formació professional.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica és el torn del diputat, de nou. Quan vulgui, diputat.

Martí Pachamé Barrera

Gràcies, president. Bé, conseller, la veritat és que no pensava que es posés tan a la defensiva i em fes una crítica a mi. Jo pensava que aquí el que feia una miqueta el control del Govern érem nosaltres, l'oposició. En certa manera, només li demanava una sèrie d'explicacions al voltant d'un fet que considerem molt important, i crec que posar en evidència l'estructura del meu discurs i fins i tot, doncs, bé, els números que s'han emprat, que han sigut obtinguts de les seves webs, que, per cert, n'hi han algunes que, efectivament, estan desactualitzades, encara hi tenim números del 2017, amb la qual cosa, bé, la transparència deixa molt a desitjar, en aquests assumptes, i, llavors, buscar dades actualitzades sempre és una feina feixuga en un àmbit, el de l'educació, que hauria de ser paradigma de la transparència.

També..., i no voldria utilitzar una referència que es va fer servir l'altre dia, no?, de qui sortia a defensar-se, dient «qui la té més...», eh?, punts suspensius –no repetiré l'adjectiu–, doncs, és una eina, és una eina discursiva que pot ser interessant, no? Per mi la veritat és que si a la resta d'Espanya, a la resta del món, no hi han les mateixes taxes que tenim aquí a Catalunya..., bé, la veritat és que pot ser més o menys interessant des d'un punt de vista retòric, però la veritat és que des d'un punt de vista formal el que ens ha de preocupar són les dades que tenim aquí, que, en principi, doncs..., són les que ens han de preocupar.

I quan parlava de situació d'emergència educativa..., l'hi estic dient perquè jo no m'estic inventant les dades, no les estic inventant. Són dades que sorgeixen d'enquestes que fan consultores que es dediquen a aquest tema, i parlen de que el 80 per cent de les empreses no troben gent professionalment preparada. I, llavors, bé, això és, indubtablement, una fallada del sistema –és una fallada del sistema. Perquè la formació professional, l'educació en general, ha de donar professionals que donin suficient resposta a les empreses en el moment actual, no en el futur ni en el passat, sinó en el moment actual. I per això fèiem la referència a que el sistema educatiu en general –i per això les referències inicials– hauria de donar un parell de voltes a la situació actual.

La formació professional és una modalitat de segona categoria. La gent té molta aversió a seguir la formació professional, perquè, bé, en certa manera, és una cosa que no està massa ben vista. I, per tant, els esforços del Govern haurien d'anar dirigits a millorar la imatge dels professionals que surten d'aquestes especialitats. Hauríem de millorar l'ocupabilitat dels recursos que tenim destinats a aquest àmbit educatiu.

La formació professional, evidentment, té unes taxes d'atur inferiors a les que tenen la resta de jovent que surt de les facultats i d'altres estudis, és veritat, però la formació professional dual també és cert que està infrautilitzada aquí, a Catalunya. Tenim taxes d'utilització... I els números que he tret són números que he tret de les seves estadístiques, no me'ls he inventat, no els he tret d'enlloc; he tret els números sumant les formacions de cicle superior, dels cicles formatius mitjà i superior, i inclouent-hi també les altres dues branques, i són aquests, els números que surten, no surt res més. I surt un 5 per cent, i surt el que surt.

I no discutirem tampoc..., jo no penso pas discutir ara mateix sobre dades, així, percentatge amunt, percentatge avall. De totes maneres, ens semblaran insuficients siguin els que siguin. Per què? Perquè no donen resposta a les necessitats que hi ha en el mercat laboral en aquest mateix moment. I això significa oportunitats d'inver-

sió perdudes, això significa creixement perdut. I és creixement que nosaltres podríem actuar-hi prenent les mesures adequades en el moment adequat i preparar la gent per entrar en el món laboral d'aquí a quatre anys, que serà aquest.

Respecte al model memorístic, doncs, la veritat, la meua filla ara mateix està estudiant batxillerat i s'ha d'aprendre de memòria moltíssimes coses, eh? Jo no sé pas si..., eh?, però la veritat és que continuem basant-nos, en un percentatge molt important, en un model memorístic, no? I potser les altres competències, encara que estan inicialment desenvolupades, no tenen el pes que haurien de tenir o bé que les empreses demanen, perquè després es troben amb joves que entren al món laboral amb unes pretensions o amb unes expectatives que són llunyanes de les que al món laboral ens trobem.

Llavors, una educació paral·lela de les expectatives en el que és la realitat també seria important que, per part del seu departament, s'incorporés, i fessin les mesures necessàries perquè tot això s'incorporés, a fi i efecte de que hi hagi un nivell d'atur juvenil molt més inferior que el que tenim ara, perquè, sigui quina sigui la seva arrel, és insuportable.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. De nou, conseller, quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, no m'he posat a la defensiva, eh? Tampoc m'he posat a l'atac. A veure, en la retòrica oposició-Govern, l'oposició sempre considera que el Govern no li pot dir res, i el Govern sempre considera que la seva feina és dir coses a l'oposició. Però, en tot cas, diguem-ne, saltem-nos la retòrica parlamentària.

Un parell de coses. Té raó: el batxillerat és en aquest moment el segment educatiu on l'ensenyament per competències està entrant més a poc a poc. Té un petit problema, que hauríem de solucionar entre tots, que es diu «selectivitat». Té aquest petit problema, el batxillerat, per acabar sent competencial i no memorístic. I potser ve un dia que potser tots ho decidim, que, per entrar a la universitat, fer servir el mateix sistema que fa cinquanta anys potser no és lògic, quan en cinquanta anys figura que la universitat deu haver canviat molt. Però, en tot cas, com que no és competència d'aquest departament ni tampoc d'aquest Govern, generalment, deixem-ho damunt la taula.

Segona cosa. La formació professional, que nosaltres hi creiem molt, i que la reivindicuem... Vostè deu haver vist que hem fet una campanya, justament la primera campanya que s'ha fet des d'un govern de la Generalitat, completa, a gran nivell, sobre la formació professional, perquè és un èxit.

Vostè diu: «I ha d'atendre les empreses.» Jo ja he fet saber a Foment i a Pimec que això ha de ser mutu. Nosaltres tenim dades, per exemple, d'estudiants de cicles superiors de diverses modalitats de serveis a les persones, que estan treballant en centres comercials, perquè l'oferta que els feien o els fan les empreses, d'atenció a les persones, és una oferta, en horaris i econòmica, molt inferior que la d'alguns centres comercials. I ja he dit a les empreses: «Us hem de formar millor els vostres treballadors, però heu de retornar-nos a la societat aquesta millor formació en forma de millors sous, millors salaris, i en forma, també, d'ajuda al servei de formació professional.» És mutu: els hem d'oferir millors professionals, i ens ho han de retornar. I aquí hi ha decalatges que molt sovint no són nostres, són del món de l'empresa, però hem de treballar conjuntament.

Jo, per fer aquesta reivindicació en veu alta, amb orgull, amb força, del que és la formació professional al nostre país, li donaré unes altres dades. I, per cert, si no les troba a les nostres pàgines web, que en tenim un munt, un munt, un munt, i estem

treballant-hi per tenir-ne menys, la diputada senyora Sierra i algun altre diputat aquí present també saben que amb una trucada els facilitem les dades, i, si se les creuen, les poden fer servir.

Per exemple, dels cicles formatius de grau superior, entre els sis i nou mesos després de la graduació, l'any 17 –que són les últimes dades que tenim completes, perquè les fem amb el Consell General de Cambres de Catalunya–..., el 44 per cent dels graduats treballava, entre sis i nou mesos després; el 63 per cent continuava estudiant, un 16 per cent treballava i estudiava, i només un 8,47 no feia res. Només un 8,47 per cent de graduats de cicle superior de formació professional, entre els sis i els nou mesos després de graduar-se, no feia res. Això és un èxit. És un èxit del sistema, és un èxit de les empreses i és un èxit de la societat.

Per això creiem tant en la formació professional. I creiem que la formació professional són uns estudis de grau superior tan importants com els universitaris, que han de tenir, per a la societat i per a les famílies, el mateix prestigi que els universitaris. Perquè, a més a més, sovint, per a algunes feines, forma millor –per a algunes feines, forma millor–, i, per a altres feines, forma amb més possibilitats d'ocupació, que és una de les coses que hem de garantir, també, als nostres alumnes.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, conseller.

Interpелlació al Govern sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya»

300-00220/12

La següent interpелlació és sobre l'enquesta del Centre d'Estudis d'Opinió «Percepció sobre el debat territorial a Espanya», i és presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Per formular-la té la paraula la diputada senyora Gemma Geis. Quan vulgui.

Gemma Geis i Carreras

Bé, bona tarda, president Torrent. Consellera Budó, diputats, diputades... Aquesta tarda, des de Junts per Catalunya, presentem una interpелlació a la consellera Budó arran de la publicació dels resultats de l'enquesta sobre el debat territorial realitzada pel Centre d'Estudis d'Opinió per encàrrec del Departament de la Presidència, els resultats de la qual van ser presentats el passat mes de novembre. Des d'aquí també volia reconèixer la tasca, pel seu lideratge, pel treball en equip, del director general d'Anàlisi i Prospectiva, Josep Rius, i donar l'enhorabona a tot l'equip.

Aquesta enquesta respon als anhels i preocupacions de la societat catalana, amb una enquesta feta per conèixer la percepció sobre el debat territorial a Espanya. I en aquest punt és molt escaient la reflexió que fa el catedràtic de Ciència Política de la Universitat de Barcelona, en Jordi Matas, quan afirma: «Potser convindria que tots aquells que alegrement fan afirmacions públiques sobre les característiques polítiques de determinats col·lectius socials fessin una mica més de cas a les enquestes basades en elevats models de qualitat, que és el millor mètode per conèixer les actituds, els valors i els comportaments de les societats.» Aquesta afirmació avui és absolutament aplicable per entendre l'oportunitat d'aquesta enquesta.

El primer que cal dir sobre aquesta enquesta és que s'ha dut a terme..., és d'una gran qualitat, perquè, doncs, és una enquesta feta, a Catalunya, a vuit-centes persones, i també a la resta del territori espanyol, i arriba a 3.600 enquestes realitzades. I ens aporta unes dades rellevants i necessàries. Tot i així, consellera, nosaltres sabem que la pregunta més efectiva és la d'un referèndum d'autodeterminació.

Però, bé, com deia abans, aquests anhels, aquestes preocupacions de la ciutadania, no són aliens al Govern, no són aliens tampoc al Parlament, perquè estem compromesos amb la independència d'aquest país, amb la llibertat, amb els presos i exiliats, i amb la fi de la repressió. I des d'aquí, des del faristol, alço el cap i veig els llaços grocs. I recordo com, el primer dia que vam constituir el Parlament, estava asseguda al costat dels consellers Rull i Turull, i hi continua havent aquests llaços grocs. I aquest llaç groc serveix per desgranar el context polític i els resultats d'aquesta enquesta.

Tenim una constitució espanyola del 1978, aprovada amb soroll de sabres. Una constitució emmordassada pels autoanomenats «constitucionalistes», incapaç d'esdevenir una eina útil per cohesionar, per afavorir una societat democràtica i justa, que ha passat a ser una eina llancívola contra l'independentisme per part dels poders de l'Estat; una eina que ja no serveix per afrontar els conflictes polítics actuals, els reptes socials i polítics d'aquest país. Una constitució espanyola que ha esdevingut un mur, un mur per imposar un determinat model de país, de justícia, de drets i de llibertats. Una constitució que aquells que la protegeixen han aconseguit allunyar de la societat catalana.

Tenim un estatut d'autonomia que, després de ser aprovat en referèndum pel poble de Catalunya, va ser retallat pel Tribunal Constitucional. Ara, per tant, tenim un estatut d'autonomia que va decidir el Tribunal Constitucional, tot un presagi del que ha vingut després. Després, hem d'escoltar el Partit Socialista, que diu que cal defensar les competències de l'Estatut. Doncs, carai, la setmana passada votaven a favor del decret digital, que vulnera les competències de l'Estatut d'autonomia en relació amb l'Administració electrònica i les competències digitals.

Per tant, amb el nou Estatut, amb l'Estatut que tenim ara, arrosseguem un dèficit democràtic, però també tenim un dèficit fiscal absolutament escandalós, l'incompliment del pagament de la disposició addicional tercera de l'Estatut, una aplicació capritxosa de l'article 161.2 de la Constitució per part dels diferents governs que provoca la suspensió automàtica de les lleis que s'aproven per part del Parlament de Catalunya –aquí, recordar la Llei de canvi climàtic i la Llei de ciberseguretat.

I, a més a més, a això cal sumar-hi l'incompliment per part del Govern espanyol de totes aquelles sentències del Tribunal Constitucional que són favorables al Govern de la Generalitat, que són favorables als ciutadans de Catalunya.

A més a més, hi hem de sumar la manca de reconeixement d'un estat plurinacional i plurilingüe. I això no ho dic jo: aquesta setmana ho afirmava el comitè d'experts sobre el respecte a les llengües minoritàries del Consell d'Europa, que alertava Espanya precisament de l'incompliment de la Carta de llengües regionals en relació amb el català.

I, llavors, d'aquests anhels vam d'arribar al 9-N, la primera consulta al poble de Catalunya també ja relacionada amb la repressió. I aquesta va ser la primera mostra que la repressió ha estat la proposta política per part d'Espanya. I Catalunya el que vol són urnes, i no repressió.

Però avancem en aquests anhels a què fèiem referència i que es traslladen a l'enquesta: el referèndum de l'1 d'octubre, un referèndum en què es van vulnerar drets civils, socials, digitals, i es va reprimir la voluntat de votar del poble de Catalunya. El 20 de setembre, també, amb la intervenció a la conselleria d'Economia, amb els Jordis a la presó, l'inici de les *fake news*, el relat d'Estat, el relat dels tumults.

I, mentrestant, més anhels, que estan reflectits en aquesta enquesta: presidència al Tribunal Constitucional d'un militant del Partit Popular, coronels responsables de l'1 d'octubre germans de magistrats del Tribunal Constitucional, vinculació del nomenament del Consell General del Poder Judicial amb membres del Partit Popular –recordem el famós whatsapp de Cosidó–, informes d'Europa del Greco sobre l'estat d'independència de la justícia.

I, després de l'1 d'octubre, presó, exili, manca de diàleg, manca de neutralitat, i aquella Constitució, més carca, més grisa, més antidemocràtica. Teníem el discurs, també, del rei, del 3 d'octubre, avalant la violència. I ahir ho vam veure –i ahir ho vam veure–, a la comissió d'investigació del 155, quan es parlava que en el *besamanos* del 12 d'octubre de 2017, després del discurs del 3 d'octubre del rei..., doncs, es parlava, en el *besamanos*, del trasllat de la seu de la SEAT. És la «neutralitat reial» del 3 d'octubre. I, per tant, aquesta Constitució, aquest Estatut, aquest descrèdit internacional.

I arriba la sentència, la sentència que condemna per sedició, un delictes no previst en els entorns dels codis penals, per exemple, d'Alemanya, on va néixer el dret penal i hi té el seu origen. Per tant, més descrèdit per a aquesta justícia, que també s'empara en aquesta Constitució.

No respecte de les eleccions al Congrés, al Senat, el 21 de desembre, al Parlament Europeu... I continuem veient aquest llaç groc. I aquesta Constitució, que s'ha constituït com una constitució immodificable per part d'aquells que la defensen.

I els aspectes rellevants d'aquesta enquesta... És una enquesta que, per exemple, diu que la monarquia espanyola està suspesa, amb un 2 justet a Catalunya i amb un 4,5 per cent a Espanya. Urnes, i no monarquia. Però, clar, això tampoc ho podem votar.

Un altre reflex d'aquesta enquesta és el rellevant percentatge de persones que estan a favor que Catalunya esdevingui un estat independent, que és més d'un 49 per cent, fregant el 50 per cent, mentre que aquells que hi estan en contra representen el 41 per cent.

També la dada sobre els qui creuen que la Constitució hauria de reconèixer el dret a l'autodeterminació de les comunitats autònomes. En aquest cas, estem parlant d'un 68,6 per cent.

I una tercera dada: que el 70 per cent dels catalans creuen que el dret a l'autodeterminació hauria d'estar reconegut, davant d'un 21,8 per cent que diuen que no. I la quarta, segurament, dada també transcendental, consellera, és que el 81 per cent dels catalans i el 53 per cent dels espanyols acceptarien el resultat d'un referèndum, fos en quin fos el resultat. Per tant, em sembla també important, aquesta reflexió.

I això el que ens denota és urnes, urnes i urnes, en contra de les porres, de la repressió, perquè Catalunya vol votar el seu futur, vol votar la independència d'aquest país. I hem vist aquesta vulneració de drets continuada. I Catalunya el que vol, i el que reflecteix aquesta enquesta, és que els catalans, quan podem, triem les urnes, triem democràcia, triem drets i triem llibertats. I aquestes llibertats, aquests drets i aquests anhels no desapareixeran amb un diàleg *placebo*, amb un diàleg irresponsable.

Fixin-se que el que aquesta enquesta reflecteix, que és el dret a l'autodeterminació, aquesta preocupació per part de la ciutadania..., resulta que ara ens veten aquí, al Parlament de Catalunya, poder debatre precisament allò que forma part d'aquests anhels de la societat.

Per tant, consellera, nosaltres el que li volem demanar és quin és el posicionament del Govern respecte a l'impacte i l'avaluació que ha tingut aquesta enquesta. I també, precisament aquesta setmana..., posar en valor que la primera ministra escocesa manifestava una altra vegada la voluntat d'exercir el dret a l'autodeterminació per part d'Escòcia, no? I, per tant, mentre en països amb societats avançades els presidents del país poden parlar d'exercir el dret a l'autodeterminació, aquí tot són amenaces, tot és repressió, i, quan s'ha exercit..., tenim el nostre Govern legítim a la presó i a l'exili.

Per tant, li demanem, consellera Budó, respecte a aquesta enquesta, quin és el posicionament del Govern, perquè entenem que només la capacitat de decidir del poble de Catalunya, el respecte als drets i llibertats, una amnistia per als presos i exiliats, és el que podem anomenar, no?, «els anhels de la societat» que reflecteix

aquesta enquesta, i entenem que ha de ser el suport per part del Parlament de Catalunya a l'acció que hi dugué a terme el Govern de la Generalitat.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre a la pregunta, té la paraula la consellera de la Presidència, la senyora Meritxell Budó.

La consellera de la Presidència

Bona tarda. Gràcies, president. Diputada, diputades, diputats... Realment ha entrat, vostè, gairebé al detall de l'enquesta; per tant, no caldrà anar a buscar la lletra petita d'aquest estudi per tenir clar el que pensen, també, els ciutadans de l'Estat espanyol. Perquè, bàsicament, l'objectiu d'aquesta enquesta també era saber què pensen els ciutadans de l'Estat espanyol. I sobretot què pensen perquè fa molt de temps que certes preguntes no se'ls fan, per part del CIS, i, per tant, doncs, des del CEO hem impulsat poder conèixer el pensament dels ciutadans i ciutadanes de l'Estat espanyol, més enllà dels portaveus dels partits polítics.

Per tant, la síntesi de les conclusions d'aquest estudi és del tot il·lustrativa, perquè ens diu que la immensa majoria de la població de l'Estat està insatisfeta amb el funcionament de la democràcia espanyola i considera que el diàleg i la negociació són les millors vies per resoldre el conflicte que hi ha entre Catalunya i Espanya. Aquests resultats d'aquesta enquesta ens interpel·len a tots, sense excepció, i molt especialment a tots aquells que busquen una solució al conflicte. Ens interpel·len a tots, independentistes i no independentistes.

El moment polític que vivim és transcendental, i des del Departament de la Presidència varem creure oportú encarregar aquesta enquesta al CEO per tal de poder disposar d'aquesta opinió i d'aquesta percepció dels ciutadans de l'Estat. Un cop presentat l'estudi, podem afirmar que la decisió, que per alguns va ser polèmica i que va generar polèmica, va ser del tot encertada. La realitat és tossuda: l'enquesta l'hem fet i el resultat s'aferra a la paraula «diàleg».

I, amb relació al diàleg, l'enquesta conclou que el diàleg i la negociació són les vies de resolució del conflicte entre Catalunya i Espanya que recullen més suports per part dels catalans i dels espanyols, encara que amb algunes diferències: el 36,2 per cent estaria d'acord en que es fes una consulta, i el 68 per cent aposta pel diàleg Estat-Generalitat.

En concret, l'opció del diàleg a Catalunya comptaria amb el percentatge del 80 per cent, i a la resta de l'Estat, del 66 per cent. Per tant, aprovat per una gran majoria de la població, amb la diferència que a Catalunya l'opció de diàleg sense límits és la preferida, seguida de dins del diàleg en el marc de la Constitució –però diàleg, al cap i a la fi. I en el cas de la resta de l'Estat, el diàleg dins de la Constitució és la majoritària, amb diferència –però diàleg, al cap i a la fi.

Per tant, és responsabilitat de tots els partits polítics, espanyols i catalans, seure per trobar solucions. Ens ho reclama la ciutadania. Perquè, en democràcia, el dret a no dialogar no existeix.

I parlem de democràcia. L'enquesta constata un alt grau d'insatisfacció amb el funcionament de la democràcia espanyola tant a Catalunya com a Espanya. Es comprova, però, que aquesta insatisfacció és més gran a Catalunya, i marca tendència l'existència de dues opinions públiques diferenciades. Concretament, a Catalunya un 44 per cent de la població no està gens satisfeta amb el funcionament de la democràcia, mentre que a la resta de l'Estat aquest percentatge és del 31 per cent. I la nostra democràcia els últims temps tampoc és una autèntica democràcia: pèrdua de drets civils i polítics, presos polítics, exiliades i exiliats. I davant la pregunta «dialoguem?», ens trobem gairebé sempre dues opcions de resposta: o el silenci o la negativa.

Però, com deia, la realitat és tossuda, i, sense una solució per a Catalunya, Espanya continuarà instal·lada en una situació inestable. Ara bé, sembla que alguns s'entesten en ser més tossuts que la realitat. Potser que ens preguntem si el que realment prefereixen és seguir autobloquejant-se abans de desbloquejar el conflicte polític que hi ha amb Catalunya. I aquesta actitud, l'actitud de negació del conflicte i de negació del diàleg per part d'alguns, és una actitud no només molt preocupant, sinó totalment irresponsable; irresponsable i perillosa, perquè destrueix la democràcia.

Una irresponsabilitat que també ha portat a que els ciutadans de l'Estat espanyol tinguin interioritzats tota una sèrie d'estereotips sobre Catalunya i els catalans que no són certs. L'enquesta del CEO també ens explica que molts estereotips sobre Catalunya han quallat a la societat espanyola sovint per manca d'objectivació per part de l'Estat i per manca de dades objectives. I, per tant, en definitiva, l'opinió dels ciutadans de l'Estat podria canviar si les dades –com les balances fiscals, per exemple– es fessin públiques, ja que quan hi ha més coneixement sobre la realitat de Catalunya és quan aquests estereotips negatius disminueixen.

En definitiva, totes les dades del resultat d'aquesta enquesta no només ens han de fer reflexionar, sinó que també ens han de fer reaccionar. I com que és important tenir aquestes dades per poder reaccionar, com saben, les vaig fer arribar a la vicepresidenta del Govern espanyol, la senyora Calvo, per tal que en pogués tenir coneixement. Esperem..., i estarem amatents a si la fan reaccionar.

De moment, i per les notícies que hem pogut llegir del congrés del PSC d'aquest cap de setmana passat, tant la vicepresidenta com el ministre Ábalos ja admeten que el que hi ha a Catalunya és un conflicte polític. Espero que aquest sigui un primer pas per entendre que, si el conflicte és polític, l'única via possible de solució és política.

La gent ens demana democràcia i política, des del diàleg i el reconeixement. Només amb reconeixement mutu i voluntat de diàleg podrem desbloquejar la situació política actual. Només amb solucions polítiques i democràtiques acabarem amb el bloqueig i amb la greu crisi institucional.

Miri, si ja en la primera reunió entre el president Sánchez i el president Torra, fa molts mesos, quan es van reunir a Moncloa, el president Sánchez va reconèixer, també en aquell moment, que hi havia un conflicte polític que tan sols es podria resoldre realment per vies polítiques, com és que durant tots aquests mesos ha fet tot el possible per negar-ho, per negar el diàleg, per negar conflicte i per negar la solució política? Per què ha trigat tant? Tantes anades i vingudes... La veritat és que les emocions que ens desperta no són, ni de bon tros, ni de confiança ni de credibilitat.

Però, mirant la part positiva –que tot i la realitat, tot i la repressió i tot i l'exili hem de mirar la part positiva–..., en aquest sentit, celebro també les paraules del senyor Iceta de fa unes setmanes, quan apuntava que cal reconèixer Catalunya com a nació i Espanya com un estat plurinacional. I deia que, davant de la crisi catalana, l'única solució passa per la via del diàleg, la negociació i el pacte. Celebro sentir una veu socialista referir-se a Catalunya com a nació, perquè aquest és el primer pas del reconeixement com a subjecte polític.

Com deia, som en un moment transcendental; que la dialèctica no quedi només en estètica. Som en un moment transcendental i el món ens mira. I estic segura que no s'entendria que la política espanyola seguís bloquejant solucions polítiques i democràtiques per resoldre el conflicte amb Catalunya.

Precisament, fa poques setmanes el butlletí *Quotidien Europe*, un dels principals referents de les institucions de la Unió Europea, va proposar enviar un petit equip, mandatat per la Unió Europea, per encetar una certa mediació entre Catalunya i Espanya. El mateix butlletí també recorda que Charles Michel, el que serà el president del Consell Europeu a partir del proper 1 de desembre, i que era primer ministre de Bèlgica l'any 2007, després de l'1 d'octubre, ja va demanar obrir un diàleg amb un mitjancer internacional europeu.

Si la demanda de diàleg és un clam fora de l'Estat espanyol, però el diàleg, la via política, tal com ens diu el CEO, també és l'opinió majoritària de la societat catalana i espanyola, si això és així, què esperem? Necessitem i volem diàleg. Un diàleg que parteix del reconeixement mutu, que significa reconèixer el punt de vista de l'altre, que significa poder parlar de tot sense límits, que significa la idea d'arribar a compromisos. Un diàleg que sigui real i en que es facin efectius els compromisos adquirits. Volem un diàleg de govern a govern, un diàleg entre iguals, de president a president. Un diàleg que faci possible la democràcia, perquè sense diàleg no hi ha democràcia.

Esperem que de la trucada d'ahir, en què el president Torra va demanar una reunió al president Sánchez i el president Sánchez va acceptar fer aquesta reunió al més aviat possible després de la investidura..., esperem que sigui l'inici d'una nova etapa de diàleg entre governs per resoldre, des de la política, el que és un conflicte polític, que és, al cap i a la fi, el que ens demanen no només els ciutadans de Catalunya, sinó, vista l'enquesta, també els ciutadans de l'Estat espanyol.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre el model tarifari de l'Autoritat del Transport Metropolità

300-00221/12

La següent interpellació és sobre el model tarifari de l'Autoritat del Transport Metropolità. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor Eduard Pujol. Quan vulgui.

Eduard Pujol i Bonell

Bona tarda, president Torrent. Membres del Govern, conseller Calvet, senyores i senyors diputats... Aquesta tarda, honorable conseller de Territori, des de Junts per Catalunya aprofitem la fórmula de la interpellació parlamentària per preguntar-li quin és el capteniment del Govern sobre el model tarifari de l'ATM, de l'Autoritat del Transport Metropolità: què en pensa, què n'hem de saber, per què aquest model i no un altre... Avui, en definitiva, li preguntem sobre els nous bitllets per anar amb transport públic. Tan fàcil com això.

Però, abans de deixar-ho així, de quedar-nos amb aquestes quatre preguntes, em permetrà una sèrie de reflexions. Una, de context: podem discutir si Catalunya és nació o si no ho és, o si som una altra cosa. En podríem parlar hores; de fet, en parlem hores i hores, i sovint no ens hi posem d'acord. Tampoc sembla que ens posem gaire d'acord a l'hora d'admetre la naturalesa repressora de l'Estat. Podem discutir –i és una pregunta retòrica, no sigui que els científics de la sala se m'alcin i marxin indignats–..., podem arribar a discutir si la Terra és rodona o si és plana. I fins i tot podríem fer esgrima dialèctica defensant que el cel és blau en un dia gris, o si la variant de Vallirana, conseller, s'ha fet en un temps rècord o no. Si molt «m'apura», també ens podríem enganxar en la discussió de com es fan els canelons Rossini, ara que s'acosta Sant Esteve.

Però hi ha un certesa que no permet –no permet– discussió, i ara els parlo sense cap marge per a la ironia: senyores i senyors diputats i diputades, formem part d'un planeta que ens estem carregant a marxés forçades, i ens estem carregant a marxés forçades les condicions que ens permeten viure-hi. Tenim una emergència climàtica, com tantes vegades hem denunciat, que ni els més retrògrads de la classe s'atrevirien a discutir seriosament.

Aquesta necessitat de salvar-nos, de no continuar per un camí intransitable i irresponsable que ens porta al caos, ens interpella a tots. L'emergència climàtica, el prou contaminar, l'estop..., és una crida universal que demana que tothom en prengui consciència. És un problema global que requereix, amb urgència, consciències locals, i que aquesta consciència sigui col·lectiva i també individual, que ens interpelli a cadascú i que ho faci en la vida personal, íntima, no pública i també en la pública, que és la nostra responsabilitat. I ara no parlo només dels polítics, que també formem part del tot, sinó que parlo de tothom, de tots nosaltres.

Tenim un problema que no coneix fronteres, que no sap res de llengües, ni tan sols d'ideologies ni de pensaments polítics o morals. La societat en la qual vivim està en perill, i cadascú de nosaltres n'ha de prendre consciència. Deixem-nos de tòpics: la sensibilització ambiental, la necessitat de tenir consciència que tenim un problema i un problema gros, no va de tòpics, ni de corbates, ni de xiruques, ni del món rural ni de la gran ciutat.

I això també interpella els governs, els països, els estats, a tots, els grans, els petits i els que ho volem ser, els que ho serem; els pobles i ciutats d'aquest país, a Barcelona, a Catalunya, a l'Estat i a Europa. Tenim un problema que no podem amagar; no podem mirar cap a una altra banda, ens hem d'arremangar.

Fins aquí, conseller, la primera reflexió, que després faré lligar amb la segona; una primera reflexió que hauria de trobar la complicitat unànime de tota aquesta cambra.

La segona reflexió parla de la gent, de les seves necessitats i dels seus somnis, de poder triar recorreguts personals sense mirar el mapa i sense estar pendent de si l'autobús de línia és dels que va a l'hora, dels que no hi va o dels que no hi anirà mai.

La segona reflexió que faig parla d'una societat que es defineix com a societat de la informació, una informació que arriba per la connectivitat. Avui vivim en xarxa, comunicats, amb el suport de la tecnologia. Vivim en xarxa, ens relacionem en xarxa i a l'instant, som aquí i parlem amb algú que és allà, molt lluny; amb un mòbil a la mà no hi ha distàncies, o sembla, ens fa l'efecte, que no n'hi ha.

No hi ha distància per a les imatges, per a les paraules, per als gestos. I aquesta connectivitat, efectivament, aquest món basat en el suport tecnològic, grinyola, xoca, quan sortim d'aquesta realitat plena de virtualitat i aterrem –oh, carai– a la societat física, a la realitat, la realitat del dia a dia, la d'anar a estudiar o al metge, la d'anar cap aquí o cap allà.

Avui, conseller Calvet, no li demanaré pels grans projectes, pels grans plans estratègics de mobilitat del Govern de Catalunya per als propers anys; avui no toca. Avui no li defensaré la necessitat –que penso que és una necessitat real– que un dia els ferrocarrils arribin a Lleida per l'eix de l'N-II des d'Igualada, ni com d'important serà el dia que el carrilet no s'aturi a la plaça d'Espanya –i vostè ho sap més bé que ningú– i arribi a la plaça de Plàcidia, aquí, a Barcelona, a tocar de la travessera.

Avui senzillament li reconec el salt que aquest país –perquè li hem de reconèixer, aquest salt–..., el salt que ha fet aquest país els últims trenta anys en mobilitat i també en transport públic.

Avui no criticaré –avui– Renfe més del compte, ni em preguntaré per què carai no pot funcionar amb els estàndards de qualitat dels ferrocarrils. Avui me n'estaré, tot i que és una pregunta que em faig sovint i que no li sabria respondre, si no fos per la irresponsabilitat permanent, sostinguda i negligent de l'Estat amb Catalunya.

Avui em limito a certificar el salt que s'ha fet en qüestions de mobilitat. Hem fet aquest gran salt de qualitat, però també hem d'admetre que encara ens falten moltes coses. Tenim una feina importantíssima al davant, i la farem.

Avui em limito a defensar allò que és obvi i que vostè i aquest Govern comparteixen: la necessitat de disposar d'un transport públic que ens permeti moure'ns amb naturalitat i fluïdesa fins allà on vulguem anar.

El transport públic cohesiona societats, alimenta potencialitats individuals, elimina desigualtats territorials. El transport públic és una gran eina de construcció del país que volem. El transport públic ha de funcionar bé, ha de funcionar bé sempre i ha de funcionar bé sempre a tot arreu i en totes les seves derivacions –per carretera, en bus, en tren, en cremallera, en tramvia. No hi poden haver dues Catalunyaes, la que té un bon transport públic i la que no el té.

I és aquí on arriba la confluència de la primera i de la segona reflexió: en un món marcat per la comunicació, pel canvi, per la mobilitat, per la necessitat de ser i d'arribar a tot arreu, el transport públic és una peça central, conseller, per al dia a dia de la gent. I, a la vegada, en un món marcat per la crisi del clima, que devora i fa malbé el planeta, en un món amenaçat per la contaminació, el transport públic és, ha de ser una peça central en les prioritats de tots els governs, també del nostre.

Estem davant d'un context d'emergència climàtica i hem de ser més exigents que mai. El context actual ens exigeix un esforç de tots, de totes les parts –ja ho he dit–, de manera individual i també col·lectiva.

Si tenim un millor transport, competitiu en les freqüències, ambicions en els horaris, amb abonaments que siguin estímuls d'ús, que cobreixi tot el territori sense cap mena de forat negre, farem que la gent el pugui utilitzar i afavorirem els valors ambientals.

Anar amb tren, conseller, amb bus, no pot suposar un esforç extra, una heroïcitat; hi deu estar d'acord. No volem herois, volem ciutadans que es puguin moure lliurement pel territori, a tot arreu, que puguin arribar allà on vulguin arribar. Volem ciutadanes que, utilitzant un bon transport públic, puguin ser responsables i participants d'una mobilitat sostenible.

Des del nostre grup parlamentari, entenem el transport públic com un dels pilars no només de les polítiques ambientals, sinó també de les polítiques socials: pilar de les polítiques ambientals, per tal de revertir la situació greu, gravíssima, d'emissions de CO₂, i socials, perquè ho hem de fer assequible a tota la societat, sense excepcions. Sostenibilitat i comunicació, sostenibilitat i comunitat, sostenibilitat i civilitat; aquest és el repte.

I prova d'això és l'aprovació demà, per part d'aquest Parlament –esperem que arribi, aquesta aprovació–, de la modificació de la Llei 16/2017, de l'1 d'agost, sobre el canvi climàtic.

Conseller, he començat la meua intervenció desvelant on volia arribar; ja li he desvelat les meves cartes, quines preguntes li vull plantejar, però hi torno. Tenim un sistema tarifari integrat, amb diferents títols que es poden adequar, o que ho procuren, a totes les necessitats de cada ciutadà. Tenim uns títols, allò que tota la vida n'hem dit «bitllets», que fan compatible la utilització de metro, d'autobús, de tramvia i de tren tant dels Ferrocarrils com de les Rodalies de Catalunya. Ara s'ha avançat en un nou sistema tarifari que ha de culminar –ja ho sap, ha de culminar–..., el culminarem amb la integració de preus i l'aplicació del projecte T-Mobilitat.

Per aquest motiu, conseller Calvet, li demanem en què consisteix aquest sistema tarifari i com s'ha plantejat.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputat. Per respondre a la interpellació, té la paraula el conseller de Territori i Sostenibilitat, el senyor Damià Calvet. Conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats... Senyor diputat, moltíssimes gràcies per enfocar aquesta interpellació sobre el nou model tarifari del sistema integrat en l'àmbit de l'Autoritat del Transport Metropolità en l'emergència climàtica. Moltíssimes gràcies, perquè precisament es tracta d'això, es tracta de poder afrontar

correctament, amb la màxima ambició, aquesta emergència climàtica que vivim, a Catalunya i en el planeta.

Sovint diem que l'emergència climàtica té tres grans potes d'acció: una és la transició energètica; l'altra, l'economia circular, i l'altra, la descarbonització de la mobilitat. I en la descarbonització de la mobilitat hi entra, evidentment, poder disposar d'una mobilitat més sostenible. I en la recepta de la mobilitat més sostenible, doncs, hi han molts ingredients, eh? Hi ha, evidentment, un transport de mercaderies més eficient en modes ferroviaris; hi ha un transport col·lectiu o en taxi, també, amb ús discrecional també més eficient; hi ha, evidentment, els plans de mobilitat de les empreses. Però sobretot hi ha un ingredient que és el principal, el que configura el plat de la mobilitat més sostenible, que és el de més i millor transport públic –més i millor transport públic.

I vostè ho ha dit: el transport públic és, evidentment, un dels pilars de les polítiques ambientals, però també, i sobretot, de les polítiques socials.

I, efectivament, hem aprovat –de fet, ho vam aprovar la setmana passada–, en l'àmbit de l'ATM, un nou model tarifari, un model tarifari en l'àmbit de l'ATM, de l'Autoritat del Transport Metropolità, que vull recordar que és un consorci on hi ha la Generalitat, l'Àrea Metropolitana de Barcelona i l'Ajuntament de Barcelona. Aquest model tarifari s'emmarca en una política global que ha d'encaminar el nostre país cap a una mobilitat més sostenible, més eficient i també més segura.

Les tarifes no són una ocurrència ni una decisió improvisada. Les tarifes formen part d'una estratègia que va acompanyada almenys de dos factors més, que són molt disruptius, i tots comencen l'1 de gener del 2020: un és la zona de baixes emissions a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i el segon és –i vostè hi feia referència ara, també– el nou impost a les emissions del CO₂ dels vehicles.

Evidentment, això haurà de comportar també un reforç en els serveis, una ampliació de les infraestructures de transports de viatgers que anirem tirant endavant –tenim aquests deures pendents– de forma decidida, en funció, evidentment, de les partides pressupostàries amb les quals comptem. Però els assegurem que el transport públic i el foment del seu ús estan en les prioritats del Govern, al costat de l'habitatge i de la salut o l'educació.

Tenim un model que funciona. L'any passat l'ATM va superar per primera vegada els 1.000 milions de viatges –1.000 milions de viatges. Això suposa 2,7 milions de ciutadans, eh?, que utilitzen el transport públic cada dia. Això representa deixar d'emetre a l'atmosfera 2,5 milions de tones de CO₂; 2,5 milions de tones del total de 45 que emet Catalunya són moltes tones. Aquest càlcul el fem..., si tot aquest transport públic, que fem servir aquests 1.000 milions de viatges, es fes en transport privat, això seria, evidentment, insostenible.

El sistema l'any passat va tenir un pressupost de 1.875 milions d'euros –poca broma. D'aquests 1.875 milions d'euros, es van aportar, via precisament el consorci i altres fórmules, subvencions públiques per un total de 985 milions d'euros; només a l'àmbit de l'ATM, 754 milions. Per tant, estem parlant de xifres molt grosses, les que fonamenten aquest sistema de transport públic robust i que volem encara fer més robust. Ens cal un esforç addicional de l'Estat, en aquestes aportacions, però això donaria per a una altra interpellació, com també, vostè ho apuntava, el servei que presta Rodalies de Catalunya, a través de Renfe, suportat amb infraestructures d'Adif; això també donaria per a una altra interpellació..., avui no parlarem d'això.

Però, en tot cas, el nou model... Situem-nos a uns pocs anys vista, a poc temps vista a partir d'aquest 2019: un usuari habitual del transport públic disposarà d'un títol personal, d'un títol contingut en una targeta, sense contacte o en una aplicació del mòbil, que validarà a l'entrada i a la sortida, entre dos punts qualssevol de Catalunya, de tot el país. El sistema apuntarà el viatge i la distància coberta, i, a final de mes, cobrarà a l'entitat bancària en què l'usuari hagi domiciliat els pagaments la factura, una factura que resultarà d'una combinació de viatges, freqüència i distàn-

cia de cada viatge: com més elevada sigui la freqüència, més baix serà el preu unitari resultant, i, si té dret a una bonificació, evidentment, li serà descomptada la part corresponent.

Aquest és el model, aquest és el model a què pretenem arribar amb el desplegament del que serà la T-Mobilitat. És evident que hi haurà altres opcions de títol i de pagaments, però, en tot cas, l'oferta troncal serà aquesta. Això serà d'aquí a un temps, però hem de començar a fer passes.

L'any passat, per a aquest 2019 vam fer ja una passa orientada en aquest nou model de la T-Mobilitat, que va ser la tarifa plana a la zona de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. I, en aquesta ocasió, per al 2020, hem fet una segona passa, aquesta reforma parcial del model tarifari, que apunta en aquesta línia. I per això hem creat, s'ha creat..., el consell d'administració ha aprovat la creació de la T-usual, una T per a viatges il·limitats durant trenta dies. S'ha abaratit respecte a l'antecessora –que era la T-mes–: per als trajectes d'una zona, de cinquanta-quatre a quaranta euros; per als trajectes de dues zones, de setanta-dos a cinquanta-tres euros; de tres zones, de cent dos a setanta-cinc euros... És una rebaixa substancial, del 25 per cent.

En realitat, l'oferta troncal es complementa amb dos altres títols; la T-usual és el principal, però també hi ha la T-16 i la T-jove. La T-16, totalment gratuïta, perquè hem eliminat els costos d'emissió de la targeta almenys en la primera emissió –si es perd i s'ha de tornar a emetre, aleshores sí, es cobrarà una petita tarifa–, i la T-jove, que s'ha reduït a vuitanta euros per a viatges d'una zona; en el cas de dues zones, de 142 a 105; de tres zones, de 199 a 147... No m'estendré amb totes les zones, però tampoc vull només explicar les tarifes d'una sola zona, perquè l'àmbit de l'ATM ara per ara –això ho superarem– té sis zones. Tots tres, la T-16, la T-jove i la T-usual, amb preus assequibles.

Si atenem a l'ús mitjà d'una T-jove i d'una T-mes en el passat, si ara ho portem als preus que hem aprovat per al 2020, tindríem un preu per viatge, dels tres títols troncal del sistema, de la T-16, de zero euros, no val res, és un cost gratuït, és un títol que pretén crear l'habitud del transport públic en els menors de setze anys, i de fet hi ha algú de més de setze anys perquè dura fins al 31 de desembre de l'any en què compleixes setze anys; de 0,48 euros per viatge en el cas de la T-jove, i de 0,61 euros en el cas de la T-usual. Són preus competitius, preus molt comparables –i, hi insisteixo, competitius– respecte a les àrees metropolitanes europees amb les que ens podem i volem comparar. La resta de títols per a usuaris freqüents s'han suprimit per tendir a una progressiva simplificació de la gamma de títols, precisament per aquella voluntat d'anar cap a aquells títols individualitzats de la T-Mobilitat.

És evident que aquesta oferta troncal no ho cobreix tot, no ho pot cobrir tot, i que cal donar resposta a altres demandes, però convé advertir i assumir que la casuística de tots els ciutadans i les ciutadanes que utilitzen el transport públic és tan variada que no pot haver-hi un títol per a cada situació; ho superarem amb la T-Mobilitat, però ara per ara no podem trobar un títol per a cada situació. No obstant això, es disposarà en aquest nou model de tota una colla de títols específics per donar resposta a determinades necessitats.

Començant per la T-casual, aquest títol que servirà per a deu viatges a validar durant un any, unipersonal i que, doncs, ve a donar resposta a les persones que utilitzen el transport públic de forma esporàdica, de forma menys freqüent. Clar, si la comparem amb el que era la T-10, que estava a 10,20 per a una zona, ara aquesta T-casual passa a 11,35 –i, hi insisteixo, per a una zona. Continua sent un preu molt competitiu: hem apujat el preu unitari d'1,02 euros a 1,135; continua sent un preu molt i molt competitiu que també ajuda a, en aquest cas, premiar els títols dels ciutadans que utilitzen el transport públic com a base de la seva mobilitat, la T-usual, a la que abans feia referència.

I més títols específics: els títols per a famílies monoparentals i nombroses, que es mantenen tots; els títols multipersonals, que són la T-grup i la T-familiar. Certament

no havíem pensat inicialment en aquesta última, però vam fer ajustos en constatar que hi havia gent que afirmava viatjar d'aquesta manera; per tant, hem creat també la T-familiar, que oferirà vuit viatges per fer en trenta dies. Estarem molt atents a la utilització d'aquestes targetes, tant la T-familiar com la T-grup, per anar-hi fent els ajustos que calgui. I títols singulars, com la T-dia, la T-verda, la T-aire, la T-casual/aeroport o el *pack* del Ripollès i del Berguedà.

En conjunt, tota una gamma de títols que han de fer del nostre transport públic un sistema més robust i que doni resposta a aquesta emergència climàtica que vivim.

Moltes gràcies, senyor diputat.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. No hi ha rèplica? *(Eduard Pujol i Bonell renuncia a fer ús de la paraula.)*

Interpellació al Govern sobre el salari mínim català de referència

300-0223/12

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el salari mínim català de referència, presentada pel Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula, per a l'exposició de la interpellació, el senyor Ernest Maragall.

Ernest Maragall i Mira

Sí; president, bona tarda. Gràcies, senyores i senyors diputats. Sí, senyor Chakir El Homrani, senyor conseller, jo crec que és natural que comenci aquesta intervenció, aquesta interpellació aixecant acta en positiu, d'alguna manera, si m'ho permeten, felicitant el Govern per la iniciativa de calcular i proposar un salari mínim de referència a Catalunya –aquest és el concepte: «salari mínim de referència a Catalunya»–, i haver-ho fet des de i amb els mateixos criteris que s'apliquen en general als estats membres de la Unió Europea, és a dir, un salari mínim que, com és natural, i que no hauria d'estranyar ningú, ha de ser clarament superior al vigent al conjunt de l'Estat espanyol, atès el superior cost de la vida i atesa també la major productivitat del treball a Catalunya.

Segur que tots devem estar d'acord en el que podem considerar que és l'objectiu de fons de la proposta: potenciar un marc català de relacions laborals i dotar-lo d'un instrument, d'una eina que li doni sentit i que li doni efectiva vigència amb tota la potència possible; un marc català de relacions laborals, un marc que ens apropi, doncs, a una major coherència entre aquests conceptes que tant utilitzem però que tant costa de, en fi, fer coherents, precisament: concertació social, ocupació de qualitat.

I em sembla que aquesta iniciativa té valor enllà de la xifra dels 1.239 euros, que potser és la foto que ens n'arriba més destacadament, més gràficament, però que a mi em sembla que és menys important, o que és més important el criteri que hi ha al darrere, i el criteri és el 60 per cent del salari mitjà que la Unió Europea recomana i que és el que s'ha emprat a l'hora d'establir o de formular la proposta concreta del que havia d'haver-hi darrere del concepte de «salari mínim de referència». La xifra aquesta és obvi que s'haurà d'actualitzar per no quedar desfasada i que s'haurà de fer sense donar lloc a espectacles ni a condicionaments polítics, eh?

A mi em sembla que proposar aquest salari mínim de referència, conseller, és una iniciativa valenta i oportuna en molts terrenys, eh? Valenta, perquè s'adhereix a una variable bàsica d'una economia, els salaris, que té efectes sobre l'ocupació i sobre el benestar social, i que és molt evident el seu caràcter central, bàsic. I és oportuna atès que, d'ençà de la crisi, i dels últims anys i de l'evolució –hem vist com es recuperava el PIB, aquestes grans magnituds i altres paràmetres bàsics, però hem

vist que també l'ocupació en quantitats millorava però no els salaris—, els salaris han quedat clarament endarrerits, i hem vist, com a conseqüència, com augmentava aquell famós percentatge del que anomenem «treballadors en la pobresa» o «pobresa dels treballadors». I aquesta iniciativa és, doncs, una resposta directa a aquesta situació, una pobresa que avui pateixen almenys un 14 per cent, 14 i escaig per cent de treballadors i treballadores, i una resposta a la precarietat que caracteritza negativament el nostre mercat laboral.

La paradoxa de l'economia catalana podríem dir que és precisament aquesta, eh? Un PIB *per capita* relativament alt, que ho és com a resultat d'una taxa d'ocupació per sobre de la mitjana europea, però amb un producte i un salari per treballador que estan molt per sota.

I encara tenim atur, certament, però potser és perquè els baixos salaris fan que hagi de buscar feina gent que no ho hauria de fer, potser. Fem-nos aquesta pregunta, eh? Conseller d'Educació, també em sembla que deu compartir aquesta reflexió. Els més de seixanta mil joves de setze i disset anys que ara treballen o busquen feina potser fora millor que no busquessin feina i poguessin seguir estudiant o estiguessin efectivament estudiant en un o altre procés formatiu que els garantiria millor ocupació en el futur. Potser no haurien de fer-ho si els seus pares guanyessin o si el seu conjunt familiar guanyés un salari suficient.

Per això, igual que algunes vegades parlem d'un colesterol bo i un de dolent, ara també podríem parlar d'una competitivitat bona, derivada d'un valor afegit i uns salaris dignes, i n'hi ha una de dolenta, de competitivitat, sustentada en un baix valor afegit i amb uns salaris encara més baixos. En establir un salari mínim de referència adequat a les condicions de l'economia catalana, de major productivitat i costos més alts que la mitjana d'altres comunitats, el Govern de Catalunya fa un pas decisiu per impedir aquesta competitivitat dolenta, és a dir, estem incentivant una economia sustentada, efectivament, en un alt valor afegit i uns salaris dignes.

Mirin, destacar en el rànquing europeu de treballadors pobres no podia ser un motiu d'orgull, eh?, ni tampoc podem fiar-ho tot a la redistribució. La veritable lluita contra les desigualtats, diguem-ho clarament, comença per la redistribució, és a dir, per uns salaris que recullin una major part que ara dels beneficis que el treball contribueix a generar.

És cert que Catalunya avui no té competència legal per imposar un salari mínim. És una cosa que haurem de tenir, que volem i que segur que tindrem, però en tot cas el que sí que tenim és la legitimitat i —diguem-ho també clar, encara més— la fixació dels salaris, començant pel mínim, és desitjable que sigui fruit en primer terme de la mateixa concertació social.

Per això em sorprèn una mica l'entusiasme que l'altre dia vam constatar en els grups d'oposició quan el vicepresident explicava aquesta proposta. Alguns que cridaven: «No podran, no podran, això no ho faran mai!», com si es tractés només d'una qüestió de norma legal i de competència, per aprovar-la. Semblen no entendre què vol dir concertació social, i iniciativa política i responsabilitat institucional, com a tants altres països. Als bons empresaris no els convé la competència deslleial que els puguin arribar a fer uns mals empresaris disposats a reeixir a còpia d'abaixar salaris, ni als sindicats els convé que mentre pacten convenis per dalt se'ls coli per sota un salari mínim inadequat.

Els teòrics neoliberals van fer escarni de la planificació econòmica arran del fracàs de la planificació soviètica radical i, tanmateix, avui, vistos els fracassos d'un mercat sense govern, torna a ser present sota un nou anglicisme, el *forward guidance*, el que avui podríem entendre o traduir com «planificació indicativa». I em sembla que és on estem, eh? El salari mínim de referència que es proposa d'impulsar el Govern entenem que és precisament això: una mena de planificació indicativa per facilitar als agents socials i econòmics la seva tasca.

Ara cal esperar a veure què, i com i quan ho fan, i aquesta és la qüestió, conseller. És precisament això el que espero, que vostè ens hi ajudarà també ara en la seva resposta, començar a veure com s'anirà fent tangible. Com i quan creu, conseller, que aquesta iniciativa tindrà plasmació real en les taules de concertació, en les negociacions de convenis sectorials o d'empresa? O, també, quan veurem els primers efectes tangibles en les condicions de vida de milers de treballadores i treballadors del nostre país?

I des d'un altre punt de vista, conseller, també en la seva condició de membre del Govern de Catalunya, perquè crec que és un element rellevant d'aquesta iniciativa, com pensen desenvolupar aquesta concepció de salari mínim en tot el que té a veure amb el sector públic català, molt especialment en la contractació de serveis amb el sector privat des de les administracions públiques? En aquí hi ha un terreny clar d'iniciativa i de concreció normativa que és perfectament possible.

Per acabar, deixi'm fer una reflexió final. Tenim una nova oportunitat, ara, amb aquesta iniciativa per mostrar el valor d'una determinada actitud que ja és un tret definidor del nostre país. En els últims deu anys hem sigut capaços d'articular i sostenir una profunda aliança entre societat i institucions, entre ciutadania, i governs de Catalunya i ajuntaments. Ho hem vist en l'esdevenir, en el creixement, en el manteniment, en la constància amb la que estem enfocant un projecte d'emancipació col·lectiu, que no s'entendria sense aquesta profunda aliança entre societat i institucions. El salari mínim de referència català ens ofereix una nova –crec jo, conseller– i magnífica oportunitat de posar aquest mateix concepte al servei d'un objectiu tan important i tan sensible com el de la qualitat de vida i la dignitat dels nostres treballadors, de les nostres treballadores, dels nostres ciutadans.

Espero, doncs, que estiguem efectivament en condicions de posar aquesta aliança social en el primer pla..., social i política, per cert, perquè ha d'implicar tothom: ha d'implicar no només les institucions, no només els governs i les administracions, sinó també els empresaris, els treballadors, els sindicats, la seva representació. I estic convençut de que aquest és el camí que s'acaba no pas d'iniciar, perquè hi han moltes iniciatives en aquest sentit des de fa temps, però sí que ara tenim, efectivament, un terreny fèrtil, un terreny que estic convençut que en veurem els resultats ben aviat.

Gràcies, conseller. Esperem la seva reflexió sobre aquestes qüestions.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller de Treball, Afers Socials i Famílies, el senyor Chakir El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies (Chakir El Homrani Lesfar)

Gràcies, vicepresident. Conseller, diputades, diputats... Diputat Maragall, hem obert, i l'hem obert de forma plenament conscient, amb una voluntat política, un debat que és absolutament necessari, que és el debat sobre la realitat salarial del nostre país, sobre com hem sortit d'una crisi a partir d'una devaluació salarial contínua i com sortir d'aquesta crisi a partir d'aquesta devaluació salarial contínua ha fet que, quan les dades macroeconòmiques han sigut positives, la realitat dels ciutadans i les ciutadanes, de les famílies, no ho ha sigut.

I l'hem volgut obrir d'una forma molt conscient. Ho teníem en el Pla de Govern, ho teníem també en el pla de treball del Consell de Relacions Laborals, pactat amb les patronals i els sindicats, i ens calia poder-ho abordar amb un document profund d'anàlisi sobre el que representa el salari català de referència i el que representen els salaris mínims en els diversos models a tot Europa. El primer que m'atreveixo a fer és recomanar la lectura d'aquest informe. Crec que és un informe ben fet, i que, més enllà de la postura ideològica de cadascú, ens fa veure com s'ha trencat el contracte social, com el treball, que ens ha de permetre emancipar-nos, que ens ha de per-

metre viure en condicions de dignitat, ara mateix no compleix aquesta encomanda, aquesta funció.

Vostè ho ha dit: tenim una realitat que hem de poder afrontar, que és més del 14 per cent de treballadors i treballadores en situació de pobresa. I des del Govern, i en especial des del departament que em pertoca coordinar, en coordinació amb el Departament d'Economia i Hisenda, hem volgut ficar fil a l'agulla. De quina manera? Doncs treballant l'anàlisi, treballant els diversos mètodes de quantificació, sent conscients de les afectacions i, després, incorporant, a partir de la concertació social, els agents econòmics i socials.

Per això la primera presentació del document la vam fer en el si del Consell de Relacions Laborals: era on pertocava i és on pertoca. I, si m'ho permeten, em van sobtar certes lectures que va haver-hi sobre el document i la proposta, lectures que van haver-hi que demostraven, una, desconeixement de la normativa i de com es construeix el mercat laboral; dos, desconeixement de la feina que es pot fer per la via de la concertació, perquè, igual que podem fer aquesta feina per la via de la concertació, s'ha fet feina.

Fa poc, aquest mateix any, en el si del Consell de Relacions Laborals s'ha aprovat, amb els agents i el Govern de la Generalitat, la no utilització de les empreses multiserveis aprofitant el que la reforma laboral permet, que és que el conveni d'empresa tingui superioritat jurídica al conveni de sector, i per evitar aquesta situació ho hem treballat en el Consell de Relacions Laborals. I sí, no en tenim competències, en el marc normatiu del treball, però la concertació ens permet superar en alguns casos aquestes limitacions.

Igual que ningú es va estirar els cabells davant d'aquesta bona notícia, crec que tothom hauria de, com a mínim, plantejar-se aquest debat, i aquest debat de forma molt seriosa. En els últims quaranta anys a l'Estat espanyol el salari mínim interprofessional el que ha fet ha sigut devaluar-se en poder adquisitiu, devaluar-se any rere any, i ens acaba situant en una realitat que no és acceptable. I ho fem per justícia social, però també ho fem, i també ho diem en veu alta, per eficiència econòmica –ho fem també per eficiència econòmica. Està demostrat: les societats i els països que únicament entenen la competitivitat a partir dels salaris baixos són països i societats amb economies molt febles; en canvi, quan té el paper que ha de tenir el salari, les economies són més potents, i tenen afectacions tant a nivell de consum com en altres nivells.

Crec que és interessant que ens mirem l'afectació i el perfil de les persones les quals podrien ser afectades. Amb el càlcul de 1.239 euros amb cinquanta cèntims..., que és un càlcul senzill: és fer el que ens ha demanat el Parlament de Catalunya en moltes ocasions, i aprovat en el Parlament de Catalunya, són les recomanacions del Parlament Europeu, són les recomanacions del Consell Europeu. Això representa un 31 per cent dels treballadors i treballadores del país. Ara que estem en un debat força curiós sobre què és i què no és classe mitjana, tinguem en compte el que representa un 31 per cent de la població.

Però és una incidència que potencialment té més força en alguns col·lectius: en les dones, i que ho digui en un ple ordinari emmarcat en el Ple extraordinari sobre la situació de la dona és molt important. Recordem-ho: la bretxa salarial és un 23 per cent en els joves, en les persones que entren en primer lloc al mercat de treball, els ocupats en el sector primari, fins i tot n'hem fet l'anàlisi territorial, i on té més afectació aquesta proposta i tindria més incidència és a Lleida, a les Terres de Ponent, perquè també hi han desigualtats territorials, i això molts diputats i diputades ens ho recordeu dia a dia.

Com ho podem fer? Per diverses vies, també aplicant-nos-ho a nosaltres mateixos. A la llei de mesures volem introduir les eines que ens permetin la quantificació entorn de la contractació i la concertació que fa la Generalitat per tenir un mapa rigorós, amb seguretat jurídica, de tota l'afectació, i un cop tinguem aquest mapa amb

tot el que significa econòmicament podrem treballar en el pla per arribar a aquesta quantia. I segurament haurà de ser temporal, perquè no tindrem els recursos de bones a primeres, però és l'horitzó i està en l'horitzó que treballarem.

També hem fet una anàlisi entorn dels treballadors i treballadores de la Generalitat, i l'afectació és molt breu però també l'abordarem. I especialment el que volem és aconseguir, de la mateixa manera que s'ha fet entorn de les multisectorials, un element que no s'ha aconseguit a l'Estat, que les patronals i els sindicats catalans han arribat a aquest acord, que no hi ha hagut ni la voluntat de canviar normativa laboral a l'Estat després de dos anys de promeses incomplertes, de poder situar aquest full de ruta. Per això ara mateix l'estudi ja el tenen els membres del Consell de Relacions Laborals, l'estan analitzant i començarem a treballar entorn de la seva implementació i d'acordar de quina manera es pot implementar.

Però pensem que és absolutament clau en tots els aspectes, i crec que la importància de la concertació no la podríem donar tant per sabuda, i especialment davant de les declaracions que he escoltat, fins i tot algunes que deien que el Govern, com sempre, deixa la responsabilitat a les empreses. És clar, em sobtava, per part d'una persona que el seu partit té la responsabilitat de governar a l'Estat. Que sàpiga que el salari mínim, sí, a nivell estatal el marca el Govern i el paguen les empreses; és que això passa a tot arreu, és que forma part de la corresponsabilitat de generar una comunitat cohesionada, només faltaria –només faltaria.

I és aquesta la reflexió que volem fer: no ens podem permetre un model de país que amb el treball no puguis viure amb dignitat. I això tampoc ho volem treure a altres debats, però avui que hem tingut molt debat sobre situació econòmica i industrial del país, em sobta que no es vulgui entrar en aquest debat i fixar-hi postura. Però més enllà de les competències o no competències que tenim, hem d'utilitzar tots els instruments que tenim, i la concertació és un instrument que, sent lleial a l'autonomia de les parts, sempre utilitzem per poder avançar entorn d'un model de justícia social i d'eficiència econòmica.

I també vull situar-ho de forma molt clara: també fem una passa endavant entorn del marc català de relacions laborals, i tant, perquè no es dona, i a l'espai social europeu no es dona, però al Canadà o al Japó hi han salaris regionalitzats, i no passa res, és que hem de poder-ho abordar en tots els sentits. I estem segurs que en el si d'aquest Parlament, si volem tenir aquest debat, un debat que en moltes ocasions s'ha aprovat però sense el debat de fons i sense l'estudi de fons, ara tenim aquesta oportunitat.

I agrair-li la possibilitat de respondre'l. I acabar amb aquesta afirmació, que crec que és interessant: mirin-se l'estudi, comentin-lo, critiquin-lo, però mirin-se l'estudi, que crec que és molt interessant i molt necessari per a aquest país.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Farà rèplica? (*Ernest Maragall i Mira renuncia a fer ús de la paraula.*)

Interpellació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos

300-00224/12

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les necessitats i les reivindicacions socials i els pressupostos, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Bona tarda. Avui les diputades de la CUP - Crida Constituent estan en cos allà on ens correspon, que és a la convocatòria del Tsunami Democràtic. Però hem volgut compaginar això amb estar en veu en aquest Parlament per poder donar trasllat del que és la nostra interpellació per a aquest Ple, interpellació que, bàsicament, es correspon amb tres elements que es podrien separar o els podríem tractar conjuntament: pel que fa a necessitats socials, pel que fa a reivindicacions socials i pel que fa a pressupostos.

Voldríem començar amb necessitats socials i amb reivindicacions socials, i volem començar amb les llistes d'espera. No generarem una discussió de dades, perquè les dades són les que són i la realitat és la que és, però sí que volem fer una caracterització del que signifiquen aquestes dades de les llistes d'espera i el que ha significat que de la mà d'aquest Govern en aquesta legislatura hi ha hagut una cronificació de les llistes d'espera, insuportables, ja sigui des del punt de vista de la metgessa de capçalera, d'especialistes o d'intervencions quirúrgiques.

També volem recordar, malauradament, que s'ha volgut parlar molt d'una assistència universal de la salut i la sanitat catalana com a universal però tenim algun supòsit on es demostra que, a dia d'avui, no és universal: dones migrades que no tenen permís de treball ni permís de residència que a dia d'avui no poden accedir a la interrupció voluntària de l'embaràs, i, per tant, una realitat que trenca amb alguns dels mantes que es volen traslladar des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Donem les gràcies i molt, en aquest sentit, a la taula de treball sobre l'accés a l'atenció sanitària, que fa uns dies ens traslladava aquí a algun grup parlamentari aquesta circumstància. I també agrair, com sempre, al Grup de Treball en Defensa de la Sanitat i a la Marea Blanca que recordin dia sí dia també que no es tracta únicament de les llistes d'espera, sinó de tot el funcionament del sistema públic de salut.

De la mateixa manera, pel que fa a ensenyament –i si la resposta ens la donarà el corresponent conseller, doncs potser ho tenim més senzill per poder trobar-hi solucions–, recordar que seguim encara amb un model de segregació, segregació pel que significa la privada, que paguem entre tots i totes, mal anomenada «concertada», que fins i tot segrega encara per qüestions de sexe; segregació entre privada i pública, i, fins i tot, segregació, també, i ho hem de dir així, entre pública i pública.

Fèiem una pregunta al conseller sobre les quotes il·legals –i volem insistir en aquesta idea: poden haver-hi algunes que no siguin il·legals– que a dia d'avui es cobren en els centres i que no són responsabilitat de qui les cobra sinó de la manca de finançament.

I volem també recordar que, lluny de transformar la realitat que tenim de l'ensenyament públic, el que ja comencem a sentir, com sempre, malauradament, el mes de desembre, són potencials tancaments de línies a l'ensenyament educatiu públic i, fins i tot, tancaments d'oferta educativa pública en forma de fusions, i en forma fins i tot d'algunes fusions que, com a model, el que són els instituts escola, poden servir en alguns llocs i en algunes circumstàncies, però que per a algunes realitats es transformen en el seu contrari.

Tot això ho va denunciar la Marea Groga, els ho han dit els sindicats del sector de l'ensenyament, la FAPAC, i fins i tot comunitats educatives, com la de l'Escola Mediterrània, del barri de la Barceloneta, a Barcelona, o de l'Escola Montigalà, de Badalona.

Lluny de trobar una resposta a través dels serveis socials, el que tenim a dia d'avui en els serveis socials és col·lapse generalitzat. Potser el paradigma és la situació de la DGAIA, DGAIA on una part important dels poquets treballadors i treballadores que queden encara de contractació directa estan a l'espera de sortir d'aquesta realitat d'interinitat generalitzada.

Interinitat generalitzada, senyor conseller, que afecta a dia d'avui, entre interinitat i temporalitat, més de noranta mil treballadors i treballadores del sector públic.

I no ens hi serveix simplement avançar que hi haurà convocatòries, ens serveix i necessitem garantir que no hi haurà ningú, dels treballadors i treballadores que porten més de tres anys al sector públic, que perdrà el seu lloc de treball, aquells i aquelles que durant les darreres dues dècades, molts d'ells i d'elles, han sostingut els nostres serveis públics.

I si parlem de serveis públics, evidentment no podem deixar de parlar del que significa la llei –anomenada «Aragonès», en denominació segurament correcta– de serveis a les persones. Ens preocupa no únicament, en el projecte, el seu contingut, sinó que ens preocupa fins i tot que hi hagi forces polítiques que es defineixen com progressistes que estiguin defensant el contingut d'aquest projecte, primer perquè la transposició de la directiva podia haver significat perfectament que Esquerra Republicana hagués optat per una llei d'internalitzacions i no ha optat per això, ha optat per un projecte de llei que significa privatitzacions. També perquè vostès amplien els nous serveis, o en nous serveis, que fins a dia d'avui no podien ser objecte de privatització, però sobretot perquè molts dels mateixos que fins i tot podien ser ja objecte de privatització no ho eren, però amb una normativa que amplia les possibilitats de privatització ho seran.

També perquè en aquest projecte de llei –que nosaltres no volem la llei i que per això no hi hem participat– podien haver-hi inclòs clàusules essencials, que serien aquelles que permetrien actuar davant dels incompliments amb una recuperació de la gestió, per part de l'Administració, i fins i tot no únicament no indemnitzar l'empresa sinó al revés: presentar una demanda de danys i perjudicis perquè indemnitzés l'empresa. Però saben quines clàusules essencials conté el projecte de llei? Cap, zero. Aquesta ha estat la seva opció legislativa.

Com opció legislativa també ha estat no garantir les condicions de treball dels treballadors i les treballadores subcontractats i subcontractades. Tenen vostès, amb una descripció exacta de la normativa, com a clàusules d'execució –no les essencials, que no n'hi ha cap, sinó clàusules d'execució– que pel que fa als treballadors i treballadores es podrà o s'haurà de mantenir la plantilla o mantenir les condicions de treball, el que significarà el seu contrari: que podran no mantenir la plantilla o no mantenir les condicions de treball, i això és el que diu el literal del projecte de llei. I, així, tot el projecte de llei.

Podem afirmar també del Ple que vam viure ahir que polítiques feministes en necessitem, i moltes, i en aquestes moltes hauríem de donar fins i tot una resposta a aquelles dones que veuen la violència patriarcal en la seva màxima expressió però que després també van a un SIAY i el troben absolutament col·lapsat.

Volíem parlar també, i hem estat escoltant i sentint la intervenció del conseller i la seva resposta en la interpellació anterior, del salari mínim català de referència. Nosaltres no ens postularem en contra d'aquesta referencialitat. El que els preguntem d'una manera directa és si a partir de l'1 de gener tots els treballadors i les treballadores del sector públic català contractats directament ja tindran aquest salari. Perquè, si no, vostès estarien fent un plantejament a la patronal i als sindicats per al sector privat però no ho estarien complint al sector públic. Serà això així? I és pregunta que li fem, conseller.

O, segona pregunta, per allò que vostès també ja poden fer sense necessitat de competències: contractes, gestió de serveis públics a través de gestió privada. Als futurs contractes hi haurà aquesta aplicació de salari mínim garantit? Existirà o no existirà? Perquè, si no, postulen una cosa per a les empreses privades però quan vostès fan d'ocupadors o poden introduir mitjançant normativa aprovada en aquest Parlament el salari de referència no ho fan, i seria absolutament incomprensible.

Parlant de competències, per cert, nosaltres no ens volem quedar amb la idea que no tenim competències. Hem de donar respostes, i parlem ara de l'àmbit de la normativa laboral, i en aquest sentit també, per la Inspecció de Treball, els demanaríem i els preguntariem: vostès encara no han donat compliment, i sabem que ho faran,

al segell de qualitat de Las Kellys, però per què no es continuarà fent una campanya específica en relació amb les cambres de pis?

O, per exemple, davant el degoteig permanent de tancaments empresarials que estem tenint en el país i que segurament en tindrem més –avui ens han acompanyat i ens acompanyaran els treballadors i les treballadores de Continental en aquest Parlament–, quina resposta dona el Departament de Treball, per exemple? També podríem interpellar el departament d'indústria en aquest supòsit.

I tot això combinat al final què significa? És manca de feina, dèficit de serveis públics i, per tant, pobresa. I en pobresa tenien una gran eina, que era la renda garantida de ciutadania, però la gestió que s'ha fet de la renda garantida de ciutadania el que ha suposat és que hi hagi molts catalans i catalanes que tenim dret a veure-la feta efectiva..., doncs no s'ha fet efectiva. I, per tant, deixin vostès d'aplicar el manual de gestió neoliberal de prestacions, que és el que s'ha donat.

I per últim també volíem recordar habitatge, on llogar a dia d'avui és gairebé impossible, on comprar es torna una utopia i on el dia a dia al que està dedicant més recursos la Generalitat de Catalunya en relació amb habitatges és als Mossos d'Esquadra, que els envia a acompanyar els desnonaments. Ens vam fer una proposta, en relació amb habitatge, els vam dir que no servia. Ens van dir que farien altres propostes. Restem a l'espera.

I volem acabar amb algunes idees, també. Primera: allò determinant, com sempre, la nostra capacitat per lluitar, la nostra capacitat per mobilitzar-nos i el que significarà voluntat popular *versus statu quo*. Però, com sempre, també, més enllà de tenir clar que les mobilitzacions al carrer i la desobediència civil col·lectiva seran les eines que ens faran conquerir drets, això ha de tenir també una plasmació aquí –aquí.

Han dit molt, en els darrers temps, que necessitaven un pressupost. Nosaltres li diem una cosa: no necessitem únicament un pressupost, necessitem un pressupost que pugui donar respostes a les necessitats socials, no el pressupost en abstracte. I ja els hem dit aquestes darreres quaranta-vuit hores, per si algú no ho havia entès, que evidentment l'acord fiscal o en matèria fiscal al qual van arribar per una banda JuntxsCat amb Esquerra, i per una altra banda els Comuns amb Esquerra, no ens donarà una solució per a les necessitats socials que hi haurà el 2020: 175 milions més no ens donaran cap solució, ni tampoc per al 2021.

Per tant, estem a l'espera que ens puguin donar respostes de com faran efectives les necessitats del poble català.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Educació, el senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Educació

Gràcies, vicepresident, diputats, diputades. Diputat Aragonés, aquesta és una macro-, mega-, hiperinterpellació, en què vostè ha presentat tantes preguntes, tantes qüestions i tantes propostes que, amb una certa experiència parlamentària, jo diria que és una interpellació feta perquè hi hagi una moció després, i que la moció, que té tots aquests punts –té tots aquests punts– que són punts que abasten molts departaments, polítiques molt particulars, polítiques molt transversals..., no poden ser respostes totes ara, amb el temps que tinc, com vostè sap perfectament, però sí que li permetran plasmar-les a la moció. És una tècnica parlamentària absolutament correcta, legítima i que tots els grups parlamentaris han utilitzat alguna vegada.

Per tant, jo ara no vindré a intentar respondre-li totes i cadascuna de les qüestions que ha efectuat, que són, a més, matèria d'un debat de política general. Sí que n'hi comentaré algunes, i si alguna de les que no li podré comentar amb particularitat l'interessa, tenim el torn de rèplica.

Bé, el salari mínim català de referència, que era motiu de la interpellació anterior i que el conseller El Homrani ja ha respost una pregunta que vostè formula, però potser no l'ha respost amb el deteniment que vostè voldria, i la hi responc, perquè a més va ser motiu de debat en el Consell Executiu d'aquesta setmana, i va ser motiu d'acord amb el Consell Executiu d'aquesta setmana, per tant, diguem-ne, li ho puc dir amb rotunditat.

En la llei d'acompanyament, en la llei de mesures que acompanyarà els pressupostos de la Generalitat que el Govern aprovarà a començaments d'any, i que es debatrà en aquest Parlament, hi ha les mesures per a l'aplicació del salari mínim català de referència, per un cantó, als contractes i a la concertació; de manera progressiva i calendaritzada, com sortirà a la llei, però hi és, evidentment.

I, a banda d'això, el Govern està analitzant com, de la manera més ràpida possible, aplicar aquest salari al col·lectiu d'uns sis mil treballadors de la Generalitat, que n'hem d'efectuar, diguem-ne, l'anàlisi detallada, departament per departament, servei per servei, unitat per unitat, però la xifra és, més o menys, de sis mil treballadors públics que en aquests moments cobren per sota del que marca el salari mínim català de referència. I el Govern evidentment aplicarà el salari a aquest col·lectiu, que, *grosso modo* i en una primera anàlisi, és d'uns sis mil treballadors, i això sí que li ho puc dir amb aquesta rotunditat.

D'altres temes que ha tractat: la llei de serveis a les persones, que vostès anomenen Llei Aragonès i que jo podria anomenar Llei Romeva, però en les lleis, normalment, quan els posem un cognom, desvirtuem tant l'opció d'estar-hi a favor com l'opció legítima d'estar-hi en contra. En la llei de serveis a les persones, una diputada del seu grup en el Ple anterior va dir que hi havia coses que creia que eren positives, coses en què creia que no hi estava d'acord, coses que creia que eren negatives, i que en el balanç de la seva anàlisi era més important la part negativa.

La llei de serveis a les persones els departaments la necessitem, necessitem una normativa d'aquestes característiques. És millorable? Per això està en tràmit parlamentari. S'hi poden posar més garanties? Millor. Es pot marcar més seguretat en la no externalització, innecessària, injustificada, etcètera? Segur.

L'hi explico: al Departament d'Educació necessitem una normativa que permeti que les associacions de pares i mares d'alumnes, les associacions de famílies d'alumnes, les associacions de famílies d'infants que volen gestionar menjadors escolars ho puguin continuar fent. La Comissió Jurídica Assessora acaba d'emetre un dictamen a petició d'alguns consells comarcals que diu que amb l'actual normativa espanyola i europea no ho podrien fer. I els consells comarcals estan dient-nos: «La Comissió Jurídica Assessora ha ratificat el que alguns interventors de consell comarcal havien dit.» I nosaltres els diem: «Espereu-vos, perquè necessitem una normativa que ho permeti, perquè volem continuar fent-ho.»

La llei de serveis a les persones a nosaltres ens permetria fer una resolució immediata i acabar amb els dubtes de les intervencions de les administracions locals –ens ho permetria fer. Per tant, la necessitem, i no pas per externalitzar, sinó per garantir un ús comunitari i una gestió comunitària dels menjadors escolars –no pas per externalitzar, sinó per garantir això.

Les llistes d'espera. La consellera de Salut ho ha debatut constantment en aquest Ple, en preguntes orals i en interpellacions, i em remeto a les seves explicacions.

Pel que fa a la segregació escolar, la lluita per l'equitat, el treball per l'equitat escolar és un compromís del departament, és un compromís de la majoria d'aquest Parlament a través del pacte del Síndic de Greuges. És un compromís de tots els municipis de més de deu mil habitants del nostre país a través del pacte, governats per totes les forces polítiques que governen ajuntaments a Catalunya –per totes– i que tindrà en breu dos eines: el Decret d'admissió d'alumnes i el Decret de concerts educatius.

Ambdós decrets es fonamenten en acabar amb la segregació, en lluitar per l'equitat, i, és cert, amb totes les segregacions, fins i tot les que es donen dintre una mateixa escola de vegades –fins i tot les que es donen de vegades dintre d'una mateixa escola–, les que es donen entre escoles, les que es donen entre escoles públiques, les que es donen entre escoles públiques i escoles concertades, les que es donen entre escoles concertades, també. I l'element de les quotes és important, és cabdal.

Per això estem treballant, n'hem parlat amb la FAPAC, n'hem parlat amb la FAPAES, parlarem amb uns i els altres, però evidentment hem d'establir un marc –un marc–, del qual ningú pugui sortir-ne i que, si en surten, en el cas de l'escola concertada ha de significar la pèrdua del concert i en el cas de l'escola pública ha de significar una actuació administrativa contundent.

En el Decret d'admissió i en el Decret de segregació també hi ha aquestes eines –també hi ha aquestes eines–, i moltes d'aquestes eines les situem, a partir dels decrets, mà a mà amb els ajuntaments, perquè la lluita per l'equitat i la lluita contra la segregació l'hem de fer mà a mà amb els ajuntaments.

D'altres temes que vostè ha posat damunt la taula: l'acord entre el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem i el Govern de la Generalitat en matèria de política fiscal a partir d'assolir una fiscalitat més justa i progressiva, impulsar un creixement sòlid i sostenible i lluitar contra l'emergència climàtica. És un bon acord, n'estem absolutament satisfets: és just, és equitatiu i ens ha de donar les eines per presentar en aquest Parlament uns pressupostos més contundents en la resposta a les demandes socials, més eficients en la resposta a les necessitats socials i territorials. En la resposta a totes? No –no.–, i vostè ho sap, i ho saben tots els diputats i diputades: a totes no. A les més urgents, a les més necessàries, a les més eficients? Sí, i així serà.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per a la rèplica té la paraula el diputat senyor Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Conseller, normalment en molt menys temps fem moltes més preguntes. Segurament a vostè no li ha tocat respondre a aquest subgrup moltes vegades, i per tant ho hauria de saber. En tot cas, són vostès des del Govern qui trien qui contesta, i, per tant, donar aquesta resposta a nosaltres no ens sembla de rebut. Per descomptat que no pot contestar de tot, i li agraïm, a més, aquesta sinceritat, però ens semblaria de rebut que a la majoria de les qüestions que hem plantejat poguéssim donar-hi resposta, o haguéssim pogut donar-hi resposta, i sabem que a algunes, a més, ho farà en el segon torn, quan ja no tindrem nosaltres un altre torn de rèplica.

Sí que volem, també, començar amb una altra qüestió, de recordatori. Recordàvem el Tsunami i no volem oblidar-nos avui que a la Catalunya del Nord i a l'Estat francès hi ha una jornada de lluita en defensa de les pensions, i que malauradament ha coincidit amb el judici d'un sindicalista, el Gaël Quirante, sindicalista de correus, un destacat sindicalista de correus, que està davant d'un procediment penal, i volíem aprofitar per traslladar tot el nostre suport a aquest company que es veu, per fer sindicalisme, en un procediment penal.

I volíem començar amb un recordatori del que ha estat la reunió amb els treballadors i les treballadores de Continental. Mirin, ens deien, i amb tota la raó, «marxem frustrats i frustrades perquè no trobem respostes entre els polítics». Tenen tota la raó: necessitem respostes, i no pot ser que la resposta sigui «no tenim competències en matèria legislativa». De fet, en matèria d'execució legislativa de normativa laboral sí que n'hi ha; no pot ser aquesta, la resposta. Si hi ha un govern que realment creu en el seu país, ha de creure en el manteniment de l'ocupació com una qüestió essencial, i no hi donem respostes, no s'hi estan donant respostes i això no ens pot passar.

Segona qüestió, també important: la resposta que vostè ens ha donat del salari mínim de referència. Doncs ens ha quedat força clar: per una banda, estudiaran, que és una de les reflexions que feien, amb relació a un gruix de treballadors i treballadores públiques que són una minoria que encara no cobren aquesta quantia. I, segona, amb relació a la concertació, que no és la totalitat de formes de gestió indirecta, sinó que s'ha referit vostè a la concertació, veurem com ho fem d'una manera progressiva. Per tant, ja ens està donant la resposta que l'1 de gener de 2020 aquest salari que vostès demanen que sindicats i empreses es posin d'acord encara no serà efectiu, i que estudiaran d'una manera progressiva l'aplicació del que demanen a empresaris i a treballadors o treballadores, o als seus representants, que facin ja efectiu.

També, sobre el projecte de llei i/o la llei que alguns anomenen «lleï Aragonesa», nosaltres els hem de dir que no compartim, evidentment, i ja ho ha vist, la seva anàlisi que diu: «És millorable a través de les esmenes.» Doncs mirin, o en la ponència fan trampes i sumen en transaccionals allò que no es pot sumar, o difícilment serà millorable una qüestió tan senzilla com les clàusules essencials. Que nosaltres ja l'hi diem: hem optat per no participar d'una llei que no hi creiem i hem dedicat el temps que hauríem d'estar reunides en aquella ponència en explicar fora del Parlament el que significava. I, per tant, ni amb les esmenes serà millorable, excepte que algú vulgui fer trampes en el tràmit parlamentari.

I després, senyor conseller, amb total respecte: no posi vostè l'exemple dels menjadors com una necessitat de la llei de servei a l'atenció de les persones per una qüestió ben simple: vostès podrien fer, també, un decret específic per regular d'una manera concreta aquesta matèria. Per tant, no necessiten tota la llei.

I ara li faré una pregunta amb relació a dos codis, a veure què li semblen, d'aquest projecte de llei. Miri, segurament «8011000/8» no li diu res, però després hi posa «serveis d'ensenyament escolar»: això inclou el projecte de llei. Segurament «805900/6» no li diu res, però aquí posa «serveis de tutoria», i no estem parlant de concertació, estem parlant que a l'ensenyament públic això es pugui fer. Vostè hi està a favor o en contra? Ens contestarà avui o no ens contestarà avui? Suposo que dirà que hi està en contra, perquè si no estaria en un procés de privatització de l'ensenyament públic. Hi voldríem, també, resposta.

I sobre la segregació escolar. Tenim una diferenciació important quant a concepció: són necessaris instruments d'ordenació per evitar la segregació escolar, però, si no hi ha més finançament, la segregació escolar es mantindrà, i vostè ho sap molt millor que jo, a més. Per tant, doni resposta de si hi haurà més finançament per a l'ensenyament públic o no hi haurà més finançament. I no em digui: «sí, n'hi haurà més», perquè ja ho sabem, que n'hi haurà més, que és el creixement tendencial obligatori, sinó si hi haurà més percentatge del total del pressupost públic o del pressupost de la Generalitat dedicat a l'ensenyament públic. No ens diguin simplement «hi estem treballant», que és la resposta que rebem en moltes ocasions.

I mirin, respecte a l'acord. Doncs per nosaltres és molt senzill: 175 milions donaran per al que donaran, el 2020, i també l'hi volem agrair la seva sinceritat. Fins i tot, per vostè, el que ens ha dit és: com a resposta a tot, «no». I és evident que, com a resposta a tot, no. Però nosaltres ni tan sols l'hi exigiríem a tot, sinó donar respostes a les necessitats més bàsiques del poble de Catalunya, que amb aquests pressupostos, o com a mínim amb l'increment d'ingressos, no ho veurem.

El president

Per fer la rèplica és el torn de nou del conseller. Quan vulgui.

El conseller d'Educació

Gràcies, president. Com a resposta als interessos, a les necessitats més bàsiques i més urgents, vostè podrà comprovar, quan els pressupostos entrin en el Parlament, què hi trobarà: hi trobarà educacions de P3, hi trobarà escola inclusiva, hi trobarà

menjadors escolars a secundària, hi trobarà elements que són importants en la lluita contra la segregació i en la lluita per l'equitat.

Si vostè em pregunta: «Privatitzarà el departament algun servei educatiu?» L'hi he respost «no». «Vol privatitzar-lo?» No. «Vol fer públic algun servei que ara és privat?» Sí. Si em pregunta això, aquest mateix Ple va aprovar un decret llei que permet fer públic algun servei que ara és privat, en educació, i el va aprovar en aquesta legislatura. Per tant, el missatge és molt clar: privatitzar? No.

Pel que fa al salari mínim català de referència, l'1 de gener de 2020 evidentment que no perquè no hi haurà el pressupost aprovat; és evident, allí està. Quan estigui el pressupost aprovat, l'hi torno a dir: no estem estudiant què fer amb els sis mil treballadors, estem localitzant tots i cadascun d'aquests treballadors per aplicar-los, a partir de les mesures pressupostàries que contingui el pressupost que ens ho permetin, el salari. I pel que fa a contractes i concertació de serveis, doncs, a partir del que progressivament els nous contractes, la revisió de contractes, la nova concertació ens permetin, evidentment, perquè un contracte també és un instrument jurídic que no es pot revertir per una de les parts.

La renda garantida: hem passat de 65.000 beneficiaris a 124.000. Per tant, completament més de quaranta mil pensions no contributives. Són competències de l'Estat, però ho estem fent nosaltres, també. I en aquest sentit, sí que la discussió de competències és important, perquè la discussió de competències va afegida al pressupost –perquè la discussió de competències va afegida al pressupost.

I l'hi he de dir: venim d'una època de crisi econòmica, venim d'una època de retallades, venim d'una època de creixement de necessitats socials, i és evident que el Govern necessita instruments per atendre les peticions, i és evident que el primer instrument són els pressupostos, i és evident que el primer instrument dels pressupostos són els ingressos, i és evident que a partir d'un acord d'ingressos es pot arribar a un acord de despeses, i és evident que un acord d'ingressos que tingui una concepció de fiscalitat social progressiva i verda només es pot correspondre amb unes despeses socialment progressives i amb unes despeses sostenibles, és evident –és evident.

I jo vull aprofitar aquesta intervenció en nom del Govern per agrair els treballs que hem fet fins ara amb el Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, i els que estem fent i els que farem, perquè ens podran permetre, si s'acaben en positiu com esperem, presentar-los a vostès aquests pressupostos amb aquestes mesures.

I ho torno a dir: totes les mesures que l'educació a Catalunya necessita no les farem en un any. Farem aquelles mesures que són més urgents, i són fonamentals i són bàsiques per donar un pas endavant decisiu de recuperació de les retallades, de superació de la crisi i de tirar endavant? Sí. Discutirem, vostès i nosaltres, quin pas és més important que l'altre? Segurament, que per això som opcions polítiques diferents.

No ens podran dir que no presentem passos endavant. Podrem discutir si els passos que formulem nosaltres són més justos o més equitatius que els que formulen vostès, però no ens podran dir, en els pressupostos que presentarem, que el país no farà passos endavant en equitat i justícia social, en equitat i justícia territorial, perquè ho continuaran. Tindrem uns pressupostos amb més despeses socials que el 2010, i amb recuperació de despesa social del temps de la crisi. Vostès ho veuran. I quan estiguin els pressupostos aquí, vostès podran treballar amb nosaltres, i el grup parlamentari que els doni suport, en la seva millora, si pot ser.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

El president
Gràcies.

La següent interpellació és sobre la política industrial. I la formula, en nom del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem, el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Consellera, conseller, diputats i diputades... Agraïment especial, avui, a les treballadores de Continental. Deia el company Aragonés una cosa que comparteixo plenament: és cert que ens han expressat la seva frustració, perquè, cada cop es reuneixen amb polítics, costa molt trobar solucions al fet que una empresa plantegi un ERO i amenaci amb tancar l'empresa i fer fora 760 treballadors, però crec que plegats –i també va per vostè, consellera–, si ens arromanguem la camisa i ens posem a treballar plegats, podrem trobar solucions en aquest cas, i podrem evitar-ne el tancament. Si l'empresa no compta amb les seves treballadores, nosaltres avui al Parlament volem dir que nosaltres sí que comptem amb vosaltres, i que lluitarem amb vosaltres per defensar els vostres llocs de feina. *(Aplaudiments.)*

I és un cas més, el de Continental, però és un cas, un degoteig constant de casos que ens evidencien una qüestió clara, que és que estem perdent teixit productiu a casa nostra. Els EROs s'han disparat un 76 per cent des de l'any passat, i sembla que la perspectiva serà pitjor per a l'any que vindrà. Any rere any, des de fa dècades, el sector industrial va perdent força, i amb ell la capacitat del nostre país de generar producció i de generar, també, llocs de treball.

I si avui fem aquesta interpellació al Govern, és perquè és evident que Catalunya té un greu problema per garantir el futur del seu teixit productiu. Catalunya té un problema industrial i el Govern de Catalunya ha d'assumir la responsabilitat i el repte de garantir un futur per al seu teixit productiu.

Hi ha paraules que a costa d'haver-les degradat sonen velles, com «indústria», i curiosament la paraula «indústria» no descriu cap somni romàntic del segle XX, sinó que descriu qualsevol proposta de benestar que puguem construir per al segle XXI. I Catalunya, des de la Transició, ha perdut molta indústria, ha perdut una tercera part de la seva indústria: si als anys vuitanta representaven el 40 per cent de treballadors i treballadores de casa nostra, avui no arriben pràcticament al 17 per cent. Quaranta anys desmantellant indústria i substituint economia productiva per economia especulativa i economia de serveis. Hem substituït un país que produïa per garantir benestar i per garantir treballs dignes per un país que especula amb bombolles immobiliàries i que pretén fer-nos pensar que el nostre projecte de benestar és servir copes tres mesos l'any i sobreviure la resta.

Quaranta anys fent realitat allò que deia un ministre d'Indústria, el senyor Solchaga, que la millor política industrial és la que no existeix. Però la crisi va posar de manifest, també, els límits d'aquest projecte, els límits de pensar que podem construir una societat del benestar en base a no produir res i a parasitar sectors productius com fan els fons d'inversió a casa nostra. I, per tant, desinvertir en indústria és desinvertir en la capacitat de generar un estat de benestar mínimament digne. I el que hem fet és transformar la Catalunya on el treball era font d'integració i de benestar per la Catalunya de Glovo, on el 17 per cent dels treballadors –quasi mig milió dels treballadors de casa nostra– són pobres, i hem passat de la Catalunya de la bombolla immobiliària a la Catalunya on vuit de cada deu menors de trenta anys viuen a casa de sons pares perquè llogar un pis a casa nostra els suposa el 120 per cent de la renda.

I, per tant, creiem que la crisi ha posat de manifest, si és que algú ho dubtava en aquest país, que no defensar l'economia productiva és no defensar un futur digne per al nostre país. I Europa va fer la mateixa reflexió: quan va fer l'Horitzó 2020 per a la Comunitat Europea va dir que calia, com a mínim, reindustrialitzar Europa per garantir que com a mínim el 20 per cent de la seva economia fos industrial. I hi posava

diferents criteris: recuperar indústria fins al 20 per cent del PIB amb un creixement intel·ligent basat en el coneixement i la innovació, amb un creixement sostenible que garantis i apostés per la transició energètica i per una economia circular, i amb un coneixement integrador, que no és una altra cosa que dir que ja n'hi ha prou de competir a Europa a devaluar salaris i que el treball ha de ser garantia de benestar.

I a Catalunya aquests objectius es van incorporar ja fa dos anys en el Pacte nacional per a la indústria. I avui que estem a meitat del pacte hem de dir que nosaltres qualifiquem el seu desenvolupament de molt insatisfactori, i sobretot per quatre raons fonamentals que considerem que són estratègiques en el Pacte nacional per a la indústria.

El primer: ens vam fixar un objectiu del 20 per cent, el 20 per cent del PIB a Catalunya havia de ser industrial. Quan es va fixar aquest objectiu, el conseller d'indústria de l'època va dir: «Home, a Catalunya el 20 per cent no, perquè ja el tenim; a Catalunya ens hem de fixar el 25.» Bé, avui seguim de baixada: estem en el 17 i estem seguint perdent teixit productiu, i, per tant, és obvi que l'objectiu central del Pacte nacional per a la indústria, que és mantenir i ampliar el teixit productiu a casa nostra, està fallant.

I, per tant, la primera pregunta que li faré és molt clara: creu vostè que en els dos primers anys del Pacte nacional per a la indústria s'ha aconseguit revertir el desmantellament productiu del país? I creu, per tant, que ha tingut sentit l'acció de govern en relació amb el Pacte nacional per a la indústria?

El segon objectiu que es plantejava Europa, i que nosaltres compartim i que comparteix també el Pacte nacional per a la indústria, és que el creixement havia de ser intel·ligent, que havia de competir per produir coses amb alt valor afegit, apostant per la recerca, el desenvolupament i la innovació, i no competir per devaluar salaris o per produir coses amb baix valor afegit. I la veritat és que en recerca, desenvolupament i innovació estem pitjor que quan va començar el Pacte nacional per a la indústria: no arribem ni a la meitat dels objectius europeus que es van fixar per al 2020, que era un 3 per cent del producte interior brut dedicat a la recerca, al desenvolupament i a la innovació. I no només no arribem a la meitat, sinó que estem retrocedint: hem perdut un 13 per cent en polítiques de recerca i desenvolupament al nostre país en deu anys, des que van començar les polítiques de retallades. En deu anys d'austeritat, hem passat de comparar-nos amb França o amb Alemanya en els seus nivells d'innovació a situar-nos a la perifèria europea i a competir amb els països que tradicionalment menys inverteixen en innovació, i el que és pitjor: retrocedint any rere any.

I això no en un moment qualsevol, en un moment on, bàsicament, la indústria necessita fer un salt tecnològic per garantir el seu futur productiu, per garantir la supervivència de les indústries a casa nostra i per garantir la seva competitivitat amb els països d'Europa i amb els països extracomunitaris. I, per tant, aquesta deixadesa en polítiques d'innovació i en polítiques de recerca i desenvolupament és una deixadesa que posa en risc la supervivència del mateix teixit productiu a casa nostra.

I en aquest punt, en assegurar polítiques de recerca i desenvolupament a l'alçada, només s'ha desenvolupat una tercera part del Pacte nacional per a la indústria, dels compromisos que formaven part del Pacte nacional per a la indústria.

I, per tant, la segona pregunta que li vull fer avui és si creu que els incompliments del seu Govern en recerca, desenvolupament i innovació posen en risc el necessari salt tecnològic per garantir el futur de la indústria catalana.

I ho dic bàsicament perquè hi ha xifres, repassant el grau de compliment del Pacte nacional per a la indústria, que m'han semblat directament escandaloses, com que només s'hagi executat el 0,3 per cent en l'impuls d'una estructura industrial de suport a la impressió 3D, que és estratègica per a la indústria 4.0 a casa nostra, o que s'hagi desenvolupat ni més ni menys que el 0 per cent per a la recerca i la innovació en sectors punters en la nova indústria com és el grafè, el *big data*, etcètera; un 0,3

i un 0 per cent en dos anys, quan hauríem d'estar, perquè estem a la meitat del pacte, com a mínim al 50 per cent de desenvolupament d'aquests compromisos.

El tercer eix que es va marcar Europa i que recull el Pacte nacional per a la indústria és el creixement sostenible. I no l'hem complert, en aquest cas, ja, ni de causalitat: no hem complert el que suposa tenir un 20 per cent d'energies renovables a casa nostra, no hem complert el que suposa augmentar l'eficiència un 20 per cent del teixit productiu de casa nostra ni hem complert, tampoc, els compromisos del mateix Pacte nacional per a la indústria. Avui hem complert poc més del 10 per cent del que ens vam proposar fer en quatre anys.

I n'hi poso exemples, com l'impuls del vehicle elèctric, que està al 12 per cent, o el Pla d'eficiència energètica en la indústria, que està en el 14 per cent del compliment, quan ambdós haurien d'estar com a mínim al 50 per cent. I n'hi podria posar més exemples, però la pregunta fonamental que li vull fer és si creu que l'Icaen ha sigut útil per garantir la necessària transició energètica del nostre teixit productiu.

I vull acabar amb un cas que crec que és paradigmàtic, que és el de la formació. Tenim una clara demanda d'FP per al sector industrial per garantir la necessària formació dels treballadors en aquest salt productiu i dels treballadors que s'han d'incorporar en la indústria. I mentre aquest sector ho demana amb insistència, tenim casos que jo crec que fan ja feredat veure'ls, com el Centre d'FP d'Automoció de Martorell, que, com vostè sap, té una capacitat...

El president

Diputat...

Lucas Silvano Ferro Solé

...per a catorze mil estudiants –i amb això ja acabo, president–, i que només ofereix cursos per a cinquanta alumnes.

La darrera pregunta que li faig és si creu vostè que és de rebut que una indústria central per al país com és la indústria de l'automoció no tingui garantida ni tan sols la formació dels seus treballadors, necessària per a la transformació del sector.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre la interpellació, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, la senyora Maria Àngels Chacón. Quan vulgui.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, president. Gràcies, diputat. Celebro que estiguem d'acord en una cosa, no?, en la preocupació per defensar els llocs de treball i el teixit productiu. Aprofito per anunciar, també, que demà mateix tenim una reunió amb els diferents grups parlamentaris per parlar, precisament, de Continental.

Miri, em deu haver sentit no una, deu, vint, trenta vegades defensar economia productiva, innovadora, integradora, sostenible i oberta al món. Aquest és el nostre mantra, almenys al departament. I després del que ha esmentat vostè, algunes de les dades que esmentava, semblava, doncs, que la nostra indústria s'ensorrís, i jo crec que hem de parlar de reptes, de situacions concretes, però no d'aquesta situació catastrofista. I li diré també una altra cosa: no és patrimoni seu, només, defensar els treballadors i preocupar-se per ells, perquè ens ocupa i ens preocupa a molts.

Fa ja dos anys –fa ja dos anys– des del departament d'indústria vam elaborar un estudi d'impacte laboral de la indústria 4.0, quan ningú en feia cas, quan analitzàvem què passaria, i és el que està passant ara, amb aquesta transformació del sector industrial. Li recomano que es miri aquest informe, en el qual ja vam demanar que haviem de posicionar-nos en aquest aspecte tan important.

Sobre el tema de l'activitat industrial, m'ho diu o m'ho explica? Som industrialistes, estem defensant la indústria del nostre país, que està en un 20,7 del producte interior brut. I nosaltres entenem que aquesta ocupació industrial..., la producció

industrial i la inversió industrial han tingut un creixement estable fins al 2019. Ara sí que, en aquest context de desacceleració global, doncs, també se'n veu afectada.

Per què nosaltres, a Catalunya, tenim més conseqüències que altres territoris? Doncs miri, perquè som líders en indústria: el 30 per cent, per exemple, de la inversió industrial estrangera la liderem en tot l'Estat espanyol, i perquè estem més internacionalitzats que la resta. Quan a l'exterior hi ha elements com aquesta polarització de l'economia entre Estats Units i Àsia, quan hi ha efectes com el Brexit, quan hi ha recessió, desacceleració, els territoris més industrials –nosaltres en som un– ho patim de primera mà, no és perquè hi hagi deixadesa del Govern en polítiques industrials, i ara m'hi referiré.

Nosaltres partim d'un teixit industrial divers, molt divers, ampli i basat en la petita i mitjana empresa. Per tant, a l'hora de buscar solucions per a aquests nous reptes, entenem que el primer que hem de fer és senzillament això: observar què passa a nivell global en aquesta economia internacionalment interconnectada. L'hi deia abans: sobretot observem –observem tots, perquè aquí sí que a Europa estem al mig– què està passant en aquesta gran guerra comercial pel coneixement i, ara en parlarem també, entre Estats Units i Àsia. I si això fos poc, tenim la quarta revolució industrial, que ens està transformant els models productius d'una manera acceleradíssima, introduint noves tecnologies. Per tant, hem d'estar preparats per a canvis molt ràpids, exponencials i a una escala que no havíem vist mai; per tant, prenguem consciència d'aquest context.

Abans, al segle XIX –ho deia l'altre dia–, les empreses estaven creades per tenir un cicle de vida de vint a trenta anys. Doncs miri, al segle XXI tot això queda alterat: hi ha empreses que només neixen per viure mesos. Que és el que volem? No, però prenguem consciència de quin és el context. Perquè el futur de les empreses per nosaltres –ho tenim claríssim– és el futur dels seus treballadors, i segurament és molt fàcil la retòrica de contraposar empresa i treballadors. Miri, som un territori de petita i mitjana empresa, o aquí ens en sortim tots, i treballadors i empreses..., i no li parlo dels negocis d'especuladors i financers, tampoc són els que anem defensant. Doncs o bé treballem plegats o no farem front a tots aquests reptes que tenim.

Sobre el Pacte nacional per a la indústria, les dades de compliment, si agafem el percentatge del 100 per cent, les darreres que en tenim, informades al Consell Català de l'Empresa, són d'un 85 per cent de compliment. Aquest percentatge que ens falta complir..., en uns departaments és del 100 per cent, en molts dels apartats d'Acció és del 100 per cent de compliment, en d'altres no. I sap quin és el que ens falta moltes vegades? Senzillament l'econòmic. I sap què ens passa? Que tenim uns pressupostos prorrogats. Per això celebri, espero que tanquem els pressupostos, perquè moltes de les partides, com una que vostè esmentava, que és la inversió en impressió 3D, van directament vinculades a pressupost.

I no podíem, no hi havia altra manera... I ara li diré a què dediquem els recursos que ara..., fer segons quines inversions, quan tenim una petita i mitjana empresa que cal adaptar a aquest nou context. I per això presentàvem fa pocs dies el programa de Proacció, amb què ajudarem amb diagnosi, amb acompanyament, també amb mesures de finançament, a que aquestes empreses diversifiquin la seva activitat i no hagin de ser, doncs, una de les que tenen EROs. I és ajudant aquesta iniciativa privada –ho he dit moltes vegades: soc creient i practicant d'aquesta col·laboració públicoprivada– com ens en sortirem.

A banda d'aquests ajuts puntuals, eh?, de Proacció, tenim tot un pla –avui potser no és el moment de parlar-ne– de suport específic a la indústria de l'automoció, una indústria que, pel que representa, pel nombre de treballadors –més de cent quaranta mil treballadors i treballadores se'n poden veure afectats–, té un programa i tindrà un programa específic.

Per tant, fer polítiques industrials no és només reaccionar, i ho tenim claríssim, quan hi ha problemes, que també ho hem de fer –i ara els explicaré com ho hem fet–,

sinó fer una feina proactiva, reactiva i proactiva. Com ho fem? La millor política industrial en aquest context és, u, ser, com els deia, conscients d'on ens movem. Sempre que parlem de necessitat de polítiques socials... Els ho repeteixo, crear llocs de treball de qualitat és la millor de les polítiques socials; per tant, què fem, com fem que segueixi creixent el nombre d'empreses?

Recordàvem també fa pocs dies que el nombre de societats creix a Catalunya per damunt de la mitjana. Com ho fem? Doncs seguim facilitant la internacionalització i la captació d'inversions. Aquí sí que, per exemple, una dada: més del 20 per cent de les noves inversions que arriben a Catalunya es fan a través de les quaranta oficines que tenim arreu del món. És detectar què està passant, detectar aquests projectes de valor afegit; n'estem gestionant ara més de 350, tots ells de valor afegit. I els que prioritzem són els que comporten llocs de treball de qualitat i, com els deia, no es basen en polítiques o en estratègies de reducció de sous.

Seguim, també, fent impuls a la innovació, a la política de clústers, una política de clústers que té vint-i-cinc anys. Igual que fem l'*aftercare*, eh?, tenir en compte no només aquelles empreses que han invertit, sinó si estan satisfetes o no. Tenim més de 8.600 empreses que han invertit a Catalunya, estrangeres, i en això hi estem.

Quan hi han problemes, com el que ens han presentat ara Continental o d'altres, el primer que hem de fer és parlar i reunir-nos amb tothom. I ho fem amb discreció, amb diligència, respectant els acords de confidencialitat, perquè no anem buscant una foto. Una foto ens seria superrendible, però ens estímem més treballar i mirar de trobar una solució positiva per als casos de crisi.

Quan ho sabem, quan ens assabentem, aquest departament, doncs, que hi ha algun cas on hi pot haver dubtes sobre la continuïtat d'una activitat –quan ens n'assabentem, que de vegades ja és un xic tard–, què és el que fem? Tot l'equip de la Direcció General d'Indústria –aprofito per saludar la directora general d'Indústria, que avui ens acompanya– analitzem si hi ha alguna de les sis causes.

Pot ser perquè la producció deixa de ser competitiva en un centre. Pot ser perquè hi ha la voluntat de deslocalitzar, i ja els explico, també, que Alemanya està patint com ningú una crisi, una recessió, i està replegant molta de la seva indústria. En això també..., els ho explicava l'altre dia: hem anat dues vegades a Alemanya a intentar, doncs –i de fet ho hem aconseguit, no?–, que algunes d'aquestes empreses no marxessin d'aquí.

També mirar si és que obeeix a nous projectes d'inversió. Si hi ha conflictes laborals, i aquí hi entrem, doncs, amb la conselleria d'Afers Socials, també treballant-hi. Mirem si hi ha reestructuració financera, si és que hi ha algun tipus de regulació mediambiental que els pot afectar.

Parlem amb l'empresa, amb les administracions i busquem alternatives que ens permetin seguir l'activitat. Intentem que el model de negoci continuï; en el cas que no pugui ser, mirem de que això passi a uns tercers, mirem la cadena de proveïdors, i fins i tot, ajudem, arribat el cas, a maximitzar el que és la indemnització als treballadors.

Però, i després li daré més detalls en la rèplica, hi ha una feina proactiva i una de reactiva. La reactiva s'activa quan nosaltres tenim notícia, doncs, que hi ha aquesta possible afectació, aquesta crisi. Però deixi'm dir-l'hi: en cap cas acceptaré que no hi ha una política industrial. Si no fos així, no estaríem liderant amb aquest 30 per cent d'inversió estrangera en indústria, no estaríem tenint aquest PIB industrial del 20,6 per cent, quan a Espanya és molt i molt inferior.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera. Ara, per a la rèplica, té la paraula el diputat Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, consellera. Jo és que en cap moment de la meua intervenció he dit que vostès no tinguin política industrial; crec que a vegades, si ens preparem massa les intervencions per fer rèpliques, acaba vostè replicant sobre coses que jo no li he dit i, sobretot, acaba vostè no contestant-me, però no contestant-me les preguntes que jo sí que li he fet. Perquè una interpellació és que jo li pugui fer preguntes i que vostè me les pugui respondre, no que vostè m'expliqui el que m'explicaria en una roda de premsa, també l'hi voldria dir.

És veritat, teniu política industrial i sou industrialistes. El problema no és aquest, el problema no és ser o no ser industrialistes, el problema és tenir èxit o no tenir-lo, i el cert és que any rere any hem perdut teixit productiu a casa nostra i hem perdut teixit industrial a casa nostra. I el que és una obvietat és que han augmentat un 76 per cent els EROs a casa nostra, la majoria d'ells vinculats al sector de l'automoció, un sector que clar que necessita una transformació productiva, però que l'evidència de que necessita una transformació productiva no és ni tan sols de fa dos anys. I que hi ha elements sobre la taula, tant en el Pacte nacional per a la indústria com en la política industrial d'aquest país, que haurien d'haver-se posat en marxa per afrontar una situació com aquesta amb molta més previsió és evident.

Li he preguntat abans què passa amb el Centre de Formació Professional d'Automoció a Martorell, que havia de garantir catorze mil places per formar-se en el sector de l'automoció i garantir que els treballadors vinguts en el moment en què hi hagi d'haver una transformació en el sector de l'automoció a casa nostra tinguessin la qualificació adequada, i que no fos aquesta cap excusa per no perdre línies de producció a casa nostra. Què passa? Perquè l'últim que en sabem és que ha quedat buit el procés de licitació d'aquest novembre.

I creu que és seriós que després d'anys de tenir un dels centres de formació per al sector de l'automoció més potents probablement del sud d'Europa segueixi tancat? Creu que és normal que l'Ajuntament de Martorell li hagi de dir: «Escolti, o el posa en marxa o els terrenys són meus i me'l quedo perquè això està buit.» A mi no em sembla normal.

Igual que no em sembla normal que tinguem inversions estratègiques –i l'hi he dit abans– amb el 0 per cent o amb el 0,3 per cent de compliment, i que són estratègiques per a la indústria 4.0 i per al salt productiu que hem de fer com a país –no em sembla normal.

Vostè dirà: «És que no teníem pressupostos.» Primer, li recordaré que la partida d'indústria en els pressupostos que va penjar a internet l'any passat baixava, i crec que això no es menciona suficientment. I, després, que la responsabilitat de que no tinguem pressupostos, inclús aquest any, que sembla que les negociacions van millor, és vostra i no nostra.

Nosaltres no tenim un problema amb el Pacte nacional per a la indústria, tenim un problema amb la concepció que teniu del Pacte nacional per a la indústria. Perquè nosaltres entenem que quan es fa un pacte nacional és per donar-li una prioritat com a despesa de país i com a inversió de país, i creiem que és el que no ha passat, que gran part de la despesa vinculada al Pacte nacional per a la indústria ja la feien les diferents conselleries d'indústria, i que, precisament, la inversió afegida, que era l'estratègica, que era la que ens havia de garantir un salt productiu de quatre anys, invertir en el salt productiu, invertir en la transició energètica, en la formació continuada, en la capacització dels treballadors és, precisament, tot allò que no s'ha fet o que s'ha fet a uns nivells de compliment per sota del 30 per cent, del 10 per cent, inclús del 0 per cent en alguns casos. I creiem que aquest és el problema fonamental.

Li he fet una altra pregunta: vostè creu que l'Icaen ha aportat alguna cosa a la transició energètica en aquest país? Perquè jo tinc clar que és evident que no, i que s'ha de reformular, i que no ha aportat res ni per a què les empreses guanyin en eficiència energètica, un element clau tenint en compte, a més, que som dels països

amb els preus de l'energia més cara i que això llastra la competitivitat de totes les empreses d'aquest país, i crec que en això l'Icaen no ha aportat res.

I les dades de compliment del pacte fan evident que hi ha una infrautilització de la política energètica en aquest país, que, si no és un problema ara, serà un problema d'aquí cinc anys. I crec que en això hauríem de ser una mica més honestos.

I per altra banda li he de fer la primera pregunta, que jo crec que és evident, que és quina valoració fa vostè de les polítiques de recerca, desenvolupament i innovació en aquest país, i quina valoració fa vostè de l'execució durant aquests dos anys del Pacte nacional per a la indústria, tenint en compte que avui seguim perdent teixit productiu a casa nostra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, diputat. Per a la rèplica final té ara la consellera novament la paraula.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies, vicepresident. Sí, doncs l'hi contesto sense cap problema: el nombre d'EROs augmenta. L'hi torno a dir: estem al segle XXI, economia interconnectada, tots els mals, absolutament tots els mals que passen a la indústria no són d'aquesta conselleria, sap? Aquesta conselleria, li he explicat abans quina sèrie de mesures està adoptant: quan parlem d'internacionalització, el Pacte nacional per a la societat del coneixement, ara parlarem de recerca... M'ha tocat tots els temes.

Fins i tot, miri, en tema de transició energètica, doncs sí, què ha fet aquesta conselleria? Ha derogat el decret que limitava el foment de renovables? Sí, l'hem... (*Veus de fons.*) Escolti, podria haver-se fet abans; s'ha fet ara, l'acabem de fer. Ho sento, és una creueta verda; potser no li agrada, però és una creueta verda al nostre departament.

I ahora, per primera vegada, hi ha hagut mesures de descarbonització de la indústria per primera vegada, d'ajuts territorialitzats, amb més de 50 milions d'euros. No digui que l'Icaen no està fent, perquè potser..., ja ho dic, eh?, ara hem tocat tants temes que no tenim tot el temps del món, però si vol li detallo totes les mesures del que està fent l'Icaen.

Hem dit la llei de transició energètica, l'avantprojecte el tenen vostès a principi d'any, i tot un seguit de mesures que podríem... Per tant, no sigui simplista, anem al detall i, si us plau, sigui rigorós.

Com que em deia que el nombre d'EROs creix, jo li dic que és cert, perquè –quantas vegades ho he de repetir?– vivim uns moments de transformació crítica. I creiem que hi estem activant totes les eines.

Només també..., perquè tinc una dada que no surt gaire, i ho sento, també l'hem de dir: són els llocs de treball que hem aconseguit salvar des de la Direcció General d'Indústria, eh?, perquè els EROs hi són. Però per què no ho mirem? Des del 2012, tenim 44.000 llocs de treball que estaven amenaçats a través del monitoratge que hem fet a 526 empreses. Això és treballar perquè no hi hagin EROs: 44.216 llocs de treball.

Parlem també quan hi ha traspassos d'activitat productiva, com el cas de Delphi a Sant Cugat, Ercros a Flix, Bic Graphic a la Granada del Penedès, etcètera.

També el protocol que establim amb els jutjats mercantils ens ha permès, també, l'adjudicació de 316 plantes i el manteniment d'onze mil llocs de treball. Això és treballar perquè no hi hagi gent acomiadada, amb casos com La Seda, Cacaolat, Tecsca o Cubigel i tants i tants d'altres. I això ho estem fent cada dia, ho torno a repetir, des del departament: accions proactives i accions reactives. I ho tenim claríssim, eh?, defensar els treballadors per oferir aquesta ocupació estable.

Ha tocat molts temes i el temps que tenim és molt limitat. El centre de Martorell: miri, el centre de Martorell està adscrit al Servei d'Ocupació de Catalunya, vostè ho sap, i jo tinc clar i claríssim que aquest és un centre que ha de funcionar.

Hi ha hagut, doncs, una licitació que ha estat, doncs, deserta. El departament què està fent ara? Treballant amb la conselleria del conseller Chakir El Homrani per mirar de trobar una altra solució a aquesta licitació. Però, ho torno a repetir, no penja d'aquest departament. Clar que volem que això se solucioni, clar que hem posat tots els mitjans necessaris perquè això s'arregli, clar que veiem aquesta emergència, per això, en el pla d'automoció un dels eixos és també la formació.

Sobre el tema de recerca, desenvolupament i innovació. Evidentment, voldria tenir molts més recursos, moltíssims més recursos, molts més, més enllà, i vostès en això, doncs..., jo penso que estem parlant més enllà de la baixada de taxes. Clar que vull més recursos per al sistema de recerca, els voldria moltíssim, o és que pensen que no tenim la visió d'on s'han de dedicar? Clar que ens agradaria tenir-los.

Doncs esperem que aquests pressupostos que siguin vius ens permetin fer aquesta millora que cal al nostre sistema de recerca. Estratègicament ho tenim claríssim, que és important, per això fem el Pacte nacional per a la societat del coneixement, on un dels eixos són recursos humans i l'altre és el finançament. Tenim clara que aquesta recepta és la que ensenyarem a tothom i que esperem que tothom voti.

Per tant, hi ha indústries que tanquen, sí; hi ha indústries que, doncs, fan que treballadors hagin d'estar acomiadats, treballadors i treballadores. Des del 2012, intencem..., hi ha més de 44.000, ho torno a repetir, llocs de treball que s'han salvat. Del que sí que pot estar segur és que totes les cartes que tinguem actives i proactives les activem al màxim perquè aquests efectes siguin els mínims possibles.

I una altra cosa, ho torno a repetir: segle XXI, economia globalitzada i interconnectada, tots els mals del món no pegen d'aquesta conselleria, sinó que aquesta conselleria vol ajudar les empreses a ser més competitives.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, consellera.

Substanciat l'últim punt que teníem previst per a aquesta tarda, se suspèn la sessió fins demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i dotze minuts.